

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gv NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Hội đồng, Hội nghị được chi ???

1- Với tư cách thành viên Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc, Việt Nam được làm chủ tịch luân phiên suốt tháng 7 này. Nhiều người trong nước, nhất là những ai tha thiết đến sự vẹn toàn lãnh thổ quốc gia, đã mưu mang nhiều hy vọng, ước ao nhà cầm quyền CSVN lợi dụng cơ hội ngàn năm một thuở này để làm một cái gì đó thật sự ích lợi cho đất nước. Thế rồi, trường Phái đoàn CSVN tại LHQ Lê Lương Minh hôm 31-7 mới tuyên bố với báo chí quốc nội là "Việt Nam đã hoàn thành công việc của tháng Chủ tịch Hội đồng Bảo an" !?! Ông ta cho biết trong tháng 7, HĐBA đã thông qua 6 nghị quyết trong đó có các nghị quyết gia hạn sứ mệnh của phái bộ LHQ tại Bờ Biển Ngà, Darfur, Nepal, chấm dứt sứ mệnh của phái bộ LHQ tại Eritrea và Ethiopia và của Ủy ban trừng phạt Rwanda... Rồi theo yêu cầu của một số nước thành viên, HĐBA đã phải xử lý một số vấn đề đột xuất như tình hình bất ổn chính trị, gia tăng bạo lực tại Zimbabwe, tranh chấp biên giới Cambodia-Thái Lan...

Nhìn vào thực tế, người ta thấy hôm 11-7 vừa qua, dưới quyền chủ tọa của Việt Nam, Hội đồng Bảo an đã bác bỏ dự thảo nghị quyết trừng phạt đối với hàng lãnh đạo nước Zimbabwe. Nguyên nhân là trong cuộc bầu cử tổng thống mới đây tại đó (hôm 29-3) đã xảy ra những vụ gian lận, giết hại cử tri và thành viên đảng đối lập mà thủ phạm là chính quyền của đương kim tổng thống Robert Mugabe, nhà độc tài khét tiếng của Phi châu, kẻ đang đưa đất nước Zimbabwe đến bờ vực phá sản. Dự thảo nghị quyết này được xem xét trong tháng 7 nhưng đã bị HĐBA bác bỏ vì có hai phiếu phủ quyết của Nga và Trung Quốc cũng như 3 phiếu chống của Nam Phi, Lybia và Việt Nam. Ngoài trừ Nam Phi là nước đang đứng làm trung gian để giải quyết khủng hoảng tại Zimbabwe, Nga, Trung Quốc, Lybia và Việt Nam cũng là những chế độ độc tài tàn bạo. Tất cả đều bênh vực nhau vì cùng có mục đích chung: phải bám chặt lấy ngôi vị độc tôn chính trị. Đó là "thành tích thứ nhất" của nước chủ tịch Hội đồng!

Đến ngày 16-7 vừa qua, một số chính đảng ở hải ngoại đã khởi xướng chiến dịch gửi Thư Ngỏ đến Hội đồng Bảo an và ông Tổng Thư Ký LHQ, kêu gọi Hội đồng, với trọng trách bảo vệ an ninh và hòa bình thế giới, "hãy đưa ra những biện pháp thích ứng để ngăn chặn ngay lập tức các hành động xâm lấn của Trung Quốc đối với Việt Nam, đồng thời giúp tìm ra giải pháp để giải quyết một cách công bằng tình trạng thiệt hại mà Việt Nam đang gánh chịu". Thư Ngỏ cũng nêu trách nhiệm của nhà cầm quyền CSVN trong việc để Trung Cộng xâm chiếm lãnh thổ và lãnh hải quốc gia hầu buộc Hà Nội phải có thái độ đối với Trung Cộng. Tính đến cuối ngày tổng kết chiến dịch 30-7, tổng số đoàn thể ký tên vào Thư đã lên tới con số 91. Và đó cũng là áp ngày chấm dứt ghé chủ tịch của Việt Nam. Thế nhưng đại sứ Lê Lương Minh, trong bản "tổng kết thành tích" đã chẳng hề cập đến vụ việc Trung Cộng xâm lấn chiếm Hoàng sa Trường Sa của ta. Đây là "hành tích thứ hai", thành tích dâng cho Thiên triều Đại Hán!

2- Cũng trong tháng 7 này, Ban Chấp hành Trung ương đảng CS khóa X đã họp Hội nghị lần thứ 7 từ ngày 8 đến ngày 17 với 4 vấn đề lớn: 3 vấn đề có tính chiến lược là chính sách đối với thanh niên, trí thức, nông dân và 1 vấn đề có tính thời sự là hậu quả của nạn lạm phát phi mã đang đè nặng lên toàn bộ nền kinh tế và xã hội. Nhiều lời nói đao to búa lớn đã được phát biểu, nhiều nghị quyết gọi là "thành quả trí tuệ toàn đảng" đã được hình thành!

Về thanh niên, tổng bí thư CS Nông Đức Mạnh đã hùng hồn tuyên bố trong diễn văn khai mạc: "Một trong những thành tựu của công cuộc đổi mới đất nước do đảng ta khởi xướng và lãnh đạo là xây dựng một thế hệ thanh niên thời kỳ mới có đạo đức, có trí thức, sức khỏe và tư duy phát triển năng động; tiếp nối truyền thống hào hùng của dân tộc, của đảng..." Thế nhưng toàn dân đều biết rằng đảng Cộng Sản đã chẳng hề "khởi xướng" việc đổi mới. Họ đã bị buộc phải thay đổi, nếu không thì lâm vào số phận như các lãnh tụ Đông Âu. Trong thực tế, cho đến nay, đảng Cộng Sản đã hoàn toàn thất bại trong việc giáo dục. Chưa một quốc gia nào ở Á Châu bắt học sinh tiểu học phải đóng học phí như ở Việt Nam. Đầu năm nay, phó thủ tướng kiêm bộ trưởng giáo dục Nguyễn Thiện Nhân vừa mới thú nhận rằng trong niên học 2003-04 có 580 ngàn học sinh bỏ học, niên học 2005-06 có 600 ngàn, niên học 2006-07 có 150 đến 200 ngàn. Với đà lạm phát và tăng giá sinh hoạt hiện thời, niên học tới chắc sẽ còn bỏ học nhiều hơn nữa. Còn về đạo đức, chưa bao giờ nạn gian lận thi cử, sử dụng bằng giả hoành hành như hiện nay. Chưa bao giờ nạn thanh niên làm lao nô, thiếu nữ làm tình nô nhan nhản như hiện nay. Thanh niên sinh viên học sinh Việt Nam bị đánh giá là thua các bạn ở Đông Nam Á từ A đến Z!

Về trí thức, Nông Đức Mạnh cũng ngoác miệng tự tuyên dương trong diễn văn bế mạc: "Với tầm nhìn chiến lược, Đảng ta vừa quan tâm xây dựng đội ngũ trí thức hiện có, vừa chăm lo đào tạo, bồi dưỡng đội ngũ trí thức cho giai đoạn tiếp theo, thực hiện nhiều chủ trương, chính sách, tạo môi trường để đội ngũ trí thức phát triển và phát huy vai trò trên mọi lĩnh vực.... Quan điểm nhất quán của Đảng ta coi trí thức là lực lượng lao động sáng tạo đặc biệt quan trọng trong tiến trình đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá và hội nhập quốc tế, đầu tư xây dựng đội ngũ trí thức là đầu tư cho phát triển bền vững". Thế nhưng, ông cựu đại sứ Hoa Kỳ Michael W. Marine, ngày 6-8-2007, đã đọc một bài diễn văn tại Phân khoa Kinh tế Shidler thuộc trường Đại học Hawaii ở Saigon như sau: "Một trong những nhiệm vụ của đại học là làm phát sinh ra trí thức và đổi mới. Về lãnh vực này VN một lần nữa không theo kịp các quốc gia lân cận. Năm 2006, các giáo sư và sinh viên Đại học →

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ► **Hội đồng hội nghị được chi?**
- Trg 03 ► **Thư ngõ gửi HĐ Bảo an LHQ về Hoàng Trường Sa -91 Tổ chức người Việt**
- Trg 04 ► **8 nhà cầm bút VN được giải Hellman-Hammett -Tổ chức HRW**
- Trg 06 ► **Kháng thư 22 phản đối các hành động đàn áp của CS... -Khối 8406**
- Trg 08 ► **Xác nhận về Chúc thư của Đức Tăng Thống và báo... -Phòng TTPGQT**
- Trg 10 ► **Truyền đạo Lê Duy Bắc bị đánh hội đồng tại trụ sở CA -Ms Thân Văn Trường**
- Trg 11 ► **UBND Hà Nội âm mưu cướp trắng đất Gx Thái Hà. -Lm Vũ Khởi Phụng**
- Trg 12 ► **Phải chấm dứt tấn công gian dối -Ngô Nhân Dụng**
- Trg 14 ► **Hội nghị Trung ương 7, cao điểm của thủ đoạn nói vạ... -Âu Dương Thệ**
- Trg 15 ► **Đảng mê ngủ, Nhà nước mê chơi, Dân chưa tìm ra gạo... -Phạm Trần**
- Trg 16 ► **Chúc mừng 8 chiến sĩ nhân quyền (thơ) -Bút Trẻ**
- Trg 17 ► **Nhiều giải pháp hay nếu biết lắng nghe. -Bùi Tín**
- Trg 19 ► **Hồ Chí Minh từ Xô viết Nghệ Tĩnh 1930 đến... -Minh Võ**
- Trg 23 ► **Tiền đen của CSVN ở tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ -Thủy Triều**
- Trg 26 ► **Cờ vàng ba sọc đỏ, cờ truyền thống của dân tộc VN -Nguyễn Chính Kết**
- Trg 28 ► **UNHCR ở Phnom Penh, Bộ nội vụ Cambodia, lò sát sinh -Nguyễn Phùng Phong**
- Trg 30 ► **Nhà nước bán dân -UB Bảo vệ Lao động VN**
- Trg 31 ► **Thoát bóc lột lương gặt ở Jordan, về VN lại gặp... -Liên minh CAMSA**

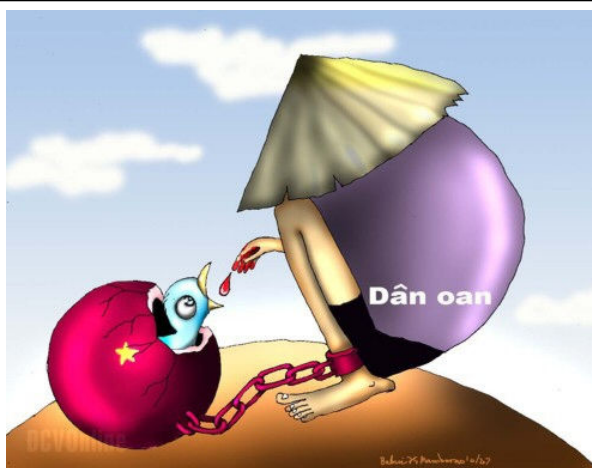
...Quốc gia Seoul (Hán Thành) công bố 4.556 ấn phẩm khoa học. Trường Đại học Bắc Kinh có gần 3.000. Còn Đại học Quốc gia Hà Nội và Trường Kỹ thuật Quốc gia Hà Nội chỉ thực hiện được 34 ấn phẩm. Số đơn xin bằng sáng chế là thước đo hữu dụng để biết khả năng phát minh của một quốc gia. Báo cáo năm 2006 của Ngân hàng Thế giới cho biết TQ có 40.000 đơn xin bằng sáng chế, trong khi VN chỉ có 2!

Một điều mỉa mai cho trí thức hơn nữa là nhà cầm quyền Việt Nam đã mau mắn bỏ ra 20 triệu đôla để tổ chức cuộc thi Hoa Hậu Hoàn Vũ 2008 mà lễ chung kết vừa diễn ra hôm 14-7 tại ngoại ô thành phố Nha Trang. Đang khi theo "Đề án về trường đại học chất lượng cao ở Việt Nam" được trình lên thủ tướng CSVN tháng 9 năm 2005, chỉ cần 10 triệu thì có thể xây dựng được cơ ngơi, học cụ, cùng các chi phí lương bổng, điều hành trong 1 năm cho một trường "Đại học chất lượng cao" (nghĩa là theo tiêu chuẩn quốc tế). Thế nhưng lời đề nghị thành lập "Đại học chất lượng cao" này đến nay vẫn chưa... nhúc nhích!?

Về nông dân, Nông Đức Mạnh cũng không ngưng miệng khen mình và đồng đảng mình: "Dưới sự lãnh đạo của Đảng ta, trong nhiều năm qua, đặc biệt là trong hơn 20 năm đổi mới, tình hình nông nghiệp, nông thôn và đời sống của nông dân đã có những bước tiến bộ khá toàn diện và to lớn... Đời sống vật chất, tinh thần của nhân dân ở hầu hết các vùng nông thôn ngày càng được cải thiện; xoá đói, giảm nghèo đạt thành tựu to lớn". Thế nhưng, bà Phạm Thị Chi Lan, nguyên Phó Chủ tịch Phòng Thương mại và Công nghiệp VN mới nói với báo Đại Đoàn Kết hôm 4-7-2008 rằng: "Bây giờ, nếu đem so thu nhập của người nông dân với các ngành nghề khác rõ ràng có một khoảng cách khá xa. Như ở Thái Bình, hơn 40% nông dân bỏ ruộng để đi làm việc khác... Tôi thấy bây giờ, ở các vùng nông thôn, lực lượng lao động trẻ bỏ làng đi nhiều quá. Ở quê chỉ còn lại người già, phụ nữ và trẻ em. Họ không thể đủ sức làm tăng năng suất, do vậy sản lượng lại càng thấp. Mà sản lượng thấp thì phải nhập. Đó chính là cái vòng luẩn quẩn." Đang khi đó thì theo báo cáo của Bộ Nông nghiệp và Phát triển nông thôn tại hội thảo "Nông dân bị thu hồi đất, thực trạng và giải pháp" tổ chức tại Hà Nội tháng 8-2007, 627.495 hộ gia đình, khoảng 950.000 lao động và 2,5 triệu nông dân đã bị thu hồi đất. Tính đến nay, con số hộ gia đình bị trước nguồn sống như thế đã tăng thêm. Chính vì thế cũng đã tăng thêm các cuộc biểu tình nổi loạn của thành phần nuôi sống xã hội này. Và cùng với các cuộc biểu tình đòi quyền sống là các cuộc trấn áp "đánh chết bỏ" của đám quan chức tham lam dối trá và đám công cụ mù quáng tàn bạo.

Về hiện tình kinh tế, VN đang đổ dốc, tỷ lệ lạm phát trong tháng 06-2008 tăng vọt lên tới 26.8% và có thể vượt qua mức 30% vào tháng 7 này theo một chuyên viên Ngân hàng Phát triển châu Á Châu. Kinh tế gia này cũng tiên đoán: "Mức tăng trưởng GDP của VN trong năm 2008 sẽ giảm xuống còn 6.4%". Còn Văn phòng thống kê Chính phủ thì thừa nhận: "Chỉ nội trong tháng 7 này, giá thực phẩm tăng 44.7%, trong đó giá lương thực chủ yếu và ngũ cốc tăng 72.7%. Giá nhà và vật liệu xây dựng tăng 24.9%. Giá quần áo, giấy dép tăng 10.9%..." Nay giá xăng lại tăng lên 36% thì vật giá còn tăng theo gấp bội. Chính vì vậy mà đồng lương không đủ sống, khiến làn sóng đình công của công nhân tiếp tục lan rộng. Ngư dân thiếu dầu không thể ra khơi, đành nằm nhịn đói. Giới tiểu thương đô thị lúc này lãnh đủ những đòn trực tiếp và nặng nhất do vật giá gia tăng. Nông dân từ trước tới giờ là thành phần nghèo khổ nhất trong cái Xã hội Chủ nghĩa chết tiệt này, nay bị cướp nhà đất một cách trắng trợn, thì rơi vào đường cùng là chuyện tất nhiên.

Thế nhưng, đảng CS vẫn mù quáng muốn "tăng cường sự quản lý của đảng" trên các thành phần nói trên, nghĩa là ghim toàn bộ xã hội trong gọng kềm của áp bức và dưới gánh nặng của đói nghèo, để đảng tiếp tục muôn niên trường trị. **BBT**

(Babui - Danchimviet.net)

THƯ NGỎ

GỬI HỘI ĐỒNG BẢO AN LHQ

về v/đ Hoàng Trường Sa

Ngày 16 tháng 7 năm 2008

Kính gửi
Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc
c/o Tổng Thư Ký Ban Ki-moon
United Nations Headquarters
First Avenue at 46th Street
New York, NY 10017 - USA

Kính thưa quý vị,

Chúng tôi là những người dân Việt Nam độc lập hoặc đại diện cho những tổ chức và chính đảng của người Việt. Chúng tôi xin đặc biệt lưu ý Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc về những hành động gây hấn và xâm lược của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa tại hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Những bằng chứng cụ thể gồm có:

1. Vào ngày 19 tháng 1 năm 1974, hải quân Trung Quốc đã dùng vũ lực xâm chiếm quần đảo Hoàng Sa thuộc chủ quyền của Việt Nam Cộng Hòa. Có tất cả 71 quân nhân Việt Nam Cộng Hòa đã tử trận và 28 người bị thương do hành động xâm lăng này của Trung Quốc. Quần đảo này vẫn còn bị Trung Quốc chiếm đóng cho đến ngày hôm nay.

2. Vào ngày 14 tháng 3 năm 1988, một lần nữa Trung Quốc đã dùng vũ lực xâm chiếm quần đảo Trường Sa thuộc chủ quyền của Việt Nam. Trong lần này, có tất cả 64 binh sĩ Việt Nam đã tử trận và 11 người bị thương.

3. Vào tháng 11 năm 2007, Trung Quốc thành lập huyện Tam Sa thuộc tỉnh Hải Nam để quản lý các quần đảo trong vùng biển Đông gồm Hoàng Sa và Trường Sa. Với quyết định này, Trung Quốc chẳng những tiếp tục chiếm đóng trái phép các quần đảo nói trên của nước VN mà còn trắng trợn sáp nhập bất hợp pháp các quần đảo này vào lãnh thổ TQ.

Những bằng chứng nêu trên cho thấy trong suốt hơn 30 năm qua, Trung Quốc đã theo đuổi một chính sách xâm lược rõ rệt bằng vũ lực đối với Việt Nam, đưa đến sự mất mát đáng kể về nhân mạng và thiệt hại to lớn về mặt lãnh thổ và tài nguyên cho nhân dân Việt Nam. Không những vậy, trong những năm gần đây, hải

quân Trung Quốc đã nhiều lần bắn giết các ngư dân Việt Nam trong vùng biển phía Đông của nước Việt Nam.

Những hành động này của Trung Quốc trực tiếp vi phạm những nguyên tắc và Hiến Chương của Liên Hiệp Quốc, đồng thời đe dọa nghiêm trọng sự ổn định và hòa bình tại vùng Đông Nam Á. Nếu những hành động gây hấn và xâm lăng này không được Hội Đồng Bảo An của Liên Hiệp Quốc và dư luận quốc tế can thiệp, chắc chắn Trung Quốc sẽ tiếp tục theo đuổi chính sách bành trướng và đe dọa nghiêm trọng sự ổn định trong vùng lãnh thổ hòa bình của thế giới.

Điều đáng tiếc là chính quyền hiện nay của nước Việt Nam đã không hoàn tất trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ cũng như đã không đem vấn đề này ra khiếu nại tại Liên Hiệp Quốc. Với trọng trách bảo vệ an ninh và hòa bình của thế giới, chúng tôi khẩn thiết kêu gọi Hội Đồng Bảo An của Liên Hiệp Quốc hãy đưa ra những biện pháp thích ứng để ngăn chặn ngay lập tức những hành động xâm lấn của Trung Quốc đối với Việt Nam, đồng thời giúp đưa ra giải pháp để giải quyết một cách công bằng tình trạng thiệt hại hiện nay của nước Việt Nam.

Chúng tôi là những người dân Việt Nam yêu chuộng hòa bình và công lý. Nhưng hòa bình sẽ không bao giờ được bảo đảm nếu không có công lý. Chúng tôi mong mọi được cộng đồng quốc tế giúp chấm dứt tình trạng bất công đang xảy ra đối với dân tộc của chúng tôi.

Chúng tôi xin trân trọng cảm ơn sự quan tâm của quý vị. Chúng tôi sẵn sàng cung cấp thêm những dữ kiện cần thiết cũng như gặp gỡ quý vị để trình bày sự việc cách trực tiếp.

Trân trọng,

91 Tổ chức đồng ký tên

Các Tổ Chức Chính Trị Hải Ngoại và Quốc Nội

1. Đại Việt Cách Mạng Đảng (Nguyễn Văn Lung, Phó Chủ Tịch). 2- Đại Việt Quốc Dân Đảng (Phan Văn Song, CT). 3- Đảng Dân Chủ Nhân

Dân (Đỗ Thành Công, Phát Ngôn Nhân). 4- Đảng Tân Đại Việt (Nguyễn Ngọc Sáng, CT). 5- Đảng Vì Dân (Nguyễn Công Bằng, Đại Diện). 6- Liên Minh Dân Chủ VN (Nguyễn Quốc Nam, CT UBCHTU). 7- Nghị Hội Toàn Quốc Người Việt tại Hoa Kỳ (Nguyễn Ngọc Bích, CT). 8- Phong Trào VN Tự Do (Trần Hưng Đại Việt, CT). 9- Tổ Chức Dân Chủ VN (Phạm Hoàng, CT). 10- Tổ Chức Phục Hưng VN (Trần Quốc Bảo, CT). 11- Tổ Chức Quốc Tế Yểm Trợ Cao Trào Nhân Bản (Nguyễn Thế Bình, ĐD). 12- VN Canh Tân Cách Mạng Đảng (Đỗ Hoàng Điềm, CT). 13- VN Quốc Dân Đảng (Trần Tử Thanh, CT Hội Đồng Điều Hợp). 14- Đảng Dân Chủ VN Tk XXI (Trần Khuê, ĐD). 15- Đảng Thăng Tiến VN (Nguyễn Ngọc Hùng, ĐD). 16- Khối 8406 (Lm Phan Văn Lợi, ĐD). 17- Liên-minh Dân-chủ và Nhân-quyền VN (Đỗ Nam Hải, ĐD). 18- Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền (Lm Chân Tín, ĐD)

Các Tổ Chức Chuyên Biệt

1- Ban Vận Động Lời Kêu Gọi Dân Chủ (Phạm Đông Các, ĐD). 2- Cộng đoàn Công giáo Đức Mẹ La Vang VN Sarasota (Nguyễn Văn Hiền, CT). 3- Đoàn Thanh Niên Dấn Thân (Trịnh Minh Đức, CT). 4- Đoàn TN Hồn Việt (Nguyễn Đình Nhu, Đoàn Trưởng). 5- Đoàn TN Hướng Việt Worcester, Massachusetts (Huỳnh Duyên Trinh, ĐT). 6- Đoàn TN Thiện Nguyên VN San Jose (Lê Thành, ĐT). 7- Gia Đình Quân Cán Chánh VNCH tại Hoà Lan (Lê Quang Kế, ĐD). 8- Hội Cư Sĩ Phật Giáo VNHN (Tạ Quang Trung, ĐD). 9- Hội Cựu Chiến Binh VNCH Michigan (Nguyễn Thanh Vân, HT). 10- Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH Ontario, Canada (Nguyễn Văn Tấn, CT). 11- Hội Nhớ Huế Montreal, Canada (Tôn Nữ Quỳnh Loan, CT). 12- Hội Pháp Việt Tương Trợ Ủng Hộ Tự Do Dân Chủ VN Pháp Quốc (Bùi Xuân Quang, HT). 13- Hội Phát Huy Văn Hóa VN (Phạm Ngọc Thụy, CT). 14- Hội Quốc Tế Y Sĩ VN Tự Do (Trần Đình Thắng, CT). 15- Hội Sinh Viên SQTĐ Thủ Đức, Ontario, Canada (Trần Quốc Thiện, HT). 16- Hội TN VN Tự Nạn Pháp Quốc (Nguyễn Ngọc Liêm, HT). 17- Hội Thanh Thiếu Niên VN tại Paris (Nguyễn Trác Việt, HT). 18- Hiệp Hội Dân Chủ Pháp Trị Hiến Định Đa Nguyên (Đào Tăng Dực, CT). 19- Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị DFW (Trần Văn Chính, CT). 20- Liên Đoàn Cựu Tri Người Mỹ Gốc Việt Arizona (Dương Ngọc Dực, ĐD). 21- Liên Hội Cảnh Sát Quốc Gia VNCH Âu Châu (Phạm Thìn, Liên HT). 22- Mạng Lưới Nhân Quyền VN (Nguyễn Thanh Trang, TB Phối Hợp).

23- Phong Trào Giáo Dân VNHN (Đỗ Như Điện, Điều Hợp Viên). 24- Phong Trào Hưng Ca VN (Huỳnh Lương Thiện, Phong Trào Trưởng). 25- Phong Trào Sài Gòn (LM Nguyễn Hữu Lễ, ĐD). 26- Tổ Chức Việt America (Phạm Văn Thanh, CT). 27- Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị VN (Nguyễn Trung Châu, CT). 28- Tổng Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH Úc Châu (Nguyễn Hưng Đạo, CT). 29- Tổng Hội Cựu Sinh Viên SQTB Thủ Đức Hải Ngoại (Phạm Bá Hoa, CT Ủy Ban Thường Trực). 30- Tổng Hội Hải Quân VNCH (Nguyễn Xuân Đức, Tổng HT). 31- Tổng Hội Thủy Quân Lục Chiến VNHN (Nguyễn Bắc Ái, Tổng HT). 32- Trung Tâm Điều Hợp Âu Châu của Tập Thể Chiến Sĩ VNCH (Hoàng Cơ Lân, Trung Tâm Trưởng). 33- Trung tâm Điều Hợp Tập Thể Chiến Sĩ VNCH Đông Bắc Hoa Kỳ (Đoàn Hữu Định, CT). 34- Trung Tâm VN Về Nhân Quyền, Paris (Trần Thanh Hiệp, CT). 35- Ủy Ban Bảo Toàn Đất Tổ (Đoàn Thế Cường, CT). 36- Ủy Ban Bảo Vệ và Phát Huy Chánh Nghĩa Quốc Gia (Lê Ngọc Diệp, CT). 37- Văn Phòng Liên Lạc Các hội Đoàn và Người Việt Tự Do tại Pháp. 38- Viện Quốc Tế Về VN (Đoàn Viết Hoạt, CT).

Các Tổ Chức Cộng Đồng

1- CĐ Á Châu Riverside (Lê Quang Tích, CT). 2- CĐ Người Mỹ gốc Việt Sarasota. (Ngô Đức Thông, CT). 3- CĐNVQG Dallas, TX (Thái Hoá Tố, CT). 4- CĐNVQG Fort Worth, TX (Nguyễn Xuân Hùng, CT). 5- CĐ NVQG Illinois (Ngô Đức Thắng, CT). 6- CĐNVQG Lancaster, PA (Lê Văn Chiếu, CT). 7- CĐNVQG Michigan (Phạm Văn Thành, CT). 8- CĐNVQG tại Arizona (Phạm V. Sinh, CT). 9- CĐNVQG tại Houston và Vùng Phụ Cận (Hoàng Duy Hùng, CT). 10- CĐ NVQG vùng Montreal, Canada (Đoàn Đình Thủy, CT Ban Giám Sát). 11- CĐNV Tampa Bay, FL (Vũ Đình Vượng, CT). 12- CĐNV San Diego (Nguyễn Văn Lực, CT). 13- CĐNV San Antonio, Texas (Nguyễn Trọng Cang, CT). 14- CĐNV Tự Do Liên Bang Úc (Nguyễn Thế Phong, CT). 15- CĐNV Tỵ Nạn Los Angeles (Nguyễn Duy Nghiêu, CT). 16- CĐNV Vùng Greater Worcester, MA (Trần Văn Quát, Phó CT Đặc trách CĐ). 17- CĐNV Vùng Thủ Đô HTĐ, MD và VA (Lý Văn Phước, CT). 18- CĐ VN Bắc California (Nguyễn Ngọc Tiên, CT). 19- CĐ VN Hoa Kỳ (Nguyễn Văn Tàn, CT Hội Đồng Đại Biểu TU). 20- CĐ VN Nam California (Nguyễn Tấn Lạc, CT). 21- CĐ VN Nam California (Nguyễn Xuân Vinh, CT). 22- CĐ VN Oregon (Đoàn Kim Bằng, CT). 23- CĐ

VN Pomona Valley (Võ Đình Hữu, CT). 24- CĐ VN tại Georgia (Lê Văn Thành, CT Hội Đồng Đại Biểu). 25- CĐ VN Tại Tiểu Bang New Hampshire (Cao Xuân Khải, CT). 26- CĐ VN Thống Hợp Georgia (Nguyễn Thanh Minh, CT Hội Đồng Đại Biểu). 27- CĐ VN Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan (Đào Công Long, CT). 28- Hiệp Hội Người Việt Tại Nhật (HT Nguyễn Phương Khanh). 29- Hội Đồng ĐD CĐ Người Việt Bắc California (Hoàng Thế Dân, CT Hội Đồng Điều Hành). 30- Hội Ái Hữu Gia Đình H.O Worcester, Massachusetts (Nguyễn Đình Chấn, HT). 31- Hội Ái Hữu Người Việt tại Limoges - Pháp Quốc (Trần Văn Phước, HT). 32- Hội Ái Hữu Vùng Bắc Paris - Pháp Quốc (Lê Mạnh Hùng, HT). 33- Hội Quảng Ngãi New England (Hồ Đẩu, CT). 34- Liên Hội Người Việt Canada (Ngô Văn Ut, General Secretary). 35- CĐ NVQG Houston, TX (Hoàng Duy Hùng, CT).

(tổng kết tới ngày 30-07)

Việt Nam. Ông đã nhiều lần bị cầm tù trong 30 năm vừa qua vì những bài viết kêu gọi nhân quyền, tự do tôn giáo, và tự do phát biểu. Trong lần bị xử cuối cùng vào tháng 3-2007, trong đó ông bị xử thêm tám năm tù, công an đã dùng tay bịt miệng không cho ông nói.

Brad Adams, giám đốc Châu Á của Human Rights Watch nói: "Từ tiếng Việt để chỉ kiểm duyệt là "bịt miệng", không có hình ảnh nào mạnh hơn để nói lên sự phủ nhận tự do ngôn luận tại Việt Nam hiện nay bằng tám hình linh mục Lý bị công an bịt miệng trong phiên tòa".

Nhà cầm quyền Việt Nam đã dùng mọi biện pháp chính thức cũng như không chính thức để làm bật tiếng nói của những người trúng giải năm nay. Các nhà cầm bút phản kháng bị sách nhiễu, hành hung, cáo buộc, cầm tù vì những tội danh bịa

TỔ CHỨC THEO DỠ NHÂN QUYỀN (HRW) THÔNG CÁO BÁO CHÍ 8 nhà cầm bút can đảm Việt Nam được trao giải Hellman-Hammett New York 22-07-2008

Trong số 34 người cầm bút thuộc 19 quốc gia được giải thưởng Hellman/Hammett năm nay vì sự dũng cảm của họ trước đàn áp chính trị có tám người VN, theo thông báo hôm nay của tổ chức Theo dõi Nhân Quyền (Human Rights Watch).

Giải Hellman/Hammett, do Human Rights Watch quản trị, được trao tặng những người cầm bút trên khắp thế giới từng là đối tượng của những bách hại chính trị và vi phạm nhân quyền. Chương trình trợ giúp này khởi đầu từ năm 1989 khi nhà viết kịch Lillian Hellman để lại chúc thư mong muốn tài sản của bà được dùng để yểm trợ những người cầm bút lâm vào khó khăn tài chính vì đã phát biểu quan điểm của họ.

Trong số những người Việt Nam trúng giải năm nay có linh mục Nguyễn Văn Lý, một trong những người lãnh đạo phong trào dân chủ

đặt; họ bị mất việc làm, bị cô lập trong xã hội, bị câu lưu để thẩm vấn ở đồn công an, bị làm nhục công khai trong các "Tòa Án Nhân Dân" dàn dựng, và bị đả thương bởi bọn đầu gấu do chính quyền điều động, hoặc là nạn nhân của những "tai nạn" lưu thông.

"Trên thế giới còn nhiều người chưa biết rằng có nhiều người cầm bút tại Việt Nam bị giam cầm chỉ vì phát biểu quan điểm của họ", ông Adams nói. " Sự kiện này khiến điều quan trọng hơn bao giờ hết là phải tôn vinh những người cầm bút dũng cảm đã chịu bách hại hay đã hy sinh tự do của mình để tranh đấu cho tự do báo chí, nhân quyền và một thể chế đa đảng tại Việt Nam".

Human Rights Watch đã điều hành giải Hellman/Hammett từ 1989, trao tặng gần 700 giải thưởng trong 19 năm qua. Chương trình

Hellman/ Hammett cũng đã cấp phát những khoản trợ giúp khẩn cấp nhỏ cho nhiều người cầm bút cần nhanh chóng ra khỏi nước họ hay cần được săn sóc sức khỏe tức khắc sau khi bị giam giữ hoặc tra tấn.

Sau đây là tiểu sử sơ lược của bảy người có thể công bố trong số tám người trúng giải.

* **Lê Quốc Quân**, 36 tuổi, là một luật sư đã từng viết nhiều về dân quyền, đa nguyên chính trị và tự do tôn giáo. Ông bị công an bắt giam bốn ngày sau khi từ Mỹ trở về nước, sau một năm học bổng của Quỹ Trợ Cấp Quốc Gia cho Dân Chủ (National Endowment for Democracy). Nhiều ngày sau khi ông bị bắt người ta không được biết ông bị giam ở đâu và vì lý do nào. Ông Quân sau đó bị cáo buộc vì "hoạt động nhằm lật đổ chính quyền" chiếu theo điều 79 Bộ Luật Hình Sự. Ông được phóng thích ngày 16-6-2007 nhưng cáo buộc trên vẫn chưa được bãi bỏ. Ngày 27-11-2007 ông Quân, khi định đến dự phiên tòa phúc thẩm xử hai đồng nghiệp, đã bị đánh đập và bị bắt vào đồn công an để ngăn cản không cho ông tới phiên tòa này.

* **Lê Thị Công Nhân**, 29 tuổi, là một luật sư được nhìn nhận rộng khắp như là một người lãnh đạo của thế hệ trẻ đấu tranh có tổ chức và có liên hệ với nhiều nhóm ngoài nước. Cô là một sáng lập viên của Ủy Ban Nhân Quyền Việt Nam và phát ngôn viên của Đảng Thăng Tiến VN, một trong nhiều tổ chức đối lập xuất hiện trong một thời gian ngắn ngũi vào năm 2006 khi chính quyền tạm thời nói lỏng các hạn chế về tự do ngôn luận. Vì viết thường xuyên những lời kêu gọi dân chủ hóa trên các báo điện tử và các blog, cô đã bị sách nhiễu, đe dọa và quản thúc tại gia. Cô bị bắt tháng 3-2007 và bị xử bốn năm tù, sau đó được giảm xuống còn ba năm, vì tội danh tuyên truyền chống nhà nước chiếu theo điều 88 Bộ Luật Hình Sự.

* **Nguyễn Phương Anh**, 36 tuổi, là một trong những người viết nhiều nhất và được đọc nhiều nhất tại Việt Nam trong thời gian gần đây. Vốn là một doanh nhân, ông từng có một nhà hàng 1000 chỗ và một công ty

xuất nhập khẩu phát đạt. Sau khi dẫn thân vào cuộc tranh đấu cho dân chủ và nhân quyền, ông bắt đầu viết những bài châm biếm đối với chính quyền trên các báo điện tử. Ông là thành viên ban biên tập báo Tổ Quốc, một tờ báo được phân phối ngầm và được phổ biến trên mạng Internet. Khi vừa mới dẫn thân tranh đấu ông đã bị gọi đến sở công an và hăm dọa. Khi ông bắt chấp những lời cảnh cáo này những sách nhiễu thô bạo bắt đầu. Công an sắc phục tới tận nhà hàng của ông hạch hỏi, báo chí nhà nước đăng những bài xuyên tạc, và nhà hàng phá sản. Hàng hóa do công ty của ông nhập khẩu bị tịch thu, mọi nhân viên kế toán thành linh bỏ việc, và công ty của ông bị phạt vì tội không trả thuế và phá sản. Đồng thời ông cũng thường xuyên bị công an giam giữ và hành hung.

* **Linh mục Nguyễn Văn Lý**, 60 tuổi, là một trong những sáng lập viên của tờ báo chui Tự Do Ngôn Luận, được giải Hellman Hammett lần thứ hai. Linh mục Lý đã viết những bài đòi tự do tôn giáo, tự do ngôn luận và dân chủ đa nguyên cho Việt Nam trong hơn 30 năm qua, một nỗ lực đã khiến ông trải qua 15 năm tù đầy từ 1977. Trong lần bị một bị tù khác, năm 2001, người ta tin là ông đã bị đánh thuốc mê và bị đánh đập trước cuộc thăm viếng của một phái đoàn quốc hội Mỹ khiến ông không nói năng được một cách minh bạch và, một cách lạ lùng, ông đã nhận tội. Ông được phóng thích năm 2005 và ngay lập tức lại viết những bài vận động và phản kháng. Linh mục Lý là một trong những sáng lập viên của phong trào dân chủ có tên là Khối 8406, vì ra đời ngày 8-4-2006. Ông bị bắt lần cuối vào tháng 2-2007 và lãnh thêm một bản án tám năm tù vì tội danh tuyên truyền chống nhà nước.

* **Nguyễn Xuân Nghĩa**, 58 tuổi, là một nhà văn và nhà báo. Ông viết truyện dài, truyện ngắn, thơ và bình luận. Ông thuộc một gia đình có truyền thống cách mạng. Cha ông gia nhập Đảng Cộng Sản Việt Nam từ năm 1936, người anh cả của ông thiệt mạng trong cuộc chiến Đông

Dương lần thứ nhất. Ông Nghĩa vẫn còn là hội viên Hội Nhà Văn Việt Nam dù đã lớn tiếng phản đối ĐCSVN. Ông đã cộng tác với hầu hết các tờ báo lớn cho đến năm 2003 khi bị chính quyền cấm hành nghề nhà báo vì hoạt động dân chủ. Từ đó ông đã bị bắt giữ và thẩm vấn nhiều lần, bị khám nhà hai lần, bị đấu tố trong khu phố và bị cô lập về mặt xã hội. Ông là thành viên ban biên tập Tổ Quốc, một tờ báo chui vận động dân chủ. Ông cũng là thành viên ban đại diện Khối 8406 và Liên Minh Dân Chủ và Nhân Quyền. Ngày 27-11-2007 ông bị công an đánh đập nặng tại tòa án Hà Nội khi ông tới trước tòa để bày tỏ sự liên đới với hai chí hữu dân chủ bị xét xử.

* **Nguyễn Xuân Tụ**, tức Hà Sỹ Phu, 68 tuổi, là một nhà nghiên cứu sinh học và một trong những người cầm bút đối lập được kính trọng nhất tại Việt Nam. Dưới bút hiệu Hà Sỹ Phu, ông được biết tới lần đầu tiên năm 1987 với bài tham luận "Đất tay nhau đi dưới những tấm bảng chỉ đường của trí tuệ". Sau đó ông tiếp tục viết những bài triết luận, phiếm luận và thơ được phổ biến tại nước ngoài và truyền tay tại Việt Nam. Trong 20 năm qua ông trừ đập, cô lập về mặt xã hội, bị thẩm vấn, tạm giam, bỏ tù và quản chế. Do ảnh hưởng rộng lớn của ông, Hà Sỹ Phu đã bị cấm dùng điện thoại trong 11 năm qua. Mặc dù sức khỏe kém ông vẫn tiếp tục viết và tham gia các cuộc thảo luận về dân chủ.

* **Phạm Hồng Sơn**, 40 tuổi, là một bác sĩ đã viết nhiều bài và thư ngỏ được truyền tay tại Việt Nam và được đăng tải trên nhiều báo điện tử của người Việt hải ngoại. Ông bị bắt tháng 3-2002 vì bị buộc tội gián điệp theo điều 80 Bộ Luật Hình Sự chỉ vì đã viết về dân chủ và nhân quyền rồi gửi lên mạng Internet. Được phóng thích tháng 8-2006, Phạm Hồng Sơn lại tiếp tục viết ngay dù còn trong tình trạng quản chế. Vì là một trong những khuôn mặt đối lập nổi nhất, Phạm Hồng Sơn không tìm được việc làm dù ông là một bác sĩ y khoa và thạc sĩ kinh doanh. ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

KHỐI 8406

KHÁNG THƯ 22

Phản đối các hành động đàn áp của nhà cầm quyền CS và ca ngợi những thành tích tranh đấu của đồng bào VN Việt Nam 01-08-2008

Kính thưa toàn thể Đồng bào Việt Nam và Quý Thân hữu quốc tế.

Trong tư cách thành viên không thường trực của Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc, Việt Nam được giữ chức chủ tịch luân phiên của Hội đồng này suốt tháng 07 năm 2008. Lê ra vai trò "bình thiên hạ" đó phải được chuẩn bị bằng hay song hành với những thành tích tốt đẹp trong việc "trị quốc". Thế nhưng, thực tế đã chứng minh hoàn toàn ngược lại. Nhìn lại thời gian qua, đảng và nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã có những "thành tích" rất tồi tệ về mặt nhân quyền ở trong nước, đối với mọi giới đồng bào. Chính vì thế,

I. Toàn thể Khối 8406 chúng tôi thẳng thắn tố cáo và cực lực kết án các hành vi tiêu biểu sau đây của đảng và nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam:

1- Đối với dân lành:

- Bằng việc quản lý xã hội và điều hành nền kinh tế vừa yếu kém ngu dốt, vừa gian tham độc đoán, vừa vô lương tâm vô trách nhiệm, Cộng sản VN đã đẩy đất nước vào một cuộc khủng hoảng kinh tế xã hội nghiêm trọng: thâm thủng mậu dịch trong 6 tháng đầu năm 2008 là 14.7 tỷ Mỹ kim, lạm phát trong tháng 6 lên mức 26.8% là mức cao nhất trong vòng 1 thập niên qua. Thị trường bất động sản đứng chững, chỉ số chứng khoán VN Index mất trên một nửa từ 800 điểm xuống còn 384 điểm, giá thực phẩm từ đầu năm tới nay tăng lên 74.3%. Nợ nước ngoài lên đến 34.6% GDP. Trong khi đó thì lương công nhân, viên chức và thu nhập của nông dân tăng không tương xứng, khiến nhân dân lao động ngày càng rơi vào cảnh bần cùng. Hội nghị Ban Chấp Hành Trung Ương khoá 10 lần thứ 7 (từ 9 đến 17-07-2008) đã không đưa ra được lối giải quyết nào thỏa đáng và hữu hiệu cho tình trạng khủng hoảng đó của đất nước, ngoài những biện pháp vá vúi, mỵ dân, vô tác dụng.

- Ngày 22-07-2008, "Tòa án nhân dân" quận 9 Sài Gòn đã mở phiên sơ thẩm xét xử công khai những dân oan

khieu kiện đất đai tại dự án khu Công nghệ cao, nằm trên địa bàn quận, với tội danh cáo buộc cho họ là "gây rối trật tự công cộng", theo điều 245 của Bộ luật hình sự. Sau một phiên toà không có nhân chứng vật chứng, không có luật sư biện hộ và không được quyền tự bào chữa, 9 nạn nhân bị cướp đất đã bị biến thành 9 phạm nhân mắc tội hình sự, với mức án từ 12 tháng tù treo đến 2 năm tù ở, kèm theo việc tước đoạt tài sản của họ.

- Cũng trong ngày 22-7-2008, hơn 200 người dân thuộc huyện Đông Anh (ngoại thành Hà Nội) đã tới Trung ương để khiếu kiện chuyện đất đai, kiên quyết không cho Nhà cầm quyền địa phương lấy đất làm khu chế xuất công nghiệp, vì giá đền bù bất hợp lý (chỉ chi trả cho dân 27 triệu VNĐ/1 sào Bắc bộ = 360 m²). Cả đoàn người đã bị một lực lượng lớn công an ngăn chặn. Tóm lại, cuộc biểu tình đòi công lý đã sớm bị dập tắt hoàn toàn.

- Trong khi đó, những công nhân đi lao động nước ngoài, cụ thể là 130 ngàn người trẻ Việt Nam tại Malaysia đang đổ mồ hôi và nước mắt ở đất nước Hồi giáo này. Ra đi với ước mong cải thiện cuộc sống cho bản thân và gia đình, nhưng bất hạnh thay, họ đã trở thành nạn nhân của sự lừa đảo, bóc lột, bị buôn bán và trao đổi như một món hàng. Nhân phẩm của họ bị vùi xuống bùn đen. Chẳng những không được trả lương đúng theo hợp đồng, họ còn phải chịu những điều kiện sống rất tồi tệ, phải làm những công việc nặng nhọc và đầy nguy hiểm. Nhiều công nhân đã bị thương tích trở thành tàn phế, thậm chí bị bỏ mạng nơi đất lạ xứ người. Họ bị tước bỏ mọi quyền con người và không hề nhận được sự bảo vệ của toà đại sứ Việt Nam hay sự bênh vực của các công ty tuyển thợ trong nước.

2- Đối với các nhà tu hành:

- Kể từ ngày 08-05-2008, mục sư Nguyễn Công Chính, Chủ tịch Hiệp hội Thông công Tin Lành các Dân tộc Việt Nam tại Gia Lai đã bị công an buộc đi "làm việc" liên tục. Ngày 29-5-

2008, họ lại đột nhập xét nhà, tịch thu ổ cứng máy vi tính và nhiều tài liệu của ông, nhưng không hề trao cho ông một biên bản nào về việc lục soát và tịch thu đó. Đặc biệt, hôm 12-07-2008 vừa qua, Ms Chính đã bị công an hành hung ngay tại tư gia; ông bị đánh vào bụng, đâm vào tay và đâm vào mắt, khiến máu chảy thành dòng trên mặt.

- Ngày 03-06-2008, công an VN đã phối hợp với công an Cambodia bắt Truyền đạo A Đung, dân tộc Hà Lãng, Kontum, thuộc giáo phái Tin Lành Mennonite, cùng với 4 người Việt khác đang tìm cách trốn sang Thái Lan. Vốn thuộc dân tộc thiểu số Tây Nguyên, nhưng do bị công an sách nhiễu và đàn áp vì đã lên tiếng đấu tranh chống lại chính sách tiêu diệt tôn giáo của CS, họ đã trốn sang Cambodia và được đón nhận vào trại tị nạn của Liên Hiệp Quốc. Nhưng sau khi thấy chốn tỵ nạn này vừa khổ sở vừa không an toàn, họ đã tìm cách trốn sang Thái Lan, nhưng chưa trốn được thì đã bị công an CSVN bắt trở về Việt Nam. Truyền đạo A Đung đã bị đem ra đấu tố rồi lãnh bản án quản thúc tại gia.

- Ngày 17-6-2008, tại trụ sở công an thị trấn Cầu Diễn, Hà Nội, Truyền đạo Tin lành trẻ tuổi Lê Duy Bắc ở huyện Ba Vì, Hà Tây đã bị 5 công an bu lại đánh hội đồng làm anh Bắc gãy lia tay trái. Họ viện cớ anh không đội mũ bảo hiểm lúc đi xe gắn máy, trong khi thực chất vấn đề là vì anh là một nhà hoạt động tôn giáo nhiệt thành và năng động.

- Trong tang lễ Đức Đệ Tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất từ ngày 5 đến 11-07-2008 vừa qua tại tu viện Nguyên Thiều, tỉnh Bình Định, nhà cầm quyền CSVN thay vì tỏ lòng tôn trọng một đại chức sắc tôn giáo đã hết lòng vì đạo pháp và dân tộc, vì tự do tôn giáo và dân chủ nhân quyền, thì trái lại họ đã tìm mọi cách phá hoại tang lễ này bằng việc loan tin thất thiệt, mạ lỵ vu khống Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất, theo dõi kiểm soát và gây rất nhiều khó khăn cho những người đến phúng điếu, khiến nhiều tổ chức nhân quyền, nhiều chính khách quốc tế... đã phải lên tiếng phản đối, nhắc nhở.

3- Đối với các nhà dân chủ:

- Ngày 29-04-2008, một số người đã bị công an bắt giữ và đánh đập, thẩm vấn liên tục nhiều giờ đồng hồ chỉ vì họ biểu tình ôn hòa, chống hành động xâm lược của chính quyền Trung Quốc đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam. Trong thời gian bị bắt giữ,

những người này đã bị tước đoạt tài sản cá nhân, chủ yếu là các phương tiện liên lạc. Đó là các ông: Nguyễn Xuân Nghĩa, Vũ Anh Sơn - Hải Phòng, Vi Đức Hồi - Lạng Sơn, Vũ Hùng - Hà Tây; các anh Ngô Quỳnh, Nguyễn Văn Nhất - Bắc Giang, Nguyễn Tiến Nam - Yên Bái, và chị Lê Thị Kim Thu - Đồng Nai.

- Ngày 27-06-2008 toà án tỉnh thành phố Vinh, Nghệ An đã mở phiên toà xét xử phúc thẩm chị Hồ Thị Bích Khương, thành viên Khối 8406 (bị bắt giam ngày 25-4-2007) và đã giữ nguyên bản án 2 năm tù của tòa sơ thẩm, với tội danh khôi hài "Nói xấu đảng và nhà nước, lợi dụng khiếu kiện để lôi kéo người chống chế độ XHCN...". Trong khi thực chất vấn đề là vì chị Hồ Thị Bích Khương là một chiến sĩ kiên cường đấu tranh cho công bằng xã hội và cho tự do, dân chủ, nhân quyền.

- Ngày 28-06-2008, hai anh Phạm Văn Trội, Ngô Quỳnh và ngày 02-07-2008, ông Phạm Đức Chính đều đã bị công an đến gây khó dễ và giả trang thành xã hội đen hành hung gây thương tích tại Lạng Sơn, khi họ đi thăm mẹ của anh Vi Đức Hồi đang bị bệnh nặng.

- Ngày 03-07-2008 toà án huyện Hàm Tân, Bình Thuận đã đưa anh Lương Văn Sinh là dân oan, đồng thời là thành viên Khối 8406 ra xét xử. Công cụ của chế độ CSVN tại tỉnh này đã cáo buộc anh các tội danh: "bôi nhọ các cấp chính quyền và tụ tập khiêu khích, gây rối trật tự công cộng", rồi kết án anh 2 năm tù giam, tính từ ngày bị bắt hôm 10-01-2008.

- Ngày 04-07-2008, cô Phạm Thanh Nghiên, một nhà đấu tranh Dân chủ trẻ tuổi ở Hải Phòng cũng bị công an giả danh công đồ hành hung giữa đường phố, sau đó cô bị quản thúc tại gia nhiều ngày bằng lệnh miệng của công an, không có một văn bản pháp luật nào. Cùng với cô, các ông Vũ Cao Quận, Nguyễn Xuân Nghĩa cũng bị quản thúc tại gia bằng lệnh miệng, sau khi họ viết đơn xin biểu tình và bị nhà cầm quyền từ chối.

- Ngày 18-07-2008, Toà án Nhân dân tỉnh Kiên Giang đã xử phúc thẩm ký giả Trương Minh Đức, thành viên Khối 8406 và đảng viên của đảng Vi Dân 5 năm tù giam (y án sơ thẩm ngày 28-3-2008). Dù luật sư Lê Trần Luật đã trình bày Biện minh trạng một cách rõ ràng súc tích, yêu cầu Hội đồng xét xử "hãy dừng cầm tuyên bố bị cáo không phạm tội "lợi dụng các quyền tự do dân chủ..." như cáo buộc của bản án sơ thẩm...". Nhưng cuối cùng, bất chấp công lý, tòa án Kiên

Giang vẫn cho các hoạt động dân chủ chính đáng và hợp hiến của ký giả Minh Đức là tội phạm.

- Tại Sài Gòn, ngày 24-07-2008, kỹ sư Đỗ Nam Hải, thành viên Ban điều hành Khối 8406 và Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam đã viết Thư ngỏ gửi giới truyền thông, để phản đối cách hành xử phi pháp của nhà cầm quyền CSVN. Cách hành xử đó là: từ cuối năm 2005 đến nay, họ đã tống đạt cho ông 4 Quyết định xử phạt hành chính, với tổng số tiền phạt là 51,5 triệu VNĐ (khoảng 3000 USD). Công an địa phương đã nhiều lần xông vào khám xét nhà và cưỡng đoạt tài sản của ông. Cho đến nay, công an vẫn luôn luôn đặt chốt gác xung quanh nhà ông cả ngày lẫn đêm, quanh năm suốt tháng, kể cả trong những dịp lễ, tết cổ truyền của dân tộc.

II. Cũng nhân dịp này, Khối 8406 chúng tôi nhiệt liệt ca ngợi những thành tích tranh đấu cho nền tự do dân chủ Việt Nam của đồng bào ta thuộc mọi giới, từ quốc nội ra tới hải ngoại trong thời gian qua.

- Trước hết, chúng tôi nhiệt liệt chúc mừng 8 nhà dân chủ trong nước mới được Tổ Chức Theo Dõi Nhân Quyền (Human Rights Watch) của Hoa Kỳ trao tặng giải thưởng Hellman-Hammett năm 2008 vào ngày 22-7-2008 vừa qua, "vì ngòi bút dũng cảm của họ trước những đàn áp chính trị". Tám vị đó là: kỹ sư Nguyễn Phương Anh, linh mục Nguyễn Văn Lý, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, luật sư Lê Thị Công Nhân, tiến sĩ Hà Sĩ Phu, luật sư Lê Quốc Quân, bác sĩ Phạm Hồng Sơn và một vị khuyết danh. Khối 8406 rất lấy làm vinh dự vì trong số 8 vị được nhận giải thưởng cao quý ấy có 5 thành viên của mình.

- Chúng tôi nhiệt liệt biểu dương chí khí đấu tranh kiên cường của ký giả Trương Minh Đức đã dũng cảm tuyên bố trước tòa án cộng sản: "Tôi hoàn toàn phản đối bản án phi lý này của đảng cộng sản Việt Nam", đồng thời hô to: "Đã đảo cộng sản tham những cướp đất của người dân"! Bất chấp hậu quả là ngay sau đó, một đám đông công an đã xông tới công tay chân và kéo lê ông ra ngoài, đẩy lên xe tải, mặc dù cánh tay ông vừa được giải phẫu vẫn còn trong tình trạng bị băng bó.

- Chúng tôi nhiệt liệt ca ngợi sáng kiến đầy can đảm của nhóm các nhà dân chủ ở Hà Nội đã thân nhiên giảng một biểu ngữ đấu tranh ngay trên cầu vượt Nam Thăng Long, Nội Bài vào sáng ngày 28-7-2008 giữa lúc hàng chục ngàn cư dân qua lại đang trong giờ đi làm. Biểu ngữ có nội dung rất ý

nghĩa: "Tham nhũng là hút máu nhân dân. Lạm phát, giá cả tăng cao là giết dân. Mất đất, biển, đảo là có tội với tổ tiên. Yêu cầu Đảng Cộng sản thực hiện ngay dân chủ hóa đất nước, đa nguyên đa đảng".

- Chúng tôi nhiệt liệt ca ngợi tinh thần đấu tranh bền bỉ, ngoan cường, đầy hy sinh vì tự do dân chủ cho dân tộc Việt Nam của đồng bào hải ngoại tại khắp nơi trên thế giới. Đặc biệt là tại Hoa Kỳ, mỗi khi có các đoàn đại biểu cao cấp của Cộng sản VN sang làm việc, và mới đây là tại thành phố Sydney, Australia trong Đại hội Giới trẻ Công giáo Thế giới, được tổ chức từ ngày 15 đến 20-7-2008. Tinh thần đấu tranh vì nghĩa lớn của đồng bào là nguồn động viên mạnh mẽ và sự hỗ trợ quý báu đối với Khối 8406 chúng tôi nói riêng và phong trào đấu tranh giành lại nền tự do dân chủ cho dân tộc nói chung.

- Chúng tôi cũng nhiệt liệt ca ngợi tinh thần đoàn kết toàn dân trước hiểm họa xâm lăng đất nước, mà hơn 70 đoàn thể quốc nội lẫn hải ngoại đã biểu lộ qua việc cùng ký tên vào bức Thư Ngỏ ngày 16-07-2008 gửi Liên Hiệp Quốc. Một bức Thư ngỏ tố cáo trước dư luận quốc tế việc Nhà cầm quyền cộng sản Trung Quốc xâm chiếm Hoàng Sa, Trường Sa của Việt Nam đồng thời đòi nhà cầm quyền CSVN phải có thái độ rõ ràng đối với việc ngoại bang ngang ngược cướp đoạt đất đai của Tổ quốc, bằng cách chủ động đưa vấn đề này ra Liên Hiệp Quốc, nhân dịp Việt Nam đang làm Chủ tịch luân phiên của Hội đồng Bảo an trong tháng 7-2008 này.

Làm tại Việt Nam ngày 1 tháng 8 năm 2008.

Ban Đại diện lâm thời Khối 8406

- 1- **Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Sài Gòn.**
- 2- **Giáo sư Nguyễn Chính Kết, Sài Gòn (đang công tác tại hải ngoại).**
- 3- **Cựu Sĩ quan Trần Anh Kim, Thái Bình.**
- 4- **Linh mục Phan Văn Lợi, Huế.**
- 5- **Văn sĩ Nguyễn Xuân Nghĩa, Hải Phòng.**

Xin góp tay phổ biến rộng rãi cho Đồng bào quốc nội

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Xác nhận về Chúc thư của Đức Tăng Thống và báo động về tin tức sai lạc quanh Tang lễ

❀❀❀❀❀ Paris 24+25-07-2008 ❀❀❀❀❀

Thượng tọa Thích Minh Tuấn và Đại đức Thích Đồng Thọ xác nhận việc Chúc thư của Đức cố Đệ tứ Tăng thống loan truyền mấy ngày qua là Chúc thư giả

Hôm kia, 22-7, Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế đã báo động việc Chúc thư nói là của Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang loan trên mạng Internet hai ngày trước đó là do kẻ gian giả mạo nhằm gây hoang mang và ly gián Cộng đồng Người Việt Hải ngoại nói chung và Cộng đồng Phật giáo nói riêng. Trước đây, nhóm người này cũng đã tung lên mạng Internet tài liệu giả của Viện Hóa Đạo «giải nhiệm» Đạo hữu Võ Văn Ái chức vụ Phát ngôn nhân của Viện Hóa Đạo, hay «công cử» thành phần nhân sự ma trong Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tại Úc châu và Tân Tây Lan.

Chức thư giả được gửi kèm với bức thư công bố của Đại đức Thích Đồng Thọ, Thị giả Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang, gửi từ Bình Định sang cho Sư Thích Tín Nghĩa ở Hoa Kỳ.

Sau khi Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế lên tiếng cảnh báo và tố giác Chúc thư giả, thì ngày hôm sau, 23-7, một bức thư khác tiếm danh Thượng tọa Thích Minh Tuấn, Trụ trì Tu viện Nguyên Thiệu, tung lên mạng Internet «vờ nhận» rằng : «Chức thư của thầy Thích Đồng Thọ gởi đến Chư Tôn Đức hôm Chủ Nhật ngày 20-7-2008 là Chúc Thư Thật. Vậy nếu có một Chúc Thư nào khác với Chúc Thư này thì đó là Chúc Thư giả (không thật)». Đồng thời, điệp vụ công an tôn giáo của Cộng sản Việt Nam liền viết bài «ca tụng» Chúc Thư Giả, «ca tụng»

Đức cố Tăng thống, và trách cứ Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ dù được Đại đức Đồng Thọ trao Chúc thư từ ngày 6-7 «nhưng đến nửa tháng hơn, nghĩa là ngày 20-7-08 vẫn chưa được HT T. Quảng Độ thông báo» (sic).

Ban Chỉ đạo Viện Hóa Đạo đã liên lạc về Tu viện Nguyên Thiệu tìm hiểu sự việc. Ngày 22-7, Đại đức Thích Đồng Thọ viết bản Tường trình, sang ngày 24-7, Thượng tọa Thích Minh Tuấn viết thư tay, cả hai bức thư đều đệ trình lên Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ «xác minh các thông tin bịa đặt, ngoài phạm vi quản lý của Tu viện».

Sau đây là thư viết tay ngày 24-7 của Thượng tọa Thích Minh Tuấn (Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế đánh máy lại), cũng như Bản Tường Trình của Đại đức Thích Đồng Thọ, minh xác :

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT
Tu viện Nguyên Thiệu, Bình Định
Phật lịch 2552,
Nguyên Thiệu ngày 24/7/2008
Kính gởi Hòa thượng Viện trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN
(v/v xác minh các thông tin bịa đặt, ngoài phạm vi quản lý của Tu viện)

Ngưỡng bạch Hòa thượng,

Sau lễ tang của Hòa thượng Bôn sư của chúng con, Đức Tăng thống Giáo hội. Tại Tu viện Nguyên Thiệu vốn u buồn lại còn u buồn hơn khi tiếp nhận những thông tin cho rằng phát xuất từ bản thân con (Minh Tuấn) và thầy Đồng Thọ. Cụ thể là việc công bố Chúc Thư của Hòa thượng Tăng thống và các nguồn tin có liên quan. Để minh bạch việc này, con xin khẩn bạch Hòa thượng như sau :

1- Việc công bố Chúc Thư của thầy Đồng Thọ và sự xác nhận của Minh Tuấn theo thông tin là hoàn toàn bịa đặt, sai sự thật, vì thực tế, Minh Tuấn chưa bao giờ sử dụng phương tiện nào, và phát biểu ý kiến nào trên mạng thông tin bằng lời hoặc bằng văn bản.

2- Việc công bố Chúc Thư là việc làm trọng đại của Chư Tôn giáo phẩm Giáo hội. Tu viện và Môn đồ của Hòa thượng không thể nào có khả năng lạm tác và làm một việc phi lý, phi đạo như thế được.

Nay con xin khẩn trình và minh xác việc này để Hòa thượng thẩm tuyền và đề cao cảnh giác dư luận.

Kính bái thư (ký tên)

Thích Minh Tuấn.

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT

Tu Viện Nguyên Thiệu, huyện Tuy Phước, tỉnh Bình Định
Phật lịch 2552 - Số 05

Bản Tường Trình

Kính gởi: Hòa Thượng Thích Quảng Độ, Viện Trưởng VHD, GHPGVNTN

Kính bạch Ngài: Con tỳ kheo Thích Đồng Thọ là thị giả của Đức Đệ Tứ Tăng Thống, vừa qua con có nhận được thông tin trên mạng có một Chúc thư mạo danh lấy tên của con đã gởi đi khắp nơi và nói rằng: Đó là Chúc thư của Đức Đệ Tứ Tăng Thống để lại. Nhưng trên thực tế con không có gởi đi một Chúc thư nào cả, hơn nữa theo con được biết Chúc thư của Đức Tăng Thống được Ngài Viện Trưởng đang cất giữ và Chúc thư có lẽ được viết bằng chính bút tích của Đức Tăng Thống chứ không phải là những bản đánh máy vi tính và giả con dấu cũng như chữ ký của Đức TT.

Kính bạch Ngài, con chưa hề đưa một thông tin gì liên quan đến chuyện Chúc thư lên mạng cả, và hơn nữa con cũng chưa đủ tư cách để được giữ Chúc thư ấy.

Vậy con xin được xác định đây là một Chúc thư giả mạo nhằm mục đích đánh phá nội bộ GHPGVNTN.

Con kính gởi bản tường trình này để mong Ngài thẩm tuyền!

Con thành tâm đánh lễ Ngài và kính chúc Ngài pháp thể khinh an,

luôn là bóng cây đại thọ che chở, dẫn dắt con thuyền GHPGVNTN và chúng con vượt qua mọi gian nguy thử thách trong giai đoạn khó khăn hiện nay và sau này.

Tu viện Nguyên Thiệu, ngày 22 tháng 7 năm 2008

Khê thủ (ký tên)

Con, Tỳ kheo Thích Đồng Thọ

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế báo động các tin tức loan tải sai lạc về Tang lễ của Đức cố Đệ tứ Tăng thống tại Tu viện Nguyên Thiệu.

Nói về tang lễ Đức cố Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang, những luồng tin thất thiệt do các cơ quan báo chí truyền thông của nhà cầm quyền Cộng sản trong nước nhằm mục tiêu dối gạt dư luận thế giới và đồng bào các giới trong và ngoài nước. Chẳng hạn như loan tin Giáo hội Phật giáo Nhà nước đứng ra tổ chức tang lễ của Đức cố Tăng thống, từ lễ Nhập quan ngày 6-7 cho đến lễ Nhập Báo tháp ngày 11-7, chứ không là Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) như trong thực tế.

Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế đã vạch trần sự gian dối này qua bản Thông cáo báo chí phát hành ngày 7-7-2008 về sự kiện Đài truyền hình VTV1 của nhà nước Cộng sản, phát hình và loan truyền ngay hôm Lễ Nhập quan Đức Tăng thống ngày 6-7 tại Tu viện Nguyên Thiệu. Y hệt như thế, còn có sự tiếp tay tại hải ngoại của một số Website/Trang nhà gọi là Phật giáo tại Hoa Kỳ, Canada, Úc, kiểm duyệt tất cả mọi hình ảnh của Hòa thượng Thích Quảng Độ và hàng giáo phẩm Hội đồng Lương Viện.

Đài truyền hình nhà nước VTV1 chỉ cho chiếu một số chư Tăng áo vàng và quần chúng Phật tử, tuyệt nhiên che giấu Hòa thượng Thích Quảng Độ và hàng giáo phẩm cao cấp GHPGVNTN. Rồi xướng ngôn viên còn long trọng dối gạt rằng : «Trước những việc làm trái đạo lý của nhóm Quảng Độ, các môn đồ, đệ tử, những người tu hành chân chính ở Tu viện Nguyên Thiệu đã phản ứng kịch liệt, kiên quyết không cho nhóm Quảng Độ đứng ra

tổ chức tang lễ. Theo đúng như nguyện vọng của hòa thượng Thích Huyền Quang và những đệ tử của ông, sau khi ông viên tịch vào ngày 5-7-2008, ngày 6-7, Ban Trị sự Giáo hội Việt Nam (tức Giáo hội Nhà nước) tỉnh Bình định, môn đồ cùng gia quyến đã tổ chức lễ nhập quan cho Hòa thượng Thích Huyền Quang».

Vì vậy khi tường thuật Lễ Nhập quan do GHPGVNTN chủ trì, Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế đã đăng bức hình Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, chư giáo phẩm cùng chư Tăng trẻ cung nghinh kim thân Đức Tăng thống làm lễ Nhập quan.

Ai không biết sự tán tận lương tâm của người Cộng sản vì lý do tuyên truyền đã không ngừng bóp méo lịch sử, bóp méo sự thật suốt sáu mươi năm qua ?!

Chỉ đơn cử một chuyện mới xảy ra hôm qua : Kể từ biến động Thiên An Môn năm 1989, lần đầu tiên từ 19 năm qua, một cơ quan truyền thông của Cộng sản Hà Nội mới cho đăng bức hình một thanh niên Trung quốc đơn độc nhưng can đảm đem thân chắn đoàn chiến xa trên đại lộ Trường an tiến vào Thiên An Môn đàn áp sinh viên biểu tình đòi dân chủ.

Sự kiện này do Trang nhà VietnamNet của nhà nước công bố trên địa chỉ <http://vietnamnet.vn/vanhua/tinanh/2008/07/794993/>.

Tại hải ngoại 24 giờ qua có những người lạc quan tiêu đánh giá Hà Nội đang có «chuyển hướng dân chủ». Nhưng hôm nay, 25-4, bao nhiêu người Việt mở cờ tìm kiếm, bấm vào địa chỉ nói trên thì chỉ còn thấy dòng ghi : «Địa chỉ này không tồn tại».

Than ôi, ngày vui qua mau, hy vọng chóng tàn ! trong một chế độ chỉ biết những «Ngày mai ca hát», nhưng hôm nay, hiện tại ai nấy đều chỉ biết khóc thầm.

Chuyện hôm qua thì thế, chuyện cách đây 2 tháng cũng thế dưới triều đại của Chủ tịch nước Vũ Như Cần. Ấy là vụ Phật Đản LHQ 2008 tại Hà Nội. Ai có dịp vào Trang nhà của Giáo hội Phật giáo Nhà nước do Sư Thích Nhật Từ giữ công và coi

sóc sẽ thấy hai điều ngộ nghĩnh. Một là tuyệt nhiên không nói gì đến sự trạng Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế tiết lộ trước đây, là Đại lễ Phật Đản LHQ 2008 vẫn tiếp diễn tại Văn phòng Trung ương LHQ (ESCAP) ở thủ đô Bangkok, Thái Lan, song song với Hà Nội. Lý do có nhiều quốc gia thành viên chống đối việc «chính trị hóa Phật Đản» của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam. Tại lễ Phật Đản LHQ 2008 ở Bangkok nhiều quốc gia Phật giáo trên thế giới về tham dự. Thủ tướng Thái Lan là một trong những khách mời danh dự đọc diễn văn.

Chuyện ngộ nghĩnh thứ hai là Trang nhà của Sư Nhật Từ nói trên còn bom phồng sự ủng hộ của thế giới. Chẳng hạn như hàng loạt thông điệp các quốc gia trên thế giới gửi lời chào mừng Phật Đản ở Hà Nội. Trong danh sách này thấy có nước Pháp Cộng hòa (République Française). Ai cũng tưởng Tổng thống Pháp Sarkozy gửi điện văn chào mừng. Nào ngờ vào xem thông điệp của Cộng hòa Pháp quốc, không thấy Tổng thống Sarkozy đâu mà chỉ thấy tên Sư Ông Nhất Hạnh nhân danh Đạo tràng Làng Mai chúc tụng !

Trên Trang nhà này chỉ có một điều rất thật, là trước kia quảng cáo rầm rộ sẽ có Giáo sư Amartya Sen, Giải Nobel Kinh tế và giáo sư Đại học Havard, Diễn giả chính tại Đại lễ Hà Nội. Thế nhưng trước ngày Phật Đản, Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế đã tiết lộ Giáo sư Sen sẽ không đến VN, thì nay Trang nhà đã rút tên giáo sư ra cái rụp.

Trên đây là lối loan tin dối gạt rất Việt Cộng của nhà cầm quyền Hà Nội và tay chân của họ áp dụng vào Lễ Nhập quan ngày 6-7 cũng như lễ Nhập tháp hôm 11-7.

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài.**

Truyền đạo Tin Lành LÊ DUY BẮC

bị đánh hội đồng tại trụ sở Công an Hà Nội

.....Ms Thân Văn Trường 07-2008.....

Nhà truyền đạo Tin lành trẻ tuổi, thầy Lê Duy Bắc, sinh ngày 12-12-1975 tại Phú Phương, Ba Vì, Hà Tây; tạm trú thôn Đình Quán, xã Phú Diễn, huyện Từ Liêm, thủ đô Hà Nội, VN. Trong những năm gần đây, thầy Bắc được công an VN rất quan tâm.

Lê Duy Bắc là nhà truyền đạo đây ơn Chúa, thầy đi đến nơi nào là có người ở đó tin Chúa. Hiện nay, thầy đang chăm sóc, gây dựng hơn bốn hội thánh thuộc các tỉnh, thành Hà Nội, Hà Tây, Hòa Bình và Phú Thọ. Trong những năm qua, công an VN rất tích cực đánh phá các Hội thánh do thầy Bắc dự phần gây dựng, chăm sóc. Chính vì sốt sắng hầu việc Chúa, thầy Bắc luôn nằm trong tầm ngắm của công an VN. Bằng chứng là thầy Bắc đã bị công an bắt bớ nhiều lần. Tại tỉnh Hòa Bình, công an đã giày đạp lên luật pháp để trục xuất thầy Bắc, hồng phá diệt Tin Lành còn trong trứng nước ở địa phương này. Đáng lưu ý, “trục xuất” trong luật VN chỉ áp dụng cho người không phải công dân VN, nhưng công an đã cố ý làm trái luật để đàn áp tôn giáo. Chính quyền VN tìm đủ mọi cách, nhất là về hộ khẩu để ngược đãi thầy Bắc, cũng như các giáo sĩ khác ở VN.

Mùa hè 2008, công an Hà Nội đã leo thang lên tầm cao mới, trên mặt trận đàn áp tôn giáo của nhà cầm quyền cộng sản VN. Tại trụ sở công an thị trấn Cầu Diễn, thuộc thủ đô Hà Nội, nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa VN, lúc 7g30 ngày 17-6-2008, viện cố thầy Bắc không đội mũ bảo hiểm, giữa thanh thiên, bạch nhật, năm cán bộ công an đã bu lại đánh hội đồng, làm thầy Bắc tối tăm mặt mũi, gãy lia tay trái.

Sự việc diễn tiến bắt đầu từ 23h ngày 16-6-2008, tại xóm trọ nghèo,

anh Tuyên bắt ngờ bị đau bụng dữ dội, không rõ nguyên nhân. Thầy Bắc vội vàng giúp đỡ nạn nhân đến bệnh viện cấp cứu bằng xe máy, không kịp đội mũ bảo hiểm. Khi quay về, thầy Bắc bị công an bắt quả tang không đội mũ bảo hiểm và thầy bị tạm giữ, rồi áp giải về trụ sở công an thị trấn Cầu Diễn để xử lí. Sau khi thẩm vấn, họ giải quyết tha người, nhưng tịch thu xe, hện sáng ra trụ sở đó để tiếp tục điều tra, giải quyết. Đến hện, lại lên, thầy Bắc tới và được đối xử như một tội phạm đặc biệt nguy hiểm, bởi vì công an biết rõ từ lâu, thầy là nhà truyền đạo Tin lành. Và rồi thời cơ đến với quyền lực của sự tối tăm, thủ trưởng công an thị trấn Cầu Diễn đã giải quyết bằng phương án tác chiến kì cục, điều động năm công an võ nghệ cao cường, đặc biệt tinh nhuệ, xom tới thầy Bắc, như Gôliát đánh Đavít vậy. Công an dùng nghiệp vụ công an, anh thì bịt mắt, kẻ bóp cổ, anh thì bẻ tay, kẻ túm tóc. Một trận đòn thượng đấm, hạ đá như mưa rào mùa hạ ném xuống mái tôn nhà giữa đồng vắng, làm thầy Bắc không có lối thoát. Công an Hà Nội, để chứng tỏ là khí cụ sắc bén của Đảng CS, đã hợp đồng tác chiến rất cao, tay đánh, chân đá, và miệng thì la lớn: “Đánh bỏ mẹ nó đi, mày lại phá trụ sở công an à (!?)”

Nhanh như chớp giạt, một công an phang bằng cái võ khí gì đó, chỉ có Trời biết, thầy Bắc chỉ kịp nghe tiếng “rắc”, thế là than ôi, gãy tay thầy rồi! Và trận mây mưa đòn hội đồng của công an thủ đô Hà Nội, trên thân thể nhà truyền đạo Tin Lành cũng được tạm ngừng nghỉ ở đây. Theo thầy Bắc, tất cả hung thủ đều mặc đồ công an, có đeo sao, vạch sĩ quan đầy đủ, chứ không phải côn đồ đầu đường, xó chợ.

Cụ Nguyễn Du, xưa có có thơ rằng: *Thịt, xương ai cũng là người. Lòng nào hồng rụng, thắm rồi*

chẳng đau... Chắc CA ngày nay quên tư tưởng cụ Nguyễn rồi sao ?

Sau đó, thủ trưởng cơ quan công an thị trấn Cầu Diễn ra lệnh cho gọi xe tắc xi chở thầy Bắc tới bệnh viện 19/8 của ngành công an cấp cứu, rồi xuất chi ngân sách an ninh quốc gia 500.000đ VN, cho em thầy Bắc là anh Toàn nhận, để lo chữa chạy cho nạn nhân. Tổng số tiền 500.000đ VN là nguyên cả gói, chính phủ VN trả cho một cánh tay gãy của thầy truyền đạo Tin Lành ở VN !

Đến ngày 24-07-2008, bệnh viện công an trục xuất thầy Bắc trong tình trạng vết thương chưa lành, đau nhức. Bác sĩ bệnh viện công an đã chứng minh hùng hồn lời Hồ Chí Minh nói là sai sự thật, rằng: **LƯƠNG Y NHƯ TỬ MẪU**. Công an tự cho mình hết trách nhiệm với nạn nhân, từ khi đuổi thầy Bắc ra khỏi bệnh viện 19/8. Chẳng những thế, công an Hà Nội vừa đánh trống, vừa ăn cướp! Họ còn xuyên tạc, bôi nhọ thầy Bắc trên báo, hồng đánh lừa dư luận trong nước và quốc tế, để dễ bề chạy tội.

Sự thật, tính đến 9g sáng 23-7-2008, cánh tay thầy Bắc bị công an phang gãy còn đó, vẫn bị tê cứng không cử động, cầm nắm gì được. Cuộc sống, sinh hoạt của thầy Bắc rất khó khăn, thiếu tiền trả thuê trọ, tiền ăn, tiền thuốc men vì có thương tật do công an Hà Nội gây ra, thầy không thể đi làm để sống.

Đây là một việc làm gian ác của công an Hà Nội, dưới sự bảo kê của Đảng cộng sản VN. Rồi khỏi bệnh viện, nạn nhân bị công an đùn đẩy như quả bóng trong chân cầu thủ chuyên nghiệp, họ chỉ thầy Bắc đi hết nơi này, nơi khác, làm tốn tiền, hao sức thêm nữa. Để biết chi tiết, xin quý vị vui lòng gọi số của thầy Bắc: 0959801843.

Chúng tôi khẩn thiết kêu gọi thủ tướng VN, ông Nguyễn Tấn Dũng, trong trách nhiệm của mình trước công dân, những người đã dự phần đưa ông lên Thủ tướng, xin ông hãy đốc thúc công an Hà Nội chữa lành vết thương và bồi thường cho nạn nhân, đồng thời tổ chức cho công an xin lỗi nạn nhân. Nếu hung thủ và kẻ chủ mưu ngoan cố, cần xử lí theo luật định. Nếu chúng bỏ trốn, cần

phát lệnh truy nã toàn thế giới và nhờ INTERPOL bắt giữ để xử lí, như lời hứa của Thủ tướng, rằng ông ghét dối trá và yêu chân thật.

Kính xin con dân của Chúa trên khắp đất, cầu nguyện cho thầy truyền đạo Lê Duy Bắc và rất nhiều Cơ đốc nhân khác đang chịu khổ vì danh Chúa tại VN.

Ở VN không có tự do tôn giáo và tín ngưỡng như đài, báo nhà nước tuyên truyền đâu. Ông Lê Dũng, phát ngôn nhân Bộ Ngoại giao và ông Nguyễn Văn Hường, thứ trưởng công an đều là những người có tài nói dối, giống như thật vậy. Xin hãy ngắm xem việc người cộng sản làm, đừng vội tin những lời họ nói. Cơ đốc nhân VN tiếp tục bị tù đầy, bắt bớ, vu oan tại Hà Nội, Thanh Hóa, Tây Nguyên và nhiều nơi khác. Tín đồ VN đã, đang và sẽ phải lấy máu của mình để giữ trọn đức tin nơi Chúa, dưới bàn tay gian ác của công an, tay đao phủ của Đảng cộng sản.

Trường hợp thầy Bắc là một ví dụ, chỉ đơn giản vì cái mũ bảo hiểm, công an cũng đánh gãy tay thầy tở Chúa. Dù có mũ bảo hiểm, Cơ đốc nhân VN vẫn cực kì nguy hiểm bởi đòn tấn công du kích của công an, kiểu mẫu Cain tấn công Aben vậy.

Giờ đây, chúng tôi nghiêm chỉnh kính gửi Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, Bộ trưởng công an Lê Hồng Anh một câu Kinh thánh: “Con thịnh nộ của Đức Chúa Trời từ trời đã biểu lộ để trừng phạt mọi hình thức vô luân và gian ác của những kẻ dùng gian ác đàn áp sự thật” (Rôma 1:18). Nguyện lời Kinh Thánh làm cho nhà cầm quyền VN tỉnh ngộ, hãy đem mình ra khỏi cơn mê hồn trận đàn áp tôn giáo cách phi nghĩa và trái luật pháp, phương hại tới uy tín quốc gia VN trên trường quốc tế.

Nguyện Chúa ban phúc lành cho Thủ tướng, Bộ trưởng công an VN và tất cả quý vị trên toàn thế giới đọc bài viết này. Amen!

TÔN VINH ĐỨC CHÚA TRỜI
Áp Dưỡng Đường, Suối Tre,
Long Khánh, Đồng Nai, hè 2008
Phone 0937143406

UBND HÀ NỘI âm mưu cướp trắng đất đai GIÁO XỨ THÁI HÀ

.....Hà Nội 17-07-2008.....

BÁO CÁO NỘI DUNG QUYẾT ĐỊNH MỚI NHẤT CỦA UBND HÀ NỘI VỀ VẤN ĐỀ NHÀ ĐẤT CỦA GIÁO XỨ THÁI HÀ

Hà Nội, ngày 17-7-2008

Kính gửi:

Đức Tổng Giám Mục Hà Nội

Đồng kính gửi:

Cha Bề Trên Giám Tỉnh Dòng Chúa Cứu Thế Việt Nam

Phần lớn nhà đất của Giáo Xứ Thái Hà đã bị các Công ty Điện lực Hà Nội, Công ty Vật tư Vận tải Xi măng và công ty Công ty May Chiến Thắng chiếm dụng. Giáo Xứ đã liên tục làm đơn xin chính quyền giải quyết từ hơn 15 năm nay. Ngày 2-7-2008, Giáo Xứ nhận được công văn trả lời mang số 4213/ UBND-NNĐC của UBND thành phố Hà Nội.

(1) Liên quan đến khu nhà đất của Nhà Thờ mà 3 công ty chiếm dụng, Công văn 4213 quyết định: Thành phố thu hồi toàn bộ diện tích đất giao cho UBND quận Đống Đa quản lý, nghiên cứu điều chỉnh quy hoạch và lập dự án đầu tư xây dựng công trình công cộng, đồng thời lập dự án đầu tư xây dựng tuyến đường phía sau khu đất. Dự án sẽ được thực hiện bằng ngân sách Thành phố và phải thực hiện xong ngay trong năm 2008.

(2) Liên quan đến quyền lợi của Giáo Xứ Thái Hà, công văn 4213 nói rằng: “Nhà Nước và Ủy ban nhân dân thành phố ủng hộ các tổ chức tôn giáo hoạt động hợp pháp trên địa bàn được sử dụng đất để phục vụ mục đích tôn giáo theo quy định của Nhà Nước thì phải thực hiện theo trình tự thủ tục quy định của Luật Đầu Tư, Luật Đất Đai và Luật Xây Dựng, báo cáo cơ quan Nhà Nước có thẩm quyền xem xét, giải quyết”.

Như vậy, trong khi số phận khu nhà đất đã được chính quyền quyết định rõ ràng và thi hành khẩn trương, thì quyền lợi của Giáo Xứ được chính quyền hứa hẹn bằng một hướng dẫn chung chung đã được đề cập trong Pháp lệnh và Nghị định về Tôn giáo

và Tín ngưỡng mà nếu Giáo Xứ có làm theo hướng dẫn này thì cũng vô nghĩa, vì khu nhà đất đã bị chính quyền trưng dụng để xây dựng công trình công cộng.

Do đó, Giáo Xứ Thái Hà phản đối quyết định thu hồi và sử dụng khu nhà đất này của Nhà Thờ để xây dựng công trình công cộng, vì như vậy là chối bỏ quyền quản lý, sử dụng hợp pháp của Giáo Xứ. Giáo xứ cũng phản đối dự án mở con đường phía sau khu đất, vì như vậy vừa lấy mất đất Nhà Thờ, vừa phá vỡ bầu khí thánh thiêng và thu hẹp không gian Nhà Thờ và tu viện, ảnh hưởng đến sinh hoạt tôn giáo của hàng nghìn người.

Kính xin Đức Tổng Giám Mục và Cha Giám Tỉnh cầu nguyện cho mọi thành phần trong Giáo Xứ Thái Hà chúng con và cho chính quyền biết tôn trọng công lý.

Lm. Bề Trên Chính Xứ Thái Hà
Matthêu Vũ Khởi Phụng, DCCT

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

deus_caritas@yahoo.ca

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

Hải chấm dứt TÂN TUÔNG GIAN ĐÔI

*****

Ngô Nhân Dụng 10-07-2008

Coi bài "phát biểu" của Nông Đức Mạnh đọc trước hội nghị trung ương đảng ở Hà Nội hôm Thứ Tư 09-07-2008 vừa qua, những lời lẽ in đây bốn trang giấy chỉ toàn là khẩu hiệu, những khẩu hiệu trống rỗng, không thấy được một ý kiến thành thật hay một đề nghị cụ thể nào cả.

Bài diễn văn của một tổng bí thư đảng Cộng Sản đọc trước một hội nghị Ban Chấp hành trung ương đảng có tầm quan trọng ngang với những bản thông điệp về "Tình trạng Liên bang" mà các vị tổng thống Mỹ phải đọc trước Quốc Hội mỗi năm. Đó là dịp để người nắm quyền cao nhất trong một nước trình bày những ý kiến, những chương trình, kế hoạch cho cả nước theo.

Nông Đức Mạnh chỉ hô những khẩu hiệu. Nội dung bài phát biểu của ông nêu lên bốn điểm, về thanh niên, về trí thức, về nông thôn và nông dân, và về tình hình kinh tế, xã hội trong năm. Nhưng ông chỉ nói chung chung, hùng hồn và rộng tuếch, tuyệt nhiên không có một kế hoạch cụ thể nào cả. Đó là một cách lảng tránh, trốn trách nhiệm. Những lời nói hoa hoét mỹ miều không chứa đựng nội dung nào đáng chú ý, đó chỉ là một hình thức nói dối.

Về thanh niên, Nông Đức Mạnh nói những câu như "Một trong những thành tựu của công cuộc đổi mới đất nước do đảng ta khởi xướng và lãnh đạo là xây dựng một thế hệ thanh niên thời kỳ mới có đạo đức, có tri thức, sức khỏe và tư duy phát triển năng động; tiếp nối truyền thống hào hùng của dân tộc, của đảng..."

Các thanh niên ở Việt Nam đều biết rằng đảng Cộng Sản không hề "khởi xướng" việc đổi mới. Họ bị buộc phải thay đổi, nếu không thì đi theo số phận của Ceausescu ở

Rumani. Trong thực tế thì đảng Cộng Sản đã thất bại trong việc giáo dục. Chưa có một quốc gia nào ở Á Châu bắt học sinh tiểu học phải đóng học phí, chỉ có ở Việt Nam. Đầu năm nay, ông Nguyễn Thiện Nhân, phó thủ tướng kiêm bộ trưởng giáo dục vừa mới thú nhận rằng trong năm rồi có 100 ngàn học sinh phải bỏ học. Niên học 2003-04 có 580 ngàn học sinh bỏ học; niên học 2005-06 có 600 ngàn học sinh bỏ học. Còn về đạo đức, chưa bao giờ tình trạng gian lận thi cử, bằng giả, thi giả tung hoành như báo chí ở Việt Nam tởng thuật gần đây. Chưa bao giờ nạn ma túy lan tràn đầu độc thanh niên, phụ nữ phải đi bán thân nhiều như trong chế độ Cộng Sản bây giờ. Đọc những lời khoe khoang "công ơn đảng" như vậy mà không thấy xấu hổ hay sao?

Nông Đức Mạnh hô to: "Tương lai của thanh niên gắn liền với vận mệnh và tương lai của dân tộc..." thì điều này đứa trẻ con cũng biết. Nhưng ông nói câu đó để tiếp theo liền một đoạn khác "...vận mệnh và tương lai của dân tộc dưới sự lãnh đạo của đảng!" Nghe đến đó thì phải hải hùng. Các ông còn muốn tiếp tục "lãnh đạo" cho đến bao giờ mới tha cho thanh niên, tha cho dân tộc?

Đối với đề tài trí thức, Nông Đức Mạnh cũng "khua chiếc thùng rỗng" y như vậy. Xin phép lạm dụng tính kiên nhẫn của quý vị để trích ra đây vài câu, quý vị có thể vừa đọc vừa cười để giải trí, như khi nghe các em bé nói những lời ngây ngô chúng ta cũng bật cười vậy. NĐM nói về đội ngũ trí thức như thế này: "...Trí thức ngày càng giữ vai trò quan trọng đối với sự phát triển của đất nước và đang đứng trước những đòi hỏi cao và yêu cầu mới, cả thời cơ lớn và

những thách thức gay gắt." Có điều gì mới lạ không? Nhưng ông cũng không quên nói tiếp ngay: "Đảng cần tiếp tục đổi mới, nâng cao năng lực lãnh đạo đối với trí thức!"

Gần đây, đảng đã "nâng cao năng lực lãnh đạo" rồi! Đảng đã bắt giam những luật sư, những nhà báo có ý kiến khác ý lãnh tụ, bắt luôn cả hai nhà báo nổi tiếng chống tham nhũng!

Đọc vài đoạn như trên đủ thấy tất cả chỉ là những lời lẽ khuôn sáo, trống rỗng! Đọc vài chữ cũng có thể đoán được cả câu sẽ viết như thế nào, trí óc người đọc và người nghe hoàn toàn không cần phải suy nghĩ! Nếu một học sinh trung học ở Việt Nam kiên nhẫn cắt các bài xã luận của nhật báo Nhân Dân về cùng một đề tài rồi ghép lại, thế nào cũng thành một bài diễn văn tương tự như ông tổng bí thư đảng mới đọc! Có thể còn hay hơn. Những vị phụ trách viết diễn văn cho ông Nông Đức Mạnh thật sự là thiếu trí tưởng tượng. Hoặc là họ không thể viết điều gì sâu xa hơn, vì trình độ của ông tổng bí thư đảng Cộng Sản chỉ có thể đọc những thứ khẩu hiệu rỗng như vậy. Hoặc là họ cố ý không muốn cho ông nói gì hết, ngoài việc hô những khẩu hiệu quen thuộc, để chính họ được an toàn. Vì những người viết diễn văn không thể bịa ra những điều mà họ biết không chứa trong đầu ông tổng bí thư, cũng không chứa trong đầu trung ương đảng. Cho nên những người viết diễn văn cứ phải tiếp tục cho cậu học sinh lên diễn đàn "trả bài" một bài học thuộc lòng trống rỗng. Khi nói những lời trống rỗng như thế tức là nói những lời dối trá.

Nhà văn Nguyễn Khải, rất nổi tiếng trong quân đội miền Bắc với lối viết tiêu thuyết lúc nào cũng theo đúng chính sách của đảng Cộng Sản từng giai đoạn, trước khi từ biệt cuộc đời, đã hồi tiếc vì phí phạm tài năng của mình cả đời phục vụ một chế độ dối trá. Ông viết một bài nhan đề "Đi Tìm Cái Tôi Đã Mất", trong đó ông nhận xét về ngôn ngữ của các lãnh tụ Cộng Sản như sau: "...Các buổi trả lời phỏng vấn báo chí, diễn văn tại các buổi lễ kỷ niệm, báo cáo của đảng, chính

phủ, Quốc Hội, tất cả đều dùng các từ rất mơ hồ, ít cá tính và ít trách nhiệm nhất." Nguyễn Khải đã nói thẳng, "Và nói dối, nói dối hiển nhiên, không cần che đậy... Nói dối lem lem, nói dối lý lợm, không biết xấu hổ..."

Nhấn mạnh đến căn bệnh dối trá nhưng Nguyễn Khải cũng đề cập tới một căn bệnh khác của các lãnh tụ Cộng Sản từ trên xuống dưới, là trốn tránh không nhận trách nhiệm cá nhân. Trong chế độ này, chỉ những lãnh tụ tối cao kiểu Stalin, Mao Trạch Đông mới dám đứng trước công chúng nhận mình là người chịu trách nhiệm. Và không ai dám phê bình họ. Nhưng lãnh tụ cỡ nhỏ đều lấy nhãn hiệu "tập thể lãnh đạo" để lẩn trốn không chịu trách nhiệm cá nhân. Muốn khỏi chịu trách nhiệm, cứ nói những lời lẽ đại cương, mơ hồ, thời nào nghe cũng đúng, chỗ nào cũng dùng được thành khẩu hiệu đẹp đẽ. Nông Đức Mạnh không có bản lĩnh được như những Lê Duẩn, Nguyễn Văn Linh, Võ Văn Kiệt, lại càng có lý do sợ hãi cúi đầu nấp đằng sau những khẩu hiệu rộng, cho an toàn!

Nhưng trong tình thế Việt Nam hiện nay, khai mạc một cuộc họp Ban Chấp hành trung ương đảng với những khẩu hiệu chung chung, mơ hồ như thế, còn cho thấy tình trạng khô cạn về tư tưởng, khô cạn về ý kiến của toàn bộ giới lãnh đạo đảng Cộng Sản. Họ không còn gì để nói với nhau ngoài việc hô các khẩu hiệu. Họ cũng không nảy ra một sáng kiến nào trước những khó khăn chồng chất do chính họ tạo ra.

Trong bốn trang bài phát biểu của Nông Đức Mạnh không hề thấy nhắc đến chủ nghĩa Mác-Lênin, cũng không đá động tới cái gọi là "tư tưởng Hồ Chí Minh" nữa. Hai chữ được nhắc tới nhiều lần là "Đổi Mới." Mà ai cũng biết rằng "đổi mới" tức là đi ngược đường với chủ nghĩa Mác-Lê và đường lối chính trị, kinh tế Cộng Sản. Ngoài cái khẩu hiệu "đổi mới" ra, những người lãnh đạo đảng Cộng Sản Việt Nam hiện giờ không còn một cái kim chỉ nam nào hết! Và họ biết chỉ còn một nhãn hiệu "đổi mới" có thể bán được, cho nên cứ bám lấy, dù

chính họ không biết cái lối đổi mới nửa vời của họ đã dẫn tới những bế tắc, ngay trước mắt.

Vì ngay trong phạm vi chính sách để đối phó với các khó khăn chồng chất hiện nay, bài phát biểu của ông Nông Đức Mạnh cũng không nói điều nào hết! Ông không hề nhắc đến nạn lạm phát gần 30% một năm; không nói tới tình trạng tê liệt của hệ thống ngân hàng, nỗi hoang mang của giới đầu tư quốc tế; không nói tới cảnh một nước xuất cảng gạo mà dân thiếu ăn; xuất cảng dầu lửa mà xe hàng phải nằm ụ không chạy vì thiếu xăng; không nói tới cảnh chênh lệch giàu nghèo làm cho chính những người tự mình tạo ra của cải trở nên giàu có cũng phải hổ thẹn khi nhìn thấy những đồng bào không may đang đói khổ bên mình. Chính các đảng viên CS cũng phải hổ thẹn. Đảng Cộng Sản bây giờ được gọi là "Đảng của Hồ Chí Minh, Nông Đức Mạnh, Nguyễn Việt Tiến!"

Trong cả bài diễn văn, Nông Đức Mạnh không hề nói đến tình trạng tham nhũng và sự thoái hóa, giạt lùi trong việc chống tham nhũng. Nhưng điều đáng thất vọng nhất là trong một phần ba bài nói đến nông thôn và nông dân, ông NĐM không hề nhắc tới những nỗi oan ức mà nông dân Việt Nam đang phải chịu vì cường hào cướp đất tư và đất công để cung ứng cho tư bản trong nước và ngoại quốc.

Trong một bài đăng trên báo Nông Thôn Ngày Nay ra ngày 01-04-2008, chúng ta thấy hình ảnh tiêu biểu ở ba thôn trong xã Phù Chẩn ở tỉnh Bắc Ninh, dân chúng đã dùng gạch đá đánh bọn cường hào. Dân ném gạch ngói vào nhà bí thư chi bộ xã, nhà của tất cả bọn lãnh đạo thôn, xóm đều bị dân kéo tới ném gạch. Cứ tới đến là người dân đánh keng tập trung lại, các phụ nữ lo tiếp tế gạch ngói vụn, học sinh cấp II và cấp III làm pháo thủ ném gạch. Cảnh sát huyện Từ Sơn phải đem 2 xe với các công an cơ động mặc áo giáp, vác lá chắn, đội mũ bảo hiểm đến tận nhà giải vây cho ông bí thư đảng xã.

Tại sao người nông dân lại nổi giận? Chỉ vì tham những lộng hành.

Khi thi hành lệnh giải tỏa ruộng đất của dân để trao cho công ty ViSip (Vietnam-Singapore) khai thác thay vì chỉ bán những ruộng đất trong khu thuộc dự án, các cán bộ đã nhân cơ hội giải tỏa hết, để có cơ cướp ruộng của dân. Không những thế, bọn cán bộ cầm đầu các thôn còn tìm ra những mảnh đất công rải rác, đất của thôn xã, nhưng chúng ghi tên các cán bộ làm chủ những mảnh đất đó, để khi bán cho liên doanh ViSip thì các cán bộ đương nhiên được "bồi thường" bở túi! Tổng cộng 23 mảnh đất công, diện tích lên tới hàng chục ngàn mét vuông đã được các cán bộ lãnh đạo thôn xã "ăn" hết!

Cảnh xảy ra ở xã Phù Chẩn tiêu biểu cho cảnh tượng trên toàn quốc: Một nhóm người tự chiếm quyền lãnh đạo, thừa cơ "đổi mới" để bòn rút của cải chung, bỏ vào túi riêng cho mình và đồng đảng cùng hưởng trong khi tìm đường "hạ cánh an toàn" theo lối đồng chí Nguyễn Việt Tiến!

Chúng ta lại có dịp cảm thông với tâm sự của nhà văn Nguyễn Khải vào lúc cuối đời. Ông đã tham dự hai cuộc chiến tranh, đã góp công "xây dựng Chủ Nghĩa Xã Hội" ở miền Bắc rồi đem vào trong Nam. Nhưng lúc cuối đời ông cũng nhận thấy bao công lao của ông chỉ dẫn tới "...một xã hội có hàng triệu cá nhân không được đếm xỉa, không được tôn trọng; nhưng một nhóm cá nhân lại được tôn vinh hết mức và được hoàn toàn thỏa mãn trong mọi nhu cầu; là cái xã hội gì đây, là xã hội kiểu mẫu cho nhân loại tương lai ư?"

Những lời thành thật, chân tính trong câu hỏi đó có ai nghe hay không? Tất cả mọi người dân và tất cả các đảng viên đảng Cộng Sản VN có quyền và có bổn phận đặt câu hỏi đó gửi tới ông Nông Đức Mạnh và tất cả nhóm người thuộc trung ương đảng Cộng Sản. Phải hét vào tai cho họ nghe thấy. Bảo họ phải chấm dứt cái tàn tuồng gian dối mà họ đang trình diễn trong cái hội nghị này và những hội nghị khác, chấm dứt càng sớm càng tốt.

*****

HỘI NGHỊ TRUNG ƯƠNG

cao điểm của thủ đoạn nói vậy mà không phải vậy

Âu Dương Thệ 07-2008

Hội nghị Trung ương (HNTU) 7 của ĐCS đang họp (từ 9 tới 17-7-08) với 4 vấn đề lớn, trong đó 3 vấn đề có tính cách trung hạn là chính sách đối với thanh niên, trí thức và nông dân. Đề tài thứ 4 rất thời sự nổi cộm là hậu quả của nạn lạm phát phi mã đang đè nặng lên toàn bộ nền kinh tế và xã hội, đồng thời nảy sinh những bất đồng gay gắt ngay trong Bộ chính trị (BCT), cơ quan quyền lực cao nhất của chế độ toàn trị. Đây là dịp để họ duyệt xét lại toàn bộ tình hình phát triển đang diễn ra hoàn toàn mâu thuẫn giữa ý muốn của nhóm cầm đầu độc tài bảo thủ và những đòi hỏi chính đáng của các thành phần chính trong xã hội VN.

Trong diễn văn khai mạc **“Phát huy cao độ ý thức hất huy cao độ ý thức trách nhiệm, tạo sự nhất trí và quyết tâm cao trong toàn hệ thống chính trị”** Nông Đức Mạnh đã tóm lược các đề tài được đưa ra thảo luận. Cách nhận định và cũng là cách hành động của những người có trách nhiệm chính trong BCT hiện nay là: Tình hình phát triển cả trong thanh niên, sinh viên, trí thức, chuyên viên và nông dân –nền tảng và động lực của xã hội VN hiện nay- đang phát triển và biến chuyển theo chiều hướng ngày càng bất lợi cho chế độ toàn trị trong bối cảnh toàn cầu hóa và sự gia nhập bắt buộc của VN vào cộng đồng quốc tế.

Đây là mối lo rất lớn cho những người độc tài bảo thủ. Vì thế, tuy một mặt vẫn dùng ngôn ngữ ngọt ngào đề cao vai trò cũng như bảo vệ quyền lợi của các thành phần trụ cột này, nhưng trong thực tế nhóm cầm đầu độc tài bảo thủ trước sau vẫn chỉ muốn khóa chặt các giới này dưới sự kìm kẹp của chế độ

toàn trị. Đây là thủ đoạn quen thuộc nói vậy mà không phải vậy của nhóm cầm đầu chế độ toàn trị. Chính vì thế trong diễn văn khai mạc HNTU 7, Nông Đức Mạnh đã nhấn mạnh nhiều lần chủ trương của nhóm độc tài bảo thủ là, phải “tăng cường sự lãnh đạo của Đảng” đối với các thành phần này. Nghĩa là HNTU 7 sẽ bàn các biện pháp nhằm đối phó với những bất mãn, chống đối của các giới trẻ và các phê bình cũng như chỉ trích của nhiều chuyên viên, trí thức và nông dân trong thời gian qua. Vì trong thời gian gần đây, tiếng nói tiến bộ của nhiều người trong các giới này tố cáo nhóm cầm đầu đang tham nhũng trắng trợn, bóp chết các manh nha đấu tranh của các nhà báo trung thực và đàn áp thẳng tay những người có chính kiến khác đang trở thành một sức mạnh có sức lôi cuốn và cổ vũ rất lớn trong mọi tầng lớp nhân dân, kể cả thành phần tiến bộ ngay trong ĐCS!

Những tiếng nói can đảm và đúng đắn của những người tiến bộ bộ trong sinh viên, báo chí, văn nghệ sĩ, trí thức và nông dân đang có sức lôi cuốn rất lớn trong xã hội. Nên nhóm cầm đầu độc tài bảo thủ đã thấy đây là một nguy cơ thực sự đe dọa sự tồn tại của họ. Vì thế họ phải đưa vấn đề này ra họp trong HNTU 7 để tìm cách đối phó.

Trong khi ấy nạn lạm phát phi mã đã đạt tới gần 30% trong 12 tháng qua và đang đưa nhiều giới đang phải lăn lộn với miếng cơm manh áo từng ngày. Trong vãn nạn này, nhóm cầm đầu độc tài bảo thủ cũng lập lại ngôn ngữ nói vậy mà không phải vậy! Họ tuyên bố quyết tâm giải quyết nạn lạm phát, nhưng trong thực tế trước sau vẫn duy trì những mầm mống đang sinh ra lạm phát phi mã! Bởi vì ai cũng biết,

nguyên nhân chính của lạm phát chóng mặt hiện nay là do chủ trương ngang ngược của nhóm lãnh đạo độc tài bảo thủ cố duy trì tiếp tục các doanh nghiệp nhà nước luôn luôn làm ăn rất thua lỗ, nhưng nó lại là những nơi để các quan tham những chia chác quyền lực và các tài sản của nhân dân trong việc làm giàu bất chính. Một nguyên nhân khác đã khiến lạm phát gia tăng đột ngột khác hẳn với nhiều nước trong khu vực là các chủ trương chủ quan, tính toán cường và chính sách sai lầm vì thiếu kiến thức của Ng. Tấn Dũng, người cầm đầu chính phủ của chế độ toàn trị.

Chính những điểm này đang gây ra những tranh cãi rất gay gắt ngay trong BCT. Cho nên trong diễn văn khai mạc, Nông Đức Mạnh đã phải xác nhận những xung đột giữa các phe và cánh ông nói gà bà nói vịt đã khiến cho họ đang bị rơi vào lúng túng, bị động.. Vì thế Nông Đức Mạnh, người đứng đầu chế độ toàn trị, ra lệnh phải “tạo sự nhất trí và quyết tâm cao trong toàn hệ thống chính trị, trong toàn Đảng”. Nhưng từ khi tìm cách bao che cho vụ tham nhũng động trời PMU 18 thì uy tín của Nông Đức Mạnh chẳng còn gì.

Những người độc tài bảo thủ cầm đầu chế độ toàn trị đang rơi vào mâu thuẫn lớn và bế tắc giữa tham vọng và thực tế. Họ muốn tiếp tục duy trì chế độ toàn trị vừa độc tài vừa thối nát, nhưng nhân dân và cả thành phần tiến bộ trong ĐCS ngày càng không tin vào khả năng và đạo đức của họ. Vì thế những người cầm đầu độc tài bảo thủ trong nội bộ đảng ngoài miệng vẫn hô hào nhất trí, nhưng thực tế đang thanh toán lẫn nhau; còn đối với quảng đại nhân dân họ vẫn không ngớt lời ca tụng, nhưng trong thực tế đang tìm cách đàn áp và kìm kẹp bất mọi người phải cúi đầu tuân phục bộ máy độc tài. Vì thế ngôn ngữ dùng trong diễn văn khai mạc của Nông Đức Mạnh tại HNTU 7 đang thể hiện rất rõ phương châm hành động của nhóm cầm đầu độc tài bảo thủ là thủ đoạn nói vậy mà không phải vậy!

DC&PT - Thời Sự 2008

Đảng mê ngủ, Nhà nước mê chơi Dân chưa tìm ra gạo, hơi đâu nghe chuyện trên trời

.....Phạm Trần 07-2008.....

Đảng Cộng sản Việt Nam có thói quen bỏ chuyện lớn, làm to chuyện nhỏ để mê ngủ nhân dân quên đi những khó khăn trong cuộc sống hàng ngày.

Việc này đã được Nông Đức Mạnh, Tổng Bí thư đảng chứng minh thêm lần nữa khi khai mạc Hội nghị Trung ương đảng kỳ 7, từ 9 đến 17-7 (2008) để thảo luận và thông qua các đề án về “Tăng cường sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác thanh niên thời kỳ đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá”; “Xây dựng đội ngũ trí thức trong thời kỳ đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước, hội nhập kinh tế quốc tế”; “Vấn đề nông nghiệp, nông dân, nông thôn”.

Theo lời Mạnh, “Cũng tại Hội nghị này, Ban Chấp hành Trung ương sẽ nghe báo cáo, thảo luận và cho ý kiến về tình hình kinh tế xã hội 6 tháng đầu năm, nhiệm vụ 6 tháng cuối năm 2008 và một số vấn đề khác.”

Đáng lẽ ra “tình hình kinh tế - xã hội” phải được ưu tiên thảo luận mới đúng với hoàn cảnh hiện nay của Việt Nam, vì đại đa số 87 triệu dân đang lâm vào cảnh chưa ăn bữa sáng đã lo đi tìm bữa tối để đối phó với tình trạng lạm phát lên cao gần 30 phần trăm, và nạn vật giá leo thang vô tội vạ đang vét sạch túi đồng lương chưa tiêu đã cạn.

Nhưng đảng của Hồ Chí Minh đã vô cảm trước hoàn cảnh nghiệt ngã của người dân để ưu tiên thảo luận trong kỳ 7 việc tìm cách “Tăng cường sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác thanh niên” để “Bồi dưỡng thế hệ cách mạng cho đời sau.”

Mạnh nói : “Tăng cường sự lãnh đạo của Đảng đối với công tác thanh niên lúc này chẳng những là trách nhiệm và tình cảm của Đảng, của thế hệ đi trước đối với thanh niên, mà còn nhằm bồi dưỡng thế hệ chủ nhân của hiện tại và tương lai đất nước, lực lượng xung kích trong xây dựng và bảo vệ Tổ quốc, một trong những nhân tố quyết định sự thành công của sự nghiệp công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước, hội nhập quốc tế, xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt Nam xã hội chủ nghĩa.”

Rõ ràng là Mạnh đã chỉ biết đặt

quyền lợi của thiểu số trên 3 triệu đảng viên trên quyền lợi bức thiết của 84 triệu dân còn lại.

Vấn đề vô bổ thứ hai là việc “Xây dựng đội ngũ trí thức trong thời kỳ đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước, hội nhập kinh tế quốc tế.” Tại sao cho đến bây giờ, sau hơn 20 năm Đổi mới, đảng CSVN mới biết mở mắt nhận ra vào trò quan trọng của đội ngũ trí thức trong việc xây dựng đất nước ? Nhưng ai cũng biết đảng này chỉ trông vào Trí thức khi họ có nhu cầu để tồn tại như đã chứng minh trong thời kỳ tiền và hậu “Cách mạng Tháng Tám” 1945.

Khi đã nắm được chính quyền, củng cố được vị trí chính trị và quân sự thì Trí thức lần lượt bị loại ra rìa, và các Đảng phái Cách mạng không là đồng minh với Hồ Chí Minh cũng lần lượt bị triệt hạ như lịch sử đã làm chứng.

Nạn nhân sau cùng trong chuỗi dài lịch sử “vắt chanh bỏ vỏ” của đảng CSVN là Mặt trận Dân tộc Giải phóng Miền Nam và Chính phủ Cách mạng Lâm thời Cộng hòa Miền Nam Việt Nam (CMLTCH MNVN) của tổ chức này đã bị “loại khỏi chính trường không kèn không trống năm 1976”, chỉ sau một năm quân Cộng sản miền Bắc, được Nga Tàu yểm trợ, chiếm và thống trị miền Nam.

Hai nhân chứng Trương Như Tảng, Bộ trưởng Tư Pháp và Bà Bác sỹ Dương Quỳnh Hoa, Thứ trưởng Bộ Y tế của Chính phủ CMLTCH MNVN đã quay lưng chửi lại đảng CSVN như thế nào, sau 1975, vẫn còn rành rành ra đây.

Vậy mọi người có thể đọc được gì trong “tư tưởng của đảng” khi Nông Đức Mạnh tuyên bố trước Hội nghị 7 : “Trước sự chuyển biến nhanh chóng của tình hình quốc tế và trong nước, trí thức ngày càng giữ vai trò quan trọng đối với sự phát triển của đất nước và đang đứng trước những đòi hỏi cao và yêu cầu mới, cả thời cơ lớn và những thách thức gay gắt. Đảng cần tiếp tục đổi mới, nâng cao năng lực lãnh đạo đối với trí thức. Chúng ta phấn đấu để đến năm 2020, xây dựng được đội ngũ trí thức có chất lượng cao, số lượng đông đảo

và cơ cấu hợp lý, từng bước tiến lên ngang tầm với trình độ của trí thức trong khu vực và thế giới. Gắn bó vững chắc giữa Đảng với trí thức, giữa trí thức với Đảng, bồi đắp khối đại đoàn kết toàn dân tộc trên nền tảng liên minh công-nông-trí.”

Thì ra, chỉ khi đối mặt với nhu cầu hội nhập với Thế giới văn minh và đứng trước sự thay đổi quá mau của khoa học và kỹ thuật lãnh đạo, đảng CSVN mới nhận thấy họ cần phải có sự tiếp tay của đội ngũ Trí thức, những người có học, biết suy nghĩ phóng khoáng và nhìn xa hơn lớp cán bộ, đảng viên bảo thủ.

Nhưng đảng vẫn còn coi thường, hạ thấp để “cai trị” trí thức nên Mạnh đã đặt Trí thức đứng sau cùng, dưới cả Công nhân và Nông dân (Công-Nông-Trí). Thuở xưa, Cha Ông ta không bao giờ dám đặt hàng Sứ đứng sau lưng các thành phần khác trong xã hội nên mới sắp theo thứ tự Sĩ-Nông-Công-Thương để tỏ lòng ngưỡng mộ và tôn trọng nhân tài. Vì thái độ coi Trí thức không bằng đảng viên nên dù nhiều nơi đã trải thảm đỏ để mời sinh viên giỏi ra trường về làm việc vẫn rất ít người hưởng ứng.

Ngay cả công chức-chuyên viên đang làm việc cho Nhà nước cũng phải bỏ việc chạy qua các công ty tư nhân hay nước ngoài, hoặc tự làm để có đồng lương khá hơn số lương chết đói của nhà nước và thái độ coi thường trí thức của các Thủ trưởng, Giám đốc ít học của đảng.

Một bài báo trong nước ngày 17-06-2008 viết : “Chỉ trong một thời gian ngắn, các quận huyện, sở ngành trên địa bàn Thành phố Hồ Chí Minh phải đối mặt với sự ra đi của nhiều cán bộ công chức (CBCC) thạo việc. Trong một báo cáo gửi Bộ Nội vụ mới đây, Phó Chủ tịch Thường trực UBND TP Nguyễn Thành Tài thống kê: từ tháng 7-2003 đến tháng 12-2007, TPHCM có 6.422 CBCC, viên chức thôi việc. Trong đó khối quản lý nhà nước (kể cả CBCC xã-phường): 698 người; khối sự nghiệp Giáo dục: 3.034 người; khối sự nghiệp Y tế: 849 người và sự nghiệp khác là 1.841 người. Đây là con số thống kê chưa đầy đủ.”

Nhiều Trí thức trong nước đã công khai than phiền họ không được giao công việc hợp với sở trường chuyên môn của họ, hoặc được giao thì lại không đủ phương tiện làm việc. Ngoài ra, thủ tục làm việc qua hệ thống quan liêu, bè phái và thủ tục hành chính rườm rà của đảng và nhà nước còn là một gánh nặng khác đối với đội ngũ trí thức nên mức đóng góp rất kém so với nhu cầu.

Tình trạng này cũng được Mạnh nhìn nhận trong diễn văn khai mạc kỳ họp 7: “Tuy nhiên, số lượng, chất lượng và cơ cấu của đội ngũ trí thức chưa đáp ứng được yêu cầu của sự phát triển. Số chuyên gia đầu ngành còn thiếu, đội ngũ kế cận hẫng hụt. Trong nước chưa có nhiều tập thể khoa học mạnh. Hoạt động nghiên cứu khoa học còn nhiều mặt thiếu gắn bó mật thiết với thực tiễn. Các thành tựu nghiên cứu và ứng dụng đạt được rất đáng trân trọng, song so với tầm thế giới và khu vực còn khoảng cách khá xa. Công tác xây dựng đội ngũ trí thức có nhiều kết quả, nhưng cũng còn không ít hạn chế, khuyết điểm.”

NGƯỜI CÂY MẮT RUỘNG

Vấn đề thứ ba được thảo luận tại Hội nghị 7 là vấn đề “nông nghiệp, nông dân, nông thôn”. Nhưng tại sao phải đợi đến khi nông dân mất ruộng cây cho các khu công nghiệp mở mang bờ bãi, cho các sân Golf kiếm tiền khách nước ngoài và Tư bản đồ; sau nhiều cuộc khiếu kiện chiếm đất, oan sai dai dẳng và sau khi nông dân buộc phải bỏ nghề nông đi làm nghề khác thì đảng mới thấy nguy cơ có ngày nông dân nổi loạn ?

Hãy nghe bà Phạm Thị Chi Lan, nguyên Phó Chủ tịch Phòng Thương mại và Công nghiệp Việt Nam (VCCI) nói với Báo Đại Đoàn Kết ngày 14-7-2008 : “Bây giờ, nếu đem so thu nhập của người nông dân với các ngành nghề khác, rõ ràng có một khoảng cách khá xa. Như ở Thái Bình, hơn 40% nông dân bỏ ruộng để đi làm việc khác. Thu nhập một hộ một năm khoảng 15 đến 20 triệu trong khi đi làm ngoài nhiều khi thu nhập có thể cao gấp vài ba lần. Tôi thấy bây giờ, ở các vùng nông thôn, lực lượng lao động trẻ bỏ làng đi nhiều quá. Ở quê chỉ còn lại người già, phụ nữ và trẻ em. Họ không thể đủ sức làm tăng năng suất, do vậy sản lượng lại càng thấp. Mà sản lượng thấp thì phải nhập. Đó chính là cái vòng luẩn quẩn.”

Vì vậy, cuộc thảo luận tại Hội nghị 7 của đảng CSVN về “nông nghiệp, nông dân, nông thôn” chẳng qua cũng chỉ nhằm xoa dịu những bất mãn đã tràn đầy ly của nông dân.

Mạnh nhìn nhận những khuyết điểm đó khi nói : “Tuy nhiên, thành tựu đạt được chưa tương xứng với tiềm năng, lợi thế và yêu cầu phát triển, vẫn tồn tại nhiều khó khăn, yếu kém, khuyết điểm. Nông nghiệp phát triển kém bền vững, sức cạnh tranh thấp, chưa phát huy tốt các nguồn lực; chuyển dịch cơ cấu và đổi mới cách thức sản xuất còn chậm, phổ

biến vẫn là sản xuất nhỏ, phân tán. Công nghiệp, dịch vụ nông thôn phát triển chậm, thiếu quy hoạch, quy mô nhỏ, chưa thúc đẩy mạnh mẽ chuyển dịch cơ cấu kinh tế và lao động ở nông thôn. Các hình thức tổ chức sản xuất chậm đổi mới, chưa đáp ứng yêu cầu giải phóng nguồn lực, thúc đẩy phát triển sản xuất hàng hoá ở nông thôn. Nông thôn phát triển thiếu quy hoạch, kết cấu hạ tầng kinh tế - xã hội còn yếu, môi trường ngày càng ô nhiễm, khả năng thích ứng, đối phó với thiên tai còn hạn chế. Đời sống vật chất và tinh thần của cư dân nông thôn còn thấp, chênh lệch giàu nghèo đang có xu hướng doãng ra; số hộ nghèo còn lớn; phát sinh nhiều vấn đề xã hội bức xúc.”

Như vậy đảng của Mạnh đã biết nông dân và nhân dân lao động đang phải bươn chải để sống còn như thế nào trong hoàn cảnh của nền kinh tế đang bị đe dọa tụt hậu. Nhưng nếu chỉ nói cho mát lòng dân để hy vọng dân sẽ quên khi đói thì dù có xây dựng được mấy thể hệ Thanh niên nổi nghiệp, hay có đào tạo được thêm mấy trăm ngàn Trí thức sẵn sàng làm tay sai cho đảng thì nông dân vẫn còn xa với ruộng, công nhân vẫn chưa thoát khỏi kiếp lao động làm tôi cho nước ngoài.

Đã đến lúc đảng thức dậy chưa hay còn mê ngủ để cho Nhà nước rong chơi lãng phí với đồng tiền đóng thuế của dân ?

Phạm Trần

CHÚC MỪNG TÁM CHIẾN SĨ NHÂN QUYỀN.
Bút Trẻ 26-07-2008

Tổ chức Theo Dõi Nhân Quyền (Human Rights Watch) vừa quyết định trao giải thưởng Hellman/Hammett 2008 cho 34 vị thuộc 19 nước, trong đó có TÁM CHIẾN SĨ NHÂN QUYỀN ở Việt Nam. Hòa với 90 triệu trái tim Việt Nam trong và ngoài nước Bút Trẻ vô cùng sung sướng hãnh diện :

- 1- Linh Mục Nguyễn Văn Lý :**
Kính mừng Linh Mục NGUYỄN VĂN LÝ người người sáng dấu thân tù đầy
- 2- Luật Sư Lê Quốc Quân :**
Chào thể hệ trẻ LÊ QUÂN
QUỐC biển đã có con dân Lạc Hồng!
- 3- Luật Sư Lê Thị Công Nhân :**
Đầu giòng Trưng Triệu : LÊ CÔNG NHÂN lên thành vạn cánh hồng đấu tranh
- 4- Kỹ Sư Nguyễn Phương Anh :**
Dân tôi tám hướng bốn PHƯƠNG ANH hùng hào kiệt có luôn mỗi thời
- 5- Nhà Văn Nguyễn Xuân Nghĩa :**
Cánh chim biển báo mùa XUÂN NGHĨA khí đất Cảng ngập tràn Quê Hương
- 6- Tiến Sĩ Nguyễn Xuân Tú :**
Bảng Trí Tuệ, đường Sơn HÀ SĨ PHU như thế mới là Sĩ Phu
- 7- Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn :**
Hoan hô Bác Sĩ PHẠM HỒNG SƠN hào hải vị nào hơn gan lòng
- 8- Tên Người là NHÂN DÂN :**
Mênh mông như một trời KHÔNG TÊN anh chín chục triệu đồng bào quen:
TỰ DO - DÂN CHỦ - NHÂN QUYỀN !

Nhiều giải pháp hay Nếu biết lắng nghe

Bài Tín 22-07-2008

Ban lãnh đạo cộng sản này “to gan lớn mật” thật. Không biết bao nhiêu vấn đề lớn nhỏ, phức tạp, lưu cữu đối với 3 lĩnh vực chiến lược Trí thức, Thanh niên, Nông thôn, cộng với nền kinh tế tài chính trong cơn lạng lạng - khủng hoảng, thế mà giải quyết vèo trong có một tuần lễ, tại Hội nghị TU 7.

Tim hiểu kỹ tận gốc, các vị ở Văn phòng TƯ cho biết đây là theo lề lối làm việc “hiện đại, chính quy” (!). Đã 4 khóa nay, Trung ương chỉ họp xuân thu nhị kỳ thôi, mỗi năm vào tháng 2 và tháng 7. Nên nhiều vấn đề dồn vào một cuộc họp. Mời bạn chịu khó đọc 3 đoạn chính của 3 nghị quyết dưới đây:

“...Phải đặt thanh niên ở vị trí trung tâm trong chiến lược bồi dưỡng phát huy nhân tố và nguồn lực con người. Chăm lo giáo dục bồi dưỡng thanh niên là trách nhiệm của cả hệ thống chính trị dưới sự lãnh đạo của đảng, phát huy vai trò quan trọng của Đoàn thanh niên cộng sản Hồ Chí Minh, gia đình, nhà trường và xã hội. Nhà nước quản lý thanh niên và công tác thanh niên, tạo điều kiện cho thanh niên phát triển và cống hiến, đồng thời khuyến khích, vận động thanh niên nỗ lực rèn luyện, tự thân phấn đấu theo tấm gương của Bác Hồ, coi đó là yếu tố quan trọng để xây dựng thể hệ thanh niên thời kỳ mới”. Toàn là khẩu hiệu ! Cho 5 năm trước hay 5 năm sau đều được. Xin cố nghe tiếp:

“...Từ nay đến năm 2020, chúng ta phải phấn đấu theo mục tiêu xây dựng đội ngũ trí thức lớn mạnh, đạt chất lượng cao, số lượng đông và cơ cấu hợp lý, từng bước tiến lên ngang tầm với trình độ trí thức của các nước tiên tiến trong khu vực và thế giới; xây dựng đội ngũ trí thức vững mạnh là trực tiếp nâng tầm trí tuệ, sức mạnh của đất nước, của

đảng và của cả hệ thống chính trị”. Về trí thức đấy. Mục tiêu ghê gớm. Nhưng vẫn toàn là khẩu hiệu. Kêu chan chất, nhưng suông ! Xin tiếp:

“...Xây dựng nông thôn mới xã hội chủ nghĩa có kết cấu hạ tầng kinh tế xã hội hiện đại, cơ cấu kinh tế và các hình thức tổ chức sản xuất hợp lý, xây dựng nông thôn ổn định, giàu bản sắc dân tộc, môi trường sinh thái được bảo vệ, nâng cao sức mạnh của hệ thống chính trị dưới sự lãnh đạo của đảng, xây dựng giai cấp nông dân, củng cố liên minh công nông trí, tạo nền tảng kinh tế xã hội và chính trị vững chắc, bảo đảm thực hiện thành công sự nghiệp công nghiệp hóa, hiện đại hóa theo định hướng xã hội chủ nghĩa”. Vẫn là công thức, là khẩu hiệu, là lưỡi gươm sắc nhọn phát khiếp.

Cho nên giải pháp đầu tiên cần kíp là: từ bỏ kiểu ra nghị quyết hình thức theo công thức và khẩu hiệu, rất chung chung, không có biện pháp cụ thể, đọc rất kêu nhưng trống rỗng. Những “giải pháp” chủ quan kiểu hô khẩu hiệu đang bị thực tế phủ định. Nghị quyết 7 nói về chống lạm phát, giữ giá... chưa kịp khô mực thì sáng nay giá xăng nhảy chồm lên 19 ngàn đồng/lít (tăng 1 phát 30%), chứng khoán gượng dậy 1 tuần lễ hy vọng vượt 500 điểm, sáng nay lại chúi xuống 470 điểm, bài học sột đèo cho ai khai sinh ra Nghị quyết 7 sặc mùi ảo.

Sao không tổng hợp để báo cáo ra cuộc họp vô vàn góp ý, kiến nghị, gợi ý, chất vấn mang tinh thần xây dựng của trí thức, nhà khoa học, nhà báo, thanh niên... Biết bao giải pháp hay ở trong đó. Ngay ở trong nước, trên các báo và mạng Đại đoàn kết, Thanh niên, Tuổi trẻ, Vietnam Net, Tiền Phong, Tia Sáng, Pháp luật, Lao động, Viện nghiên cứu phát triển DSI... cũng như trên báo bị cấm mà không cấm

được như Tự do Ngôn luận, Tổ Quốc, Nhà báo tự do, Phía trước... có biết bao ý kiến hay, có tinh thần xây dựng.

Có bạn đọc gửi email riêng cho tôi nhận xét bài báo tôi viết ngày 7-7-2008 về hội nghị 7 là xác đáng, nhưng sao không đưa ra giải pháp ? Xin trả lời là có giải pháp chứ. Nhiều giải pháp hữu hiệu cao nữa. Có giải pháp trong tầm với của đảng CS, có giải pháp đòi đảng CS phải tự lột xác, điều này có phần khó, phải chịu hy sinh cho dân cho nước, khi mỗi vị trung ương đều đã giàu sụ hết cả rồi, có thể cho đời con, đời cháu, thế mà họ vẫn còn ham, còn tham...

Giải pháp mạnh, như đã nói có tác dụng ngay là sòng phẳng hoàn trả nông dân cá thể quyền sở hữu ruộng đất, sở hữu rừng (ở miền núi) vốn có từ ngàn xưa, còn tồn tại dưới thời phong kiến và thực dân Pháp, cùng với cả Tự điền (ruộng dành cho cúng lễ của các dòng họ) cũng như Học điền (để khuyến khích học sinh giỏi). Nông dân làm chủ hoàn toàn ruộng đất sẽ chăm sóc từng thửa ruộng như chăm bẵm cho con đẻ ruột thịt của mình, không còn là ruộng của ai khác được giao, được mượn để lúc nào cũng có thể bị đòi lại, thu hồi! Lúc ấy ruộng đất có chủ, thuận mua vừa bán, không còn hà hiếp, mua rẻ như bèo để các quan CS bán lại đất hơn vàng. Phải có quyết tâm cao, đứng, có lợi cho dân cho nước là làm; sẽ chấm dứt cảnh ly nông, ly hương, hết chuyện thu hồi, đền bù, sỏ xanh, sỏ hồng, sỏ đỏ... Việc hình thành trang trại nông nghiệp từ nhỏ đến lớn sẽ thuận theo quy luật của thị trường, nhanh, vững, trong ứng dụng kỹ thuật mới lợi nhuận cao. Nông thôn sẽ vươn dậy.

Một giải pháp mạnh, có hiệu quả cực lớn là chống tham nhũng thật lòng. Ít ra cũng như Trung Quốc: hàng loạt ủy viên trung ương bị truy tố, hàng chục ngàn cán bộ cao cấp ra tòa, ủy viên bộ chính trị cũng có thể bị tử hình, ủy viên bộ chính trị hàng thứ tư, kiêm bí thư thành phố cực lớn là Thượng Hải đầy thế lực cũng bị truy tố và tù một xương. Ở Việt Nam, vụ bí thư tỉnh ủy Cà Mau

bị “cảnh cáo” vừa rồi chỉ là chuyện đùa cợt trước công luận. Vụ lật án, rồi bắt giam các nhà báo dám tố cáo quan tham, bịt chặt mồm báo chí là biểu hiện rõ của thái độ đánh trống bỏ dùi trơ trẽn của người lãnh đạo.

Biện pháp kinh tế mạnh, cần thiết, cấp bách, có kết quả ngay tức khắc nếu thật có ý muốn là chấn chỉnh gấp, quản lý chặt lại các tập đoàn kinh tế quốc doanh, vốn xưa nay được nuông chiều, ưu đãi quá đáng, hư hỏng tận gốc, kế toán lem nhem, giữ chặt độc quyền, bung ra buôn tiền, kinh doanh bất động sản, đầu cơ chứng khoán, du lịch, khách sạn. Các chuyên gia quốc tế cho rằng chỉ cần chấn chỉnh thật sự 7 tập đoàn kinh tế và 86 Tổng công ty quốc doanh trong số 1.720 doanh nghiệp nhà nước hiện còn lại là có thể đỡ tổn thất ít nhất hơn 12.000 tỷ đồng (bằng hơn nửa tỷ US\$) trong năm 2008. Đã thành nổi tiếng về bê bối là các Tập đoàn Đóng tàu thủy, Than-khoáng sản, Hàng không, Điện lực, Dầu khí, Viễn thông, Xây dựng (miền Trung), Chè, Cao su, nợ lớn, lỗ nặng, phung phí vô kể tài nguyên quốc gia, được ngay các nhà kinh tế lão luyện trong nước gọi là bọn “phá gia chi tử”, lẽ ra phải là đàn bò sữa nuôi sống cả nước. Bộ chính trị có dám mở một phiên họp riêng xắn tay chấn chỉnh, mở xê cái ung bướu chết người này không ? Chậm một ngày là tai hại thêm một ngày đấy. Một bản báo cáo xoa dịu không che giấu nổi khối ung bướu đã đi căn cứ kỳ khó chữa này.

Biện pháp mạnh rất hiệu quả để tiết kiệm ngay hàng vài tỷ đôla là giản đơn hóa bộ máy cực kỳ cồng kềnh nặng nề của đảng cộng sản. Vẫn còn bày ra quá nhiều ban bộ, vụ, viện, phòng, ban ở mọi cấp, hiệu xuất thì ít, dầm dạp lên bộ máy chính quyền thì nhiều. Chính ban tổ chức trung ương đảng kêu trời rằng bộ máy viên chức của đảng và chính quyền ở tỉnh Thanh Hóa hiện có đã gần bằng số viên chức thuộc phủ toàn quyền Đông Dương năm 1940. Ở trung ương, một ví dụ rất nhỏ: riêng Học viện chính trị Quốc gia mang tên Hồ Chí Minh được một số trí thức đánh giá là đông đảo nhất, nhiều thạc sĩ, tiến sĩ (giấy

không ít) nhất, lương cao nhất, chiếm nhiều nhà sang nhất, nhiều bổng lộc, đi nước ngoài nhiều nhất, đi lại bằng xe cộ sang nhất, nhưng hiệu quả cho nhân dân thì vô cùng ít ỏi, lại có khi tai hại nhất vì bảo thủ và giáo điều nhất.

Một biện pháp đơn giản có hiệu quả ngay là 14 vị bộ chính trị nêu gương về tiết kiệm, như không dùng xe ô tô loại quá sang (de luxe), chỉ dùng xe đủ tốt đi trong thành phố, nêu gương cho các ủy viên trung ương, các bộ trưởng... thì đã dôi ra khối của cho xã hội. Không có ai cười được mình, uy tín quốc gia không bị giảm, mà còn được thế giới ca tụng và nhân dân khen ngợi. Xin cứ làm thử mà xem. Chớ có như ông chủ tịch thủ đô Hà Nội đi xe ngoại hạng Lexus giá trị bằng 4 ngàn con trâu mộng, thành bia miệng để đời. Xin nhớ gương của Liên bang Đức tiệc quốc gia chỉ có 3 món cùng với bia, không rượu, so với Đại yến trong Đại lễ đường Bắc Kinh 14 món đủ loài cá, lợn, bò, dê, sơn hào hải vị, với rượu mạnh Mao đài tửu tu thả cửa, ai ca ngợi đâu !

Xin nhắc lại lời khuyên của ông Lý Quang Diệu là tập trung sức cho giải pháp gốc: không ai dám tham nhũng (vì sợ, bị trị rất nặng), không ai có thể tham nhũng (vì luật và lệ nghiêm, kiểm tra chặt), không ai cần tham nhũng (vì lương đủ sống) và tuyên truyền lối sống thanh bạch trong sáng, không đua đòi hưởng thụ, nhất là thanh niên. Ở ta thì ai cũng tham nhũng được, hầu như thả lỏng, đua đòi nhau đút lót, nên “văn hóa của ăn vụng và chùi mép”. Xin tìm cho ra một gương sáng như Tưởng Kinh Quốc ở Đài Loan. Một tấm gương thanh bạch, trong sáng; lên làm tổng thống năm 1978, ông liền quyết định ngay lối sống làm gương của chính phủ, tự mình ở nhà hẹp, đi xe ô tô bình thường, giảm chi phí yến tiệc, cấm ngặt tề quà cáp, không cho con nuôi, em, cháu mình vào làm cán bộ viên chức bộ máy nhà nước theo kiểu “một người làm quan cả họ được nhờ”, còn tự nguyện góp 3 phần tư lương tổng thống cho quỹ xã hội và từ thiện, cả gia đình sống thật giản dị, vui lòng trong nếp sống thanh bạch cao quý.

Tự ông đôn đốc chống và trị tham nhũng, kiểm soát gắt gao chi phí ngân sách quốc gia. Đời sống toàn dân cải thiện rõ từng năm. Xin nhớ cha ông là Tưởng Giới Thạch không hề cử ông lên thay mình; cha ông mất năm 1975, sang năm 1978 Tưởng Kinh Quốc mới được bầu. Ông mất năm 1988, để lại một mô hình phát triển nhanh, bền vững, có nét văn hóa cũ-mới hài hòa kiểu Đông Bắc Á, thành nếp đến nay.

Còn nhiều biện pháp nữa. Chỉ cần có ý muốn phục vụ người dân. Sao không giao cho Hội Phụ nữ đảm nhận bằng được việc chăm sóc tận gốc nạn buôn bán phụ nữ, trẻ em và người lao động đang lan rộng sang Cam Bốt, Thái Lan, Mã Lai, Nam Hàn, Trung Đông, để dạy nghề cho chị em và người lao động?

Còn hơn là mở chiến dịch học tập gương Bác Hồ một cách hình thức nhạt nhẽo vô bổ. Sao không giao hẳn cho Đoàn thanh niên nhiệm vụ vận động ráo riết và thiết thực thanh niên nước ta đang nghiện hút thuốc lá nặng (ở hàng đầu châu Á), nghiện xì ke, ma túy và cai nghiện, giảm bớt bia, rượu, cờ bạc, cá cược đủ loại... Sao không giao cho đội ngũ báo chí sứ mạng tố cáo tham nhũng và lãng phí, không có khu cấm, vùng cấm, cấp bậc cấm, theo chức năng là quyền lực thứ tư đại diện cho công luận, phối hợp chặt với quyền lực của tư pháp và giới luật sư. Sao không giáo dục và vận động Thiếu nhi Việt nam “không nói tục, không nói dối, không nói ngọng (s lẫn với x, tr với ch, để có đại biểu quốc hội, có giáo sư, tiến sĩ nói trên đài cũng ngọng một cách vô tư), không làm ô nhiễm môi trường”, tôn trọng của công, yêu thiên nhiên...

Xin mỗi công dân VN nghĩ đến cuộc sống của dân mình, của nước mình, mà phát biểu ý kiến ngay thật, công khai, yêu cầu đảng CS vẫn cứ ôm khư khư độc quyền lãnh đạo một cách phi lý thì phải làm những điều ích nước lợi dân. Nước Việt ta không phải là của riêng ai.

Có một biện pháp cơ bản nữa đã chín quá rồi là đảng cộng sản phải chịu chơi theo luật pháp dân chủ, chịu để công dân lập hội, lập đảng

rồi ganh đua ngay thật với các đảng ấy, lấy nhân dân và lá phiếu làm trọng tài. Tài giỏi thì ở lại. Hèn kém thì để cho người tài giỏi đức độ hơn thay thế. Lúc ấy nước ta, dân ta mới có thể đổi đời.

Thời bao cấp, mua gạo chỉ có một cửa hàng mậu dịch, chỉ có một thứ gạo mốc, gạo ẩm, bắt dân phải mua, nay đã có hàng trăm hàng gạo, hàng chục loại gạo đủ loại để chọn.. Đó gọi là đa nguyên kinh tế. Sao về “chính trị” lại cứ bắt dân “mua” và “ăn” mãi chỉ một thứ gạo mang nhãn hiệu đảng cộng sản đã mốc thành meo đến hơn nửa thế kỷ rồi?

Cái biện pháp cơ bản chính trị dân chủ đa nguyên nhiệm mầu này, hơn 2/3 nước trên thế giới đã được hưởng, đều qua đấu tranh mà có. Không có một nước nào còn độc quyền chính trị mà dân có giàu sang và hạnh phúc cả. Dân ta về chính trị đang phải nhá “gạo mốc độc quyền của mậu dịch”, khi từ lảng giềng bay sang mùi gạo tám thơm nức mũi của dân chủ đa nguyên. Ai mà chịu thấu, phải không bạn?

<http://www.viettan.org/article>

Nhưng, Cải Cách Ruộng Đất không chỉ nhắm riêng về kinh tế mà đặc biệt chú trọng về chính trị với mục tiêu củng cố quyền lực cho Đảng. Được hướng dẫn trực tiếp bởi các *đặc phái viên thổ địa* Trung Cộng, giới lãnh đạo CSVN đã thuộc lòng bài học kinh nghiệm Hoa Lục sau khi Quốc Dân Đảng Trung Hoa thất bại như sau: “... Quốc Dân Đảng là đảng vốn có thế lực cực lớn ở Hoa Nam, bắt rễ khá sâu trong xã hội Trung Quốc... Số người của Quốc Dân Đảng bỏ chạy sang Đài Loan hoặc ra nước ngoài rất ít so với số dân khổng lồ. Có một số chỉ trốn loanh quanh, tạm lánh rồi trở lại quê hương. Cho nên cải cách ruộng đất là biện pháp cơ bản để phát hiện rồi triệt hạ hết mọi tổ chức Quốc Dân Đảng và vô vàn tổ chức thanh niên, phụ nữ, xã hội, tôn giáo, từ thiện, thể thao, nghệ thuật có dính đến Quốc Dân Đảng... Tay chân của QĐĐ hoặc liên quan đến QĐĐ thâm nhập rất sâu, leo lên rất cao, cần cảnh giác phát hiện và nếu cần, giải thể hết bộ máy cũ, tạo nên bộ máy hoàn toàn mới gồm những trung kiên, cốt cán, phát hiện và được rèn luyện trong cuộc đấu tranh “long trời lở đất” này...” (11)

Kinh nghiệm nêu trên dẫn đến ý kiến khắp các địa bàn, cơ cấu chính quyền CSVN khó tránh tình trạng bị phản động mai phục và Cải Cách

Ngay trong thời gian mở đầu này, một chuyện chấn động đã xảy ra: “*Khi đội phát động đến vùng đồn điền Đồng Bầm sát ngoại ô thành phố Thái Nguyên làm thí điểm phát động nông dân, chủ đồn điền là bà Nguyễn Thị Năm. Bà từng ủng hộ các chiến sĩ Cộng Sản từ thời bí mật, từ những năm 1937-1938... Chính các ông Trường Chinh, Hoàng Quốc Việt đã được bà che chở nuôi dưỡng. Hai con trai của bà hoạt động Việt Minh từ thời bí mật, đi bộ đội giải phóng... Cổ vấn Trung Quốc nhận định bừa rằng đây là mục địa chủ ác bá, có nghĩa là cần lấy đầu. Một số nông dân chất phác ngày thơ kể rằng bà Năm rất tốt, nhân từ, hay đi chùa, làm việc thiện, có nhiều cán bộ chiến sĩ là con nuôi của bà. Những người này bị cổ vấn Tàu và ông Đội Trưởng quê ở Nghệ An kết tội là tay sai, định bênh che, chạy tội cho địa chủ. Không khí ngột ngạt bắt đầu, sau bắt rẽ xâu chuỗi, đến bước đấu tranh trực diện của nông dân, kể tội và luận tội về kinh tế và chính trị, chuẩn bị cho tòa án nhân dân với màn xử bắn”.* (12)

Hoàng Quốc Việt là người từng được bà Nguyễn Thị Năm che chở, nuôi dưỡng đã tới báo cáo với Hồ Chí Minh và thuật lại: “*Ông Hồ chăm chú nghe rồi phát biểu: “Không ổn! Không thể mở đầu chiến dịch bằng cách nổ súng vào một phụ nữ và lại là người từng nuôi cán bộ CS và mẹ một chính ủy trung đoàn Quân Đội Nhân Dân đang tại chức”. Ông hẹn sẽ can thiệp, sẽ nói ông Trường Chinh về chuyện hệ trọng và cấp bách này! Thế nhưng không có gì động đậy theo hướng đó cả”.* (13) Sau đó nạn nhân đã bị đưa ra xử bắn và “*khắp đồng quê miền Bắc*” diễn ra “*những cuộc đấu tố kinh hoàng giai cấp “địa chủ” (mà phần lớn chỉ là phú nông hoặc trung nông lớp trên); vợ tố chồng, con tố cha, con dâu tố bố mẹ chồng, anh chị em đấu tố nhau... Họ đều được biểu dương là lập trường giai cấp vững chắc và dứt khoát, giác ngộ giai cấp sâu sắc, là những đảng viên trung kiên của Đảng, thấm nhuần tận xương tủy chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Mao Trạch Đông, được nêu gương để toàn đảng học tập!... Hơn 10 ngàn người đã bị bắn trong các tòa án nhân dân vừa hùng hực khí thế kích động căm thù, vừa mù quáng kỳ quái, một chiều theo kiểu a dua của đám đông – những cơn động kinh của đám đông cuồng tín ít học”.* (14)

Hoàng Văn Chí là người từng đứng trong hàng ngũ Việt Minh chống Pháp trước 1954 chia Cải Cách Ruộng Đất làm 2 đợt, đợt đầu gọi là “*Giảm Tô*”, mỗi xã trong khoảng 10

HCM

..từ Xô-Việt Nghệ Tĩnh 1930 tới Cải cách Ruộng đất 1953

.....Minh Võ - 2003.....

(Tiếp theo và hết)

• Cải Cách Ruộng Đất (CCRĐ) là việc bắt buộc phải làm tại các nước nặng về nông nghiệp với nhiệm vụ phá bỏ quyền tư hữu tiến tới hợp tác hóa nông nghiệp để xây dựng chế độ xã hội chủ nghĩa. Liên Xô, Trung Quốc đều thực hiện cải cách ruộng đất sau khi CS giành được chính quyền. VN cũng bước vào diễn trình này sau khi Cộng Sản kiểm soát một phần lãnh thổ và tái xuất hiện dưới tên gọi mới Đảng Lao Động VN.

Ruộng Đất chính là biện pháp cơ bản để phát hiện, tiêu diệt những phần tử này –Hoàng Văn Hoan gọi là “*mở rộng thành vấn đề chính đồn tổ chức*”.

Ngay sau đại hội Đảng kỳ 2 tháng 12-1951 tại Việt Bắc, vấn đề CCRĐ được chuẩn bị và chuẩn bị kỹ từ thực tế đến pháp lý. Trường Chinh trở thành Trưởng Ban CCRĐ gồm Hoàng Quốc Việt, Lê Văn Lương, Hồ Viết Thắng, Chu Văn Biên. Một số địa phương thuộc Thanh-Nghệ-Tĩnh và Thái Nguyên được chọn làm thí điểm phát động trong thời gian chuẩn bị các văn kiện pháp lý.

ngàn xã tại Bắc Việt phải chọn ra một địa chủ để hành quyết. Như vậy 10 ngàn chỉ là số nạn nhân của đợt đầu. Sang đợt 2, con số phải chết ở mỗi xã theo tiêu chuẩn đề ra tăng lên 5. Nếu cộng cả 2 đợt ít nhất phải có 60 ngàn người bị hành quyết tại chỗ. Nhưng theo Hoàng Văn Chí, “chính sách cô lập nổi tiếng từng phải chịu trách nhiệm về số người chết có lẽ 10 lần nhiều hơn số đã bị xử bởi các “tòa án nhân dân đặc biệt”. (15)

Sắc lệnh 149-SL qui định về chính sách ruộng đất và sắc lệnh 151-SL qui định về trừng trị địa chủ do Hồ Chí Minh ký ngày 12-4-1953 là thời gian đang tiến hành chiến dịch giảm tô mà ý nghĩa đã được diễn tả như sau: “Nhà Nước VN đã quyết định đưa đấu tranh phân phong tiến lên một bước mới, tiếp thu kinh nghiệm của Trung Quốc đã sử dụng bạo lực chính trị của quần chúng đấu tranh đòi địa chủ phải giảm tô, giảm tức.” (16) Đây cũng là đợt thí điểm của Cải Cách Ruộng Đất. Ngày 4-12-1953 các sắc lệnh trên được Quốc Hội thông qua và Hồ Chí Minh chính thức ban hành ngày 19-12-1953 nhân kỷ niệm Ngày Toàn Quốc Kháng Chiến mở đầu cho các đợt chính thức của Cải Cách Ruộng Đất trên khắp miền Bắc.

Thực tế của việc sử dụng bạo lực chính trị quần chúng và con số nạn nhân tại một số địa phương từ ngày chính thức ban hành chính sách tới khi có quyết định sửa sai theo ghi nhận của tạp chí *Nghiều Cứu Lịch Sử* số 267 tháng 4-1993 và nội san *Cải Cách Ruộng Đất* các số 10,11,14 xuất bản tại Hà Nội đầu năm 1956 như sau: “Ở đồng bằng Bắc Bộ trong số 2033 xã đã có 63,111 hộ bị qui là địa chủ nay sửa lại 31,844 không còn là địa chủ. Con số địa chủ chỉ có 31,269 hộ tức chiếm 2.2% trong tổng số hộ ở nông thôn. Ở một xã như xã Trường Văn Thanh Hóa chỉ có 11 địa chủ bị qui lên 65 tức 54 người bị tố oan, bị đấu tố, tù đầy và kể cả bị đánh chết. Trong số 2033 xã, số người bị qui kết là địa chủ lên tới 14,908 người sau đợt sửa sai chỉ còn 3,932 người tức tố sai 10,976 người... Trong đấu tranh thoái tở, rất nhiều cán bộ dũng nhục hình: treo, đánh, bắt cởi quần áo đứng ngoài đêm rét... Đồng chí L. ở xã Đàng Cương bắt con địa chủ ra truy tố không được, bức quá ra lệnh cho anh em du kích trói chặt cánh khuỷu nó lại và treo lủng lẳng lên cành cây... Ở xã Hồng Phong, T. bắt con địa chủ Thị Công truy tố. Đồng chí gọi đứa con nó mới 13t đến giải thích để phân hóa rồi cho nó về với mẹ nó không được. Đồng chí T. nổi giận cho trói đứa bé lại treo ngược lên

xà nhà, kéo lên kéo xuống. Một mặt bắt mẹ nó quỳ xuống, dang hai tay ra, mỗi bên đeo một hòn đá nặng rồi đổ nước mắm vào mũi. Đồng chí tưởng nhục hình như thế là moi được tở nhưng rút cục chẳng ăn thua gì” (17)

Theo Thành Tín tức cựu đại tá Cộng Sản Bùi Tín, Cải Cách Ruộng Đất gồm đợt thí điểm và 5 đợt tiếp nối, nhưng bắt đầu bước sang đợt 5 vào khoảng đầu năm 1956 thì phải ngưng, vì hậu quả có thể dẫn tới một tình thế bi đát khó lường đoán. Nguyễn Quang Ngọc trong *Tiến trình lịch sử Việt Nam* cũng cho biết *Cải Cách Ruộng Đất* gồm 5 đợt tiến hành trong 3653 xã, đã chia khoảng 334,100 ha ruộng đất cho khoảng 2 triệu hộ nông dân không có hoặc thiếu ruộng (18)

Một nhân chứng cũng là nạn nhân và thoát chết, Phạm Văn Trì, người gốc Hưng Nguyên, Nghệ An từng qua các cuộc đấu tố trong Cải Cách Ruộng Đất cho biết: “...Ở miền Bắc có khoảng 5000 xã. Không phải xã nào cũng đấu cả. Không phải người nào cũng đấu cả. Ví dụ, ông Hồ Chí Minh và Trường Chinh đưa ra một tỉ lệ một xã 1000 dân thì phải có 50 người bị đấu tức 5%. Cứ theo tỉ lệ mà đấu cho đủ số. Ví dụ xã này nghèo quá không đủ số thì tìm sao những người hồng hách chút ít đôn lên cho đủ số. Phải đúng tỉ lệ đưa ra không có cũng phải tìm cho đủ. Miền Bắc coi như có 5000 xã thì số đấu tố chết là 250 ngàn người.

- Ông có đích thân chứng kiến những vụ đấu tố không?

- Có! Tôi xin kể cho ông một vài việc tôi chứng kiến tận mắt. Có một vụ đấu tố trong đó nạn nhân bị lột hết cả quần áo ra. Người ta lấy than và dầu hôi bôi vào những chỗ có lông trên thân mình người đó, treo lên và đốt, cháy như nướng trui. Đứa con của nạn nhân mới 3 tuổi, không biết gì, đứng nhìn thấy cha mình bị đốt tưởng đang làm trò nên té lên cười. Có một anh nông dân đứng gần đó thấy vậy, lấy mã tấu chặt đầu đứa nhỏ. Đầu nó rơi xuống đất mà miệng vẫn còn cười.

- Trong các vụ đấu tố đó, nghe nói có một số địa chủ và phú nông bị chôn, chừa cái đầu lên để cho xe cày. Ông có chứng kiến việc đó không?

- Tôi có chứng kiến thế này: Bắt địa chủ ăn cứt, uống nước đái, 3, 4 thẳng cầm tay kéo đứt ra, lấy kim chích ngón tay bắt khai, treo người lên đốt cháy như con cá lóc... (19)

Một chứng nhân khác, Nguyễn Đình Khuê, cũng người huyện Hưng Nguyên, Nghệ An, từng là nạn nhân của phong trào Xô Viết Nghệ Tĩnh từ

lúc 3, 4 tuổi và là nạn nhân của Cải Cách Ruộng Đất vào hơn hai thập kỷ sau đã kể lại về cách thức chuẩn bị cho các vụ đấu tố:

“Cha con tôi là nạn nhân. Trước khi tiến hành việc cải cách ruộng đất, họ cho cán bộ về làng, thi hành chính sách “tam cùng” với nông dân: cùng ăn, cùng ở, cùng làm. Họ luyện tập cho nông dân có tinh thần chống địa chủ, bắt cán bộ ngủ cùng giường với nông dân...” - “Cách tố khổ địa chủ thế nào?” - “Họ bắt nông dân học tập và thường bịa ra ... Anh nông dân bịa ra và nói cho hấn xem có đủ hay chưa. Tập luyện công phu như vậy cả năm rồi mới bắt đầu... Tôi không hiểu tình trạng trong làng của ông bạn tôi (tức Phạm Văn Trì) như thế nào, nhưng trong năm đó trong làng tôi, trong xóm tôi, nông dân họp đêm, họp tới 2, 3 giờ sáng. Học tập xong rồi mới bắt đầu thực hành...” - “Số người bị đấu tố chết là bao nhiêu?” - “Số người trong làng tôi, có mình cụ tôi. Ông cụ tôi bị giam trên núi mấy tháng thì chết. Tôi không được phép đi đâu hết nên không biết rõ số người bị đấu tố chết là bao nhiêu. (20)

Trong *Đêm Giữa Ban Ngày*, Vũ Thư Hiên kể lại: “Tại xã Ngô Xá, làng Ngô, Thanh Hóa... người ta trói chặt hai tay rồi dong mẹ bạn tôi đi khắp làng... Ở một xã khác, một người đàn bà bị trói vào hai cây nửa bắt chéo, bên dưới là một đồng lúa. “Con mẹ nì là phú nông phân động, ngoan cố lắm”, những người bầu quanh nhao nhao nói thế. Người đàn bà quần quại mãi cho đến khi ngất đi rồi mới được người ta hạ xuống. (...) Người ta cầm gai vào đầu ngón tay một cô gái, có trời biết cô ta bị tội gì, có thể cô ta chỉ có tội là con địa chủ, cứ mỗi câu hỏi lại cầm cái gai thêm một chút, làm cho cô ta rú lên vì đau, quần quại trong giày trói... Một cụ già tóc bạc phơ bị tròng dây vào cổ, bị lôi xềnh xệch trên đường như một con chó. Lũ trẻ làng rừng rừng chạy theo sau. Chúng vỗ tay, chúng reo hò, chúng cười ngật nghèo. Tôi nhìn chúng rừng mình - những đứa trẻ này chắc chắn lớn lên với trái tim không phải của giống người...” (21)

Nhà văn nữ Dương Thu Hương cũng không quên cảnh tượng đã xảy ra khi mới sáu, bảy tuổi và ghi lại trong tác phẩm *Những Thiên Đàng Mù* (22) dưới hình thức tự thuật của nhân vật trong tác phẩm: “Bà nội tôi và cô Tâm chịu quỳ trước sân đình, đầu gục xuống, hai tay vòng trước ngực. Trước mặt hai người là dân làng đốt đuốc ngồi. Họ có nhiệm vụ lắng nghe những lời đấu tố. Và mỗi khi có tiếng hét bật lên: “Đả đảo địa

chủ”, họ có nhiệm vụ giơ tay lên hô thật to: “Đá đảo! Đá đảo!”... Bên tay trái bà nội tôi và cô tôi, những người khác quỳ gối chờ tới lượt họ. Cứ mỗi lần tiếng hô “Đá đảo” cất lên họ lại run bần bật. Chỉ có cô Tâm không hề run rẩy... Cậu nói xong, tiếng trống cà rùng nổi lên, đình tai nhức óc. Rồi tiếng hô uy hiếp vọng vào: “Kiên quyết đánh đổ địa chủ Nguyễn Thị Tâm” - “Kiên quyết đánh đổ...”. Cậu Chính nhìn bố tôi hát hăm: “Nghe rõ chưa?” Bố tôi không trả lời. Cậu quát: “Đội hỏi có trả lời không?? Mặt bố tôi tái xanh, mồ hôi vã đầy hai thái dương nhưng vẫn im lặng. Lúc ấy cô Tâm bước lên: “Bẩm thưa đội, bây giờ chúng con biết thân biết phận, dù đội không ra lệnh chúng con cũng không dám chơi trò”. Cậu Chính là đội trưởng đội cải cách. Lúc ấy đội cải cách là Thượng Đế, là Trời...”

Tài liệu giáo dục chính thức **Tiến trình lịch sử Việt Nam** cho biết Cải Cách Ruộng Đất đã giúp 2 triệu hộ nông dân nghèo có ruộng tức liên can tới trên 2 triệu hộ. Nếu chỉ tính mỗi hộ trung bình có 4 người thì Cải Cách Ruộng Đất trong 3 năm liên can tới 8 triệu người và theo chỉ thị Đảng và Nhà Nước, chỉ tiêu số người bắt buộc phải đưa ra đấu tố là 5% tức đã lên tới 400 ngàn người. Con số này gần ngang với con số ước lượng mà Tổng Thống Mỹ Nixon nêu ra là khoảng nửa triệu. Cũng theo con số chính thức do báo chí CS Việt Nam công bố thì trong 14.908 nạn nhân đã có 10.976 người bị tố oan, thậm chí bị đánh chết tức là số nạn nhân bị hại oan lên tới hơn 70 phần trăm.

Ngay với vấn đề thế nào là oan, thế nào là *ung* đã cần phải nhìn lại, trong khi ngoài số nạn nhân bị trực tiếp đưa ra đấu tố, chính sách cô lập còn hành hạ hàng triệu thân nhân của những kẻ này bằng cách bao vây, xua đuổi, tước đoạt mọi phương tiện cư trú, sinh sống, thậm chí chặn hết mọi nguồn tiếp tế thực phẩm để phải chết đói rét nơi bờ bụi... Số nạn nhân này không ai kê khai nổi và chắc chắn không thu hẹp trong giới hạn vài ba chục ngàn như một số tác giả ngoại quốc đã ước đoán.

Nhưng số lượng nạn nhân bị ngược đãi và tàn sát man rợ trong Cải Cách Ruộng Đất là bao nhiêu không nghiêm trọng bằng sự tiêu diệt mọi tình cảm thiêng liêng cao cả nơi con tim của người dân Việt Nam. Để củng cố uy quyền của mình, Đảng đã cố thực hiện qua Cải Cách Ruộng Đất cái khẩu hiệu “*thà giết lầm mười người còn hơn để cho một kẻ địch sống sót*” bằng cách biến người dân thành một bầy dã thú sẵn sàng dầy

xéo lên tương quan vợ chồng, cha con, mẹ con, huyết mạch, xóm giềng... Nỗ lực này của Đảng đã dẫn đến cái cảnh mà Dương Thu Hương ghi lại trong một bài viết vào năm 2002: “*Trong lịch sử “bốn ngàn năm”... triều đình Cộng Sản là triều đình duy nhất cho tới nay, dạy con gái, con dâu vu khống bố hiếp dâm, dạy con trai chỉ vào mặt bố “đá đảo thẳng bóc lột”, dạy cho láng giềng tố cáo điêu chác, đấm chém, dầy xéo mỏ mã của nhau... vào những năm 53-55 (trong CCRĐ). Tất cả những ai chưa hoàn toàn quên lãng, hẳn hiểu rõ điều đó. Khi con người đã đủ can đảm vu khống, nhục mạ ngay bố mẹ đẻ của mình thì họ thừa sự nhẫn tâm để làm những điều ác gấp ngàn lần như thế với tha nhân...”*

Trong **Đêm Giữa Ban Ngày**, trang 221, Vũ Thư Hiên đã ghi rõ “*Cha tôi khẳng định người chịu trách nhiệm chính là ông Hồ Chí Minh, chứ không phải Trường Chinh. Trường Chinh là con dê tế thần cho sai lầm của ông Hồ.*” Mặc dù cả Vũ Thư Hiên lẫn thân phụ ông đều cố nghĩ tốt cho Hồ Chí Minh, vì những liên hệ cũ từng có.

Đầu năm 1956, khi tâm trạng phần uất tràn lan ở nhiều nơi thậm chí đã có những cuộc nổi dậy của dân chúng như ở Quỳnh Lưu, Ba Làng và thái độ chống đối của nhiều phần tử từng nhiệt tình theo đảng trong kháng chiến chống Pháp, nhất là ảnh hưởng của cuộc khởi nghĩa chống CS tại Hungary, Đảng và Nhà Nước ra lệnh ngưng tiến hành đợt 5 Cải Cách Ruộng Đất với lý do phát hiện nhiều khuyết điểm.

Có thể nói tới lúc này cái biện pháp cơ bản để củng cố uy quyền của Đảng là CCRĐ đã đạt trọn mục tiêu đề ra trong khi mô thức hợp tác hóa nông nghiệp đã được tiến hành tại 3653 xã trong tổng số 5000 xã tức gần khắp miền Bắc. Hơn nữa, sửa sai không phải là từ bỏ chính sách CCRĐ mà là bước tiếp nối cần thiết để củng cố thành quả đã thu hoạch suốt ba năm tiến hành Cải Cách Ruộng Đất, vì chỉ sửa sai những cách thức thi hành đã được thực hiện trong quá khứ tức là chỉ cần bằng những lời lẽ ngọt ngào tỏ ý tiếc về những việc đã rồi.

Cách thức sửa sai được Thành Tín ghi lại như sau: “*Sau nghị quyết sửa sai, lại thành lập những đoàn cán bộ sửa sai, công bố cả một loạt tài liệu quy định các bước sửa sai, phát hành rộng rãi những văn kiện có tính pháp luật về sửa sai... Cuộc sửa sai được tiến hành ráo riết, mỗi nơi là chừng 4 tháng, có nơi hơn 6 tháng.*

Các bước sửa sai đi cùng với

củng cố tổ chức Đảng và Chính Quyền cơ sở. Những người bị giam giữ oan ức được trả lại tự do, sau những buổi học thanh minh và xin lỗi theo nội dung: Đảng không cố tình mà vô tình làm sai do không kiểm tra cấp dưới; đảng rất đau xót nhận sai lầm; đảng xin lỗi mỗi đồng chí, đồng bào khỏi phục danh dự và quyền lợi của các đồng chí, đồng bào.

Trong cơn khó khăn này, đảng mong mỗi đồng chí sát cánh cùng đảng sửa sai đến nơi đến chốn mà đóng góp lớn nhất của đồng chí là thông cảm với đảng, cùng đảng sửa sai và ổn định tình hình, không gây thêm bất kỳ khó khăn nào cho đảng...

Còn số người chết oan? Những gia đình này được cán bộ cấp huyện và chủ tịch xã đến thăm viếng, nhận lỗi và an ủi. Giấy minh oan được mang đến tận nơi, với những chứng nhận phục hồi đảng tịch (nếu là đảng viên), trả lại huân chương, bằng khen, còn được tặng thêm ảnh Chủ tịch Hồ Chí Minh có đóng dấu của tỉnh...

Ngày 29-10-1956 tại sân vận động Hàng Đẫy, đại tướng Võ Nguyên Giáp thay mặt Chủ tịch Hồ Chí Minh và Bộ Chính Trị đứng ra nhận tội, xin lỗi, đưa ra phương án sửa sai khẩn cấp ... *Tại cuộc họp lớn này, người ta đẩy cụ Bùi Kỳ, một nhân sĩ trong Mặt Trận Tổ Quốc ra đọc lời khai mạc.*

Sau đó, đại tướng Võ Nguyên Giáp lên tiếng thuyết phục. *Cái lý sự để thuyết phục là ở mặt trận, nhất là mặt trận Điện Biên Phủ, chiến sĩ ta còn lấy thân chèn pháo bất kể sinh mạng, hàng ngàn chiến sĩ bỏ mình thì việc tổn thất trong Cải Cách Ruộng Đất tuy là đáng tiếc nhưng cũng là đóng góp cho cách mạng tiến lên. Ít lâu sau, báo Quân Đội Nhân Dân đưa ra trong xã luận, chỉ rõ “chính trong sai lầm mà nhân dân ta càng thêm vĩ đại, đảng ta càng thêm vĩ đại”. (23)*

Để tỏ ra muốn thực sự sửa sai, Trường Chinh không còn giữ chức Tổng Bí Thư Đảng tuy nhiên được chuyển qua làm Chủ tịch Quốc Hội và Hoàng Quốc Việt bị loại khỏi bộ chính trị, Hồ Viết Thắng, Nguyễn Đức Tâm bị đưa ra khỏi ủy ban trung ương trong khi cán bộ cải cách ruộng đất vẫn tiếp tục là cán bộ sau một thời gian họp hành kiểm điểm những việc đã qua. Sửa sai đã kết thúc tốt đẹp vì tình hình miền Bắc hoàn toàn thuận lợi cho việc cai trị của Đảng, nhất là khi dẹp xong các phần tử văn nghệ bất mãn thuộc các nhóm Nhân Văn - Giai Phẩm.

Tuy vậy, không phải những lời chê trách hoàn toàn tắt lịm. Theo ghi nhận của sử gia Pháp Gerard Tongas (24) có mặt tại Hà Nội lúc đó thì trong thời

gian Cải Cách Ruộng Đất, nhất là sau các vụ đàn áp ở Ba Làng, Quỳnh Lưu và nhân dân Budapest, giới trẻ Hà Nội hết sức xôn xao, đã có mưu tính biểu tình chống đối. Tuy việc không thành, nhưng sự ngưỡng mộ đối với Hồ Chí Minh sút giảm rõ rệt vì nhiều người cho rằng trách nhiệm lớn nhất trong Cải Cách Ruộng Đất do Hồ Chí Minh phải gánh chịu. Do đó, việc trút lỗi cho thuộc cấp làm sai đã được bổ sung thêm bằng một lập luận khác: Hồ Chí Minh đã bị cả Liên Xô lẫn Trung Quốc tạo áp lực nặng nề, bắt buộc phải Cải Cách Ruộng Đất.

Những người đã rời bỏ hàng ngũ Cộng Sản như Nguyễn Minh Cần, Bùi Tín đều chưa rũ hết ảnh hưởng của luận điệu này, dù cả hai đều cho rằng Hồ Chí Minh phải gánh chịu phần lớn trách nhiệm. Về áp lực của Staline, Thành Tín thuật lại: "Đầu năm 1950...theo kể, Staline trong cuộc gặp riêng ông Hồ Chí Minh trong điện Kremlin... đi thẳng vào vấn đề, chất vấn ông Hồ 2 điểm: vì sao giải tán Đảng Cộng Sản Đông Dương? Vì sao chưa tiến hành cải cách ruộng đất? Ông Hồ đã trình bày với Staline là việc giải tán Đảng Cộng Sản Đông Dương cuối năm 1945 chỉ là giải tán giả, trên thực tế là Đảng lùi vào bí mật, với một bộ mặt giả công khai là Hội Nghiên Cứu Chủ Nghĩa Mác. Hai là cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp rất gay gắt nên cải cách ruộng đất phải chậm lại và đã làm cuộc vận động giảm tô, giảm tức. Staline nghe, và, với bản chất thô bạo vốn có, chắc chắn đã cao giọng ra chỉ thị phải sớm đưa đảng CS ra công khai...; chính trong kháng chiến gay gắt lại cần làm cải cách ruộng đất để huy động tinh thần và lực lượng vật chất của nông dân vào cuộc chiến đấu, cần như đấu tranh giai cấp và liên minh công nông là hai nguyên lý cơ bản của cách mạng vô sản... Ông Hồ trở về. Thế là Đảng CSVN mở đại hội đảng lần thứ 2 vào tháng 12-1951 ở Việt Bắc, đảng ra công khai với tên Đảng Lao Động VN... Còn cải cách ruộng đất? Cần thấy rõ là ông Hồ vẫn cố trì hoãn cải cách ruộng đất sau khi ở Moscow về. Cuộc kháng chiến rất khẩn trương, quyết liệt. Staline ở xa... (25)

Tháng 3-1950, Hồ Chí Minh rời Mạc Tư Khoa trở về lo ngay việc đưa Đảng Lao Động Việt Nam ra công khai vào tháng 12-1951 và mấy tháng sau, năm 1952, đã khởi sự các đợt công tác thí nghiệm cải cách ruộng đất thì không thể có chuyện cố tình trì hoãn. Nguyễn Minh Cần cũng nêu áp lực của Staline nhưng không theo cách nhìn của Bùi Tín mà nhìn qua hệ thống tương quan trong khối Cộng

Sản đảng Cộng Sản tại các nước vào thế phải tuyệt đối vâng lệnh Đệ Tam Quốc Tế.

Ngoài ra, theo Nguyễn Minh Cần, chính Hồ Chí Minh cũng luôn tin phục các lãnh tụ Staline, Mao Trạch Đông. Nguyễn Minh Cần kể lại trường hợp đích thân nghe rõ lời của Hồ Chí Minh vào dịp dự hội nghị trung ương ở chiến khu Việt Bắc. Lúc đó Hồ Chí Minh đã nhắc đến Staline, Mao Trạch Đông và nhấn mạnh với các đại biểu trong hội nghị: "Các cô, các chú nên biết rằng việc đổi tên Đảng ta, Bác đã xin ý kiến các đồng chí Stalin và Mao Trạch Đông rồi (chúng tôi được biết hỏi ấy ông vừa đi Moskva về), các đồng chí đã đồng ý. Các cô, các chú nên biết rằng: "ai đó thì có thể sai, chứ đồng chí Stalin và đồng chí Mao Trạch Đông thì không thể nào sai được." (26)

Dù muốn hay không, Hồ Chí Minh vẫn là người ký các sắc lệnh 149-SL, 151-SL vào tháng 4-1953 và sau đó ký sắc lệnh ban hành luật Cải Cách Ruộng Đất. Cũng thế, Hồ Chí Minh đã trực tiếp bổ nhiệm Trường Chinh và nhóm Hoàng Quốc Việt cầm đầu ban chỉ đạo Cải Cách Ruộng Đất. Các qui định về luật lệ cũng như người thi hành đều do Hồ Chí Minh sắp đặt và đây là những thứ đã đưa đến cái chết tàn khốc của cả nửa triệu người dân vô tội, đã phá hủy toàn bộ khuôn thước tinh thần truyền thống dân tộc.

Trước sự việc HCM im lặng bỏ mặc cho bà Nguyễn Thị Năm bị đàn em theo lệnh cố vấn Trung Cộng lôi ra xử bắn, Thành Tín đã viết: "Tôi nghĩ việc này có rất nhiều ý nghĩa. Trước hết, ông HCM có lỗi lớn. Thà rằng không biết gì về chuyện này; và dù không biết, là Chủ tịch Nước, Chủ tịch Đảng, ông vẫn phải chịu phần trách nhiệm. Huống gì ông đã biết rõ cụ thể, ông nhận định là bà Năm bị xử trí oan, thế mà ông giữ im lặng, không can thiệp. Đây là thái độ vô trách nhiệm. Ông không can thiệp thì còn ai có thể can thiệp? Ông đã để mặc cho nước ông, đảng ông bị một số kẻ nước ngoài lũng đoạn, lộng hành. Trên thực tế, ông đã từ nhiệm vị trí, trách nhiệm của mình". (27)

Ý kiến của Thành Tín có thể dành chung cho toàn bộ chính sách CCRĐ. Dù cán bộ, đảng viên biện giải cách nào thì Hồ Chí Minh cũng không thể chối bỏ trách nhiệm của mình. Tuy nhiên, cần xét lại ý nghĩ cho rằng Hồ Chí Minh đã chịu sự chi phối bởi các áp lực bên ngoài hoặc một số người ngoại quốc kể cả do sự tin ngưỡng Staline, Mao Trạch Đông như Nguyễn Minh Cần đã nhắc. Trên thực tế, CCRĐ là một bước đi bắt buộc trong

cách mạng vô sản mà Hồ Chí Minh đã trở thành tín đồ thuần thành. Như thế, Hồ Chí Minh chỉ thi hành nhiệm vụ của một tín đồ nên không thể đặt vào cảnh ngộ bị ép buộc bởi bất kỳ cá nhân nào.

Tháo gỡ trách nhiệm không còn cần thiết và cũng là vấn đề bất khả, bởi tất cả đã được quyết định từ khi chọn đường. Hồ Chí Minh đã chọn con đường chủ nghĩa Cs với cuộc cách mạng giai cấp diễn tiến trường kỳ cho tới khi tận diệt giai cấp tư bản. CCRĐ chỉ là một bước đi giai đoạn trên con đường dài thăm thẳm đó và là một bước đi không thể tránh. Cho nên, tìm hiểu xem Hồ Chí Minh có biết các thảm cảnh đang diễn ra hay không để định mức trách nhiệm là việc làm ngây thơ không khác việc Vũ Đình Huỳnh già yếu bệnh hoạn vẫn cố chống gậy thì gặp Hồ Chí Minh để than: "Máu đồng bào đã đổ mà Bác ngồi yên được à". Có phải chăng lời than này đã là một lý do để không lâu sau đó tới lượt Vũ Đình Huỳnh sau bao năm kề cận Hồ Chí Minh bị tống vào nhà tù để trở thành một trường hợp Nguyễn Thị Năm thứ hai?

Nhìn lại những sự kiện Xô Viết Nghệ Tĩnh và Cải Cách Ruộng Đất, vì thế, không phải để cố phân tích xem Hồ Chí Minh đã dính dấp ở mức độ nào. Nghi vấn duy nhất nổi lên từ các sự kiện này là chúng có xảy ra không, nếu không có Hồ Chí Minh?

CHÚ THÍCH

- (11)-(12)-(13)-(14) **Mặt Thật**, Thành Tín, Cali 1993, tr. 57, 37-38 & 36. (15) **Từ Thực Dân đến Cộng Sản**, Hoàng Văn Chí, tr. 189. (16) **Tạp chí Nghiên Cứu Lịch Sử** số 267. Hà Nội 30-4-1993, tr. 1-2. (17) **Việt Nam huyết lệ sử**, Cao Thế Dung. Nxb Đồng Hương, Louisiana 1996, tr. 747-748. (18) **Tiến trình lịch sử Việt Nam**, Nguyễn Quang Ngọc. Nxb Giáo Dục, Hà Nội 2001, tr. 327. (19)-(20) **Hắc thư về chủ nghĩa CS**, Bản tiếng Việt của Hồ Văn Đông, Hội Phát triển văn hóa Mỹ-Việt, Seattle 2002, T. II, tr. 1129-1130. Phần phụ lục của người dịch. (21) **Đêm giữa ban ngày**, Vũ Thư Hiên. Nxb Văn Nghệ, Cali 1997, tr. 32. (22) **Những thiên đường mù**, Dương Thu Hương. Hà Nội 1990, tr. 17-29. (23)-(25)-(27) **Mặt Thật**, Thành Tín. Cali 1993, tr. 59-60, 67-68, 39. (24) **Tác giả chương 7 trong North Việt Nam Today**. Xin xem chương 25. (26) **Xin xem chương Nguyễn Minh Cần**.

TIỀN ĐEN CỦA CSVN

ở tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ

.....*Thủy Triều*.....

Đảng viên Việt Cộng đã mắc phải cái bệnh kinh niên tham ô tham nhũng, nhưng họ còn vướng thêm một căn bệnh di truyền khoe khoang phô trương. Căn bệnh khoe khoang phô trương này đã di truyền từ “cha già” vô cùng gian manh xảo quỵt của họ.

Một người đã tự mình tạo ra nhiều huyền thoại để tự khen ngợi chính mình và là một người đã được cả một tập thể đảng viên Việt Cộng tô điểm thêm nhiều màu sắc để ca tụng và thờ phụng như một lãnh tụ thiên tài, một thần tượng cao đẹp cho các thế hệ thanh niên Việt Nam noi theo. Tuy nhiên, sự thật còn đó như ánh sáng mặt trời luôn luôn soi tỏ bóng tối để lần lượt phơi bày những dối trá lường gạt của cả một tập thể đảng viên Việt Cộng bao gồm “người cha già không lành mạnh” của họ khiến cho toàn dân Việt Nam, nhất là thanh niên Việt Nam, thấy rõ ràng vị lãnh tụ thiên tài kia thực ra chỉ là một kẻ quá đỗi tầm thường. Một trong những cái tầm thường đáng nêu ra đây là tật bầm sinh đạo văn, ăn cắp tư tưởng của người khác làm của mình trong bản Tuyên ngôn Độc lập ngày 2-9-1945, mà cả một tập thể mệnh danh “trí thức cộng sản” đã bán rẻ lương tri để cam tâm làm văn nô bồi bút chỉ biết ca ngợi. Người cha già của các đảng viên Việt Cộng -mà ở đây Nhân Dân Việt Nam phải khẳng định rằng hoàn toàn không thể là Cha Già Dân Tộc- đã ăn cắp tư tưởng của người Mỹ một cách trực tiếp từ bản Tuyên ngôn Độc lập của Thomas Jefferson: "Tất cả mọi người đều sinh ra có quyền bình đẳng. Tạo Hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được; trong những quyền ấy, có quyền

được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc".

Căn bệnh di truyền khoe khoang phô trương của “cha già bất lương” kia của các đảng viên Việt Cộng dĩ nhiên đã lây nhiễm tới cả một tập thể truyền thông quốc doanh của Việt Cộng hiện tại. Họ luôn cố che giấu sự thật đồng thời lại tô điểm cho những cái xấu hoá thành những cái tốt và những tên thấp kém ngu dốt trở nên những đỉnh cao trí tuệ để cố giữ được thể diện và tính tự ái tự cao tự đại của một đảng cầm quyền độc tài vừa độc ác vừa xuân động luôn luôn chống lại sự tiến bộ thực sự và các lợi ích của Nhân Dân Việt Nam.

Một trong những thành tích tuyên truyền láo khoét của giới truyền thông quốc doanh Việt Cộng trong phép thuật hô biến những tên thấp kém ngu dốt thành những đỉnh cao trí tuệ là các bài báo của bọn văn nô bồi bút ca ngợi Nguyễn Tấn Dũng, một kẻ rõ ràng đã không biết đọc và hiểu cả cái Bảng Cân đối Tài khoản Ngân hàng đơn giản mà vẫn giữ chức Thống đốc Ngân hàng Trung ương Nhà nước Việt Cộng trong những năm 1997-1999 trước khi bàn giao chức vụ cho Lê Đức Thuý. Hắn đã được báo chí quốc doanh tuyên dương là một nhân tài: Phó Thủ tướng kiêm Thống đốc Ngân hàng Trung ương với những giải pháp tài chính có hiệu quả tốt (?) đã giúp CHXHCNVN thoát khỏi cơn khủng hoảng tài chính ở Đông Á và Đông Nam Á vào những năm 1997-1998. Sự thật là CHXHCNVN của Nguyễn Tấn Dũng trong những năm 1997-1998 là một nước ở ngoài lề của các hoạt động tài chính trong khu vực Á Châu.

Trong khi guồng máy tuyên truyền nói rằng CHXHCNVN đã cải cách nền kinh tế để dần dần hội

nhập vào nền kinh tế thị trường thế giới, thì tập đoàn cầm quyền trung ương đảng Việt Cộng vẫn chỉ hé cánh cửa kinh tế một chút để tìm các nguồn đầu tư của nước ngoài. Mức độ cởi mở kinh tế trong những năm 1995-1999 của CHXHCNVN rất thấp nên đã không bị ảnh hưởng gì khi cơn khủng hoảng tài chính Á Châu trong hai năm 1997, 1998 xảy ra ở các nước Nhật Bản, Đài Loan, Đại Hàn, Thái Lan, Mã Lai, Nam Dương và Phi Luật Tân. Hơn nữa, số liệu thống kê kinh tế còn cho thấy mức tăng trưởng kinh tế của nước CHXHCNVN đã liên tiếp giảm sút từ 9% của năm 1996 xuống 8.8% trong năm 1997 và tiếp tục xuống 5.8% trong năm 1998.

Sự thật quá rõ là Ngân hàng Trung ương Nhà Nước Việt Cộng của Nguyễn Tấn Dũng trong những năm đó đã là một ngân hàng đứng bên lề chứ không phải nhờ tài ba lãnh đạo của tay Thống đốc ngu dốt kia để giúp cho nó thoát nạn phá sản, giống như lời bọn văn nô bồi bút đã ca ngợi thành tích của nhân tài Việt Cộng Nguyễn Tấn Dũng khi hắn được bè phái của hắn trong Bộ Chính trị Việt Cộng tranh giành cho hắn chiếc ghế Thủ Tướng vào tháng 5 năm 2006.

Giới truyền thông quốc doanh Việt Cộng chỉ có văn nô bồi bút với nhiệm vụ ca tụng chế độ độc tài và khen ngợi lãnh đạo đảng, những kẻ vừa độc ác ngu xuẩn vừa phản động chống lại sự tiến bộ thực sự và các lợi ích của Nhân Dân Việt Nam, bởi vì những người trong giới truyền thông này thực ra cũng là những đảng viên Việt Cộng từ cấp chỉ huy ngành cho tới ký giả hay thông tin viên. Trong năm 2006, khi Nguyễn Tấn Dũng giành được chức Thủ tướng thì họ đã viết những bài báo khen ngợi y như một nhân tài do đảng Việt Cộng đào tạo từ một em du kích giao liên tỉnh Cà Mau nay trở nên rất tài giỏi để làm thủ tướng.

Trong năm 2007, tiếp theo sự ca tụng ông bố làm thủ tướng là có một loạt bài báo khen ngợi cô gái con ông thủ tướng có tên là Nguyễn Thanh Phượng. Vào tháng 12-2003 cô nhận văn bằng Thạc sĩ Quản trị Kinh doanh của trường Đại học

Geneva, Thụy Sĩ vào lúc 25 tuổi và khi trở về Việt Nam vào tháng 6-2004 đã được làm Phó Giám đốc Tài chính cho công ty liên doanh Holcim-Vietnam chuyên kinh doanh xi măng trong nước. Công ty liên doanh Holcim-Vietnam có vốn đầu tư của người Thụy Sĩ và một phần vốn của nhà nước Việt Cộng gồm có nhà máy và các cơ sở vật chất khác. Công ty liên doanh Holcim-Vietnam trước kia là công ty xi măng Sao Mai còn gọi là Hà Tiên 1 (trước năm 1975 là nhà máy xi măng Hà Tiên của VNCH) ở tỉnh Kiên Giang. Khu vực này từng là lãnh địa của lãnh chúa Việt Cộng Nguyễn Tấn Dũng. Thời gian đầu công ty này lấy tên là Sao Mai và có nhãn hiệu hình Đầu Con trâu. Bây giờ công ty đổi tên thành Holcim-Vietnam.

Nguyễn Tấn Dũng từng là một lãnh chúa Việt Cộng tại huyện Hà Tiên và tỉnh Kiên Giang. Từ tháng 10-1981 đến tháng 1-1995, y đã lần lượt giữ các chức vụ quan trọng là Ủy viên Tỉnh ủy Kiên Giang, Phó Ban tổ chức Cán bộ Tỉnh ủy; Ủy viên Thường vụ Tỉnh ủy Kiên Giang, Bí thư Huyện ủy Hà Tiên; Phó Bí thư Thường trực rồi Bí thư Tỉnh ủy; Chủ tịch Ủy ban Nhân dân; Bí thư Đảng ủy Quân sự tỉnh Kiên Giang; Ủy viên Đảng ủy Quân khu 9; Đại biểu Hội đồng Nhân dân tỉnh Kiên Giang trước khi về trung ương làm Thứ trưởng Bộ Nội vụ (1-1995 đến 5-1996), Đảng ủy Viên Đảng ủy Công an Trung ương. Trong quá trình làm lãnh chúa Việt Cộng ở Hà Tiên-Kiên Giang đó, Nguyễn Tấn Dũng đã có quá nhiều cơ hội để móc ngoặc cấu kết với công ty Holcim, một công ty Thụy Sĩ chuyên cung cấp xi măng và vật liệu xây dựng trên toàn thế giới dưới danh nghĩa của một công ty liên doanh Holcim-Vietnam.

Công ty Holcim đặt trụ sở tại Geneva, Thụy Sĩ có thể đã đứng ra làm trung gian đầu mối cho Nguyễn Tấn Dũng mở những tài khoản mỹ kim và vàng thỏi ký gởi tại Ngân hàng Thụy Sĩ kể từ thời gian đó. Hơn nữa, Nguyễn Tấn Dũng đã có liên quan đến công ty Holcim rất nhiều và mối quan hệ này đã tự bộc

lộ rõ bằng sự nghiệp tiến thân dễ dàng của con gái ông ta khi Nguyễn Thanh Phụng được đi du học tại Thụy Sĩ và được làm Phó Giám đốc Tài chính của công ty này với chỉ một tấm bằng MBA rất tầm thường vào năm 2004, lúc 25 tuổi và chưa có chút kinh nghiệm chuyên nghiệp tài chính. Ngoài ra công ty liên doanh Holcim-Vietnam này còn chịu áp lực của Nguyễn Tấn Dũng can thiệp phải ký hợp đồng mua sản phẩm tại công ty bao bì Hakipack.

Là con cháu của “cha già bất lương” cho nên không một đảng viên Việt Cộng nào mà không bị nhiễm căn bệnh di truyền khoe khoang khoác lác, Nguyễn Thanh Phụng cũng chẳng ngoại lệ khi được ca ngợi là một nhân tài trẻ tuổi của đảng Việt Cộng. Tờ báo Phụ Nữ cũng khen tặng Nguyễn Thanh Phụng là một nhân tài trẻ tuổi của đảng bởi vì ngay từ lúc còn là sinh viên, cô ta đã là một đảng viên xuất sắc. Vào năm 2005, cô ta đã làm Giám đốc Đầu tư của công ty Vietnam Holding Asset Management, quản lý một ngân quỹ 112,5 triệu mỹ kim của các nhà đầu tư Thụy Sĩ (?). Rồi tiếp đến, từ năm 2006 cho tới nay, 2008, cô ta là Chủ tịch Hội đồng Quản trị Công ty Cổ phần Quản lý Quỹ đầu tư Chứng khoán Bản Việt-Viet Capital Fund Management Joint Stock Company, được viết ngắn gọn là Công ty Quỹ đầu tư Bản Việt hoặc VCFM với quy mô vốn từ 500 tới 800 tỉ đồng Việt Nam mà theo lời cô cho biết là cô đã huy động chủ yếu từ các cá nhân và doanh nghiệp tư nhân Việt Nam. Trong thời gian gần đây, Công ty VCFM đang bận rộn chuyện quảng cáo để huy động một ngân quỹ “công chúng nước ngoài” với qui mô dự kiến là 100 triệu mỹ kim. Trong cuộc quảng cáo vận động để huy động vốn nước ngoài này, chính Nguyễn Thanh Phụng là người chủ chốt đứng ra thuyết trình và giải đáp những thắc mắc cho các nhà đầu tư ngoại quốc vào Việt Nam. Một câu hỏi trong nhiều câu hỏi là “Tại sao nên ủy thác công việc đầu tư cho Công Ty VCFM ?” thì được trả lời rằng: “Bởi vì Công Ty VCFM được chính con gái của

đương kim Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng quản lý!”

Nguyễn Thanh Phụng quả thật là “một đảng viên Việt Cộng trẻ (năm nay 29 tuổi) có ba đầu sáu tay rất năng động” và được báo chí quốc doanh Việt Cộng ca ngợi là một trong những doanh nhân trẻ nhất và thành công nhất trong giới lãnh đạo các quỹ đầu tư tài chính chuyên nghiệp ở Việt Nam hiện nay. Tuy nhiên, khi so sánh với những quỹ đầu tư khác ở Việt Nam như Mekong Capital, Vina Capital, Indochina Capital, IDG Venture, thì thấy đa số các lãnh đạo của những quỹ đầu tư này không có ai trẻ như Nguyễn Thanh Phụng. Cô còn quá trẻ và non kém nếu so tuổi tác và kinh nghiệm chuyên nghiệp với họ. Bởi vì trong công việc quản lý đầu tư chứng khoán, ngoài tài năng còn phải có cả kinh nghiệm chuyên nghiệp, phải có ít nhiều uy tín trong quan hệ xã giao chuyên ngành tài chính và ngân hàng, rồi phải được người trong giới chuyên nghiệp ngân hàng và tài chính công nhận thành tích thì mới có khả năng huy động vốn và công việc đầu tư mới thật sự có hiệu quả.

Như vậy tính ra quá trình làm việc của Nguyễn Thanh Phụng cho thấy trung bình Nguyễn Thanh Phụng đã làm cho mỗi công ty là một năm, hay là cùng một lúc có “có ba đầu sáu tay” để làm việc cho cả ba công ty (?). Xét trên phương diện nguyên tắc quản lý, điều này không tốt vì Nguyễn Thanh Phụng đã thay đổi nhiệm sở cách liên tục trong một thời gian tương đối ngắn, cô đã không có gắn bó với những công ty cô đang làm. Cũng có thể cô quả thật là “một đảng viên Việt Cộng thiên tài có ba đầu sáu tay” nên có thể kiêm nhiệm các chức trách lãnh đạo ở cả ba công ty khác nhau (?). Những công ty bổ nhiệm cô không biết căn cứ vào đâu để tính ra đủ thời gian và kinh nghiệm cho cô đảm trách chức vụ phó giám đốc, giám đốc và chủ tịch công ty của họ?

Những người quan sát và phân tích tình hình của nước CHXH CNVN đã nêu ra nghi vấn là Công ty Liên doanh Holcim-Vietnam,

Công ty Vietnam Holding Asset Management và Công ty Quỹ Đầu tư Bản Việt – Viet Capital Fund Management hiện tại chỉ là "những sân nhà của Thủ tướng Công An Nguyễn Tấn Dũng". Rõ ràng một sinh viên mới ra trường làm việc chưa tròn bốn năm như Nguyễn Thanh Phụng thì làm sao có nổi một tổng số cổ phần rất lớn để được nắm giữ chức Chủ tịch Hội đồng Quản trị Công ty Quỹ Đầu tư Bản Việt? Cho nên mọi người chắc chắn tài sản kia là của cha cô, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã mượn tên tuổi và bàn tay con gái để rửa tiền tham ô tham nhũng và Nguyễn Thanh Phụng đã dùng số tư bản kèch sù kia để đầu tư công khai danh chính ngôn thuận ở trong nước.

Trong cả nước CHXHCNVN hiện nay, các đảng viên Việt Cộng sáng tạo ra một thứ chủ nghĩa tư bản gia tộc đang được áp dụng ráo riết triệt để. Vô hình chung, họ tự bộc lộ cho thấy rõ hình ảnh một xã hội đã đang bị đảng Việt Cộng độc tài cai trị với những cha mẹ hoặc anh chị em đang cầm quyền trên xã hội, nên họ dễ dàng tạo mọi cơ hội thuận tiện cho con cái hoặc anh chị em mình gấp rút tha hồ kinh doanh đủ loại để làm giàu.

Gia đình dòng họ của các đảng viên Việt Cộng đã và đang làm giàu rất nhanh nhờ sự kinh doanh đủ loại của con cái và anh chị em. Một cách hiển nhiên là ở phía sau sự kinh doanh đủ loại đó, luôn luôn phải có bóng dáng cha mẹ hoặc anh chị em đầy quyền thế đương thời của họ. Vị trí cầm quyền cai trị độc tài của cha mẹ hoặc anh chị em đảng viên Việt Cộng đã đưa lại những hợp đồng kinh doanh thu được rất nhiều tiền, những mối quan hệ mua bán kiếm lời dễ dàng cho con cái hoặc anh chị em đảng viên Việt Cộng. Thực trạng của cả nền kinh tế thị trường có định hướng XHCN của Việt Cộng là con cháu anh chị em đảng viên đã có thể nhanh chóng đầu tư vào tất cả những ngành kinh doanh quan trọng của đất nước Việt Nam từ trung ương xuống tận các địa phương.

Ở đây chỉ nói tới những tên tuổi tiêu biểu nổi bật trong công cuộc

xây dựng thành công "Chủ nghĩa Mậu dịch Cộng sản Việt Nam". "Cộng sản" ở đây thực sự có nghĩa là cộng thêm vào tài sản tích lũy đang có, qua việc thực hiện chủ trương tích tụ tư bản gia tộc. Một cách cụ thể là Lê Nam Thắng con trai của Lê Đức Thọ nắm quyền kinh doanh Bộ Bưu chính Viễn thông; Lê Mạnh Hà con trai của Lê Đức Anh nắm quyền kinh doanh Sở Bưu chính Viễn thông thành phố Hồ Chí Minh; Trương Gia Bình con trai của Trương Gia Triều tức Trần Bạch Đằng và là con rể của Võ Nguyên Giáp làm Tổng Giám đốc công ty FPT; Ngô Hoàng Hải con rể của Nông Đức Mạnh làm quản lý phòng tư vấn Chương trình PMU18; nổi bật nhất là Nguyễn Thanh Phụng con gái của đương kim Thủ tướng Công An Nguyễn Tấn Dũng làm Phó Giám đốc Tài chính Công ty Liên doanh Holcim-Vietnam, làm Giám đốc Đầu tư của Công ty Vietnam Holding Asset Management, và làm Chủ tịch HĐQT Công ty Quỹ Đầu tư Bản Việt - Viet Capital Fund Management; và dĩ nhiên là còn rất nhiều Con Ông Cháu Cha của các gia tộc Việt Cộng khác nữa đã đang được làm chủ các cây xăng, các tiệm kim hoàn, các siêu thị, các khách sạn, các cao ốc v.v... ở khắp các tỉnh thành trong nước.

Công cuộc xây dựng Chủ nghĩa Mậu dịch Cộng sản Việt Nam (tức chủ nghĩa mua bán kiếm lời cộng thêm tài sản tích lũy mà Việt Cộng đã và đang có) càng ngày càng bộc lộ rõ ràng tính cách độc quyền của bè lũ gia tộc Việt Cộng. Hầu như toàn thể đảng viên Việt Cộng đã và đang ráo riết ra sức xây dựng nền kinh tế thị trường có định hướng xã hội chủ nghĩa nhằm mục đích chỉ để tạo ra một giai cấp thống trị mới càng ngày càng giàu có và càng cách biệt với đại đa số Nhân Dân Việt Nam. Rõ ràng là nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa của Việt Cộng có một bản chất độc đáo là "đảng trị được tăng cường gia đình trị".

Một thí dụ cụ thể của "nền kinh tế thị trường có định hướng xã hội chủ nghĩa có bản chất đảng trị được

tăng cường gia đình trị" được nêu ra đây là mối quan hệ cha con của đương kim Thủ tướng Công an Nguyễn Tấn Dũng và đương nhiệm Chủ tịch HĐQT Công ty Quỹ Đầu tư Bản Việt Nguyễn Thanh Phụng. Trong khi người cha nắm quyền quản lý nhà nước thì người con không thể nắm quyền kinh doanh trong các lãnh vực kinh tế quan trọng và đầu tư chứng khoán, nhất là trong một môi trường kinh doanh thiếu tính cách minh bạch khiến người con lợi dụng quyền lực của người cha, và người cha cũng lợi dụng bàn tay của người con để rửa tiền tham ô tham nhũng. Trong một tình hình như vừa nêu ra, làm sao các nhà đầu tư ngoại quốc có thể tin cậy Nguyễn Thanh Phụng mà uỷ thác cho cô quản lý đầu tư số mỹ kim của họ? Yếu tố "con gái của đương kim Thủ tướng đầy quyền lực" không đủ sức lôi cuốn thuyết phục được các nhà đầu tư ngoại quốc đem mỹ kim của họ giao cho một cô gái còn non kém trong trò chơi chứng khoán.

Đến nay Nhân Dân Việt Nam đã nhận biết rất rõ tất cả các công ty quốc doanh lớn nhỏ với số vốn và cơ sở tài sản là của quốc gia đều đã bị các đảng viên Việt Cộng cưỡng đoạt. Trong thời gian qua, các công ty này đã bị đảng Việt Cộng cho tư nhân hoá để trở thành tài sản riêng của các đảng viên dưới hình thức cổ đông và tập đoàn kinh doanh.

Tập đoàn cầm quyền trung ương đảng Việt Cộng đã ra lệnh thực hiện một cuộc kiểm kê tài sản của toàn thể đảng viên, nhưng đáng tiếc thay, đây chỉ là một nỗ lực lường gạt Nhân Dân Việt Nam để những đảng viên Việt Cộng tiếp tục tham ô tham nhũng tình vi hơn trong một môi trường kinh tế thị trường có định hướng xã hội chủ nghĩa, với bản chất độc đáo là "đảng trị được tăng cường gia đình trị" có quan hệ mạng nhện đầy quyền lực ngầm. Cho đến nay, công cuộc kiểm kê tài sản của toàn thể đảng viên Việt Cộng bị bỏ dở dang vì có quá nhiều đảng viên đã không nghiêm chỉnh thi hành việc tự kê khai tài sản và chẳng ai có can đảm nhắc tới nó.

CỜ VÀNG BA SỌC ĐỎ CỜ TRUYỀN THỐNG CỦA DÂN TỘC VIỆT NAM

.....Nguyễn Chính Kết 21-07-2008.....

Nhân Dân Việt Nam xin nhắc lại một chân lý mà cũng là một mệnh lệnh tuyệt đối nghiêm khắc cho toàn thể đảng viên Việt Cộng nhớ rõ, hoặc nếu đã không biết thì phải lập tức khắc cốt ghi tâm mãi mãi về sau. Cái chân lý và là mệnh lệnh tuyệt đối ấy là "CÁI GÌ CỦA NHÂN DÂN VIỆT NAM THÌ NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ LẠI CHO NHÂN DÂN VIỆT NAM."

Ngay bây giờ, Nhân Dân Việt Nam chỉ nêu ra một trường hợp điển hình tiêu biểu nhất của tập thể đảng viên Việt Cộng, đó là đương kim Thủ tướng Công An Nguyễn Tấn Dũng. Trước khi Nhân Dân Việt Nam ra tay kiểm kê toàn bộ tài sản chìm nổi hiện có ở trong nước và các trương mục mỹ kim lẫn vàng thỏi ký gởi ở ngân hàng Thụy Sĩ, Nguyễn Tấn Dũng phải tự mình nghiêm túc kê khai toàn bộ tài sản chính mình đã có được kể từ ngày làm một anh du kích trẻ cho tới nay làm một ông thủ tướng của một nước độc tài. Nhân Dân Việt Nam và Nhân Dân Thế Giới chắc chắn sẽ thán phục đảng Việt Cộng vì đã quá siêu phàm, vượt cao hơn hẳn các đảng chính trị khác khi đào tạo được một người từng là du kích thành thủ tướng, một người từng không một xu teng nay có được hàng tỷ mỹ kim và vàng thỏi ký gởi ở ngân hàng nước ngoài. Nguyễn Tấn Dũng cũng như toàn thể đảng viên Việt Cộng đã lường gạt, tiếm danh Nhân Dân Việt Nam để có được số tài sản kếch sù gồm đủ loại kia, thì chắc chắn Nguyễn Tấn Dũng sẽ phải trả lại đầy đủ những gì thuộc về Nhân Dân Việt Nam, kể cả cái danh xưng đầy hãnh diện là "Nhân Dân Việt Nam" mà toàn đảng Việt Cộng đã gian xảo tiếm dụng và mạo xưng với cộng đồng quốc tế.

Một lần nữa xin nhắc lại cho toàn thể đảng viên Việt Cộng một chân lý mà cũng là một mệnh lệnh tuyệt đối: "CÁI GÌ CỦA NHÂN DÂN VIỆT NAM THÌ NHẤT ĐỊNH PHẢI TRẢ LẠI CHO NHÂN DÂN VIỆT NAM"../.

Thủy-Triều

*****

Cờ vàng ba sọc đỏ **không phải chỉ là** cờ của nền Đệ nhất và Đệ nhị Cộng Hòa, mà đã có từ thời vua Thành Thái từ năm 1890 kéo dài 30 năm cho đến năm 1920 (1*). Đến thời Bảo Đại khi ông Trần Trọng Kim làm thủ tướng, cờ truyền thống nền vàng ba sọc đỏ đã được chính thức công nhận là quốc kỳ bằng sắc lệnh số 3 ngày 2/6/1948, do Thiếu Tướng Nguyễn Văn Xuân ký với tư cách thủ tướng chính phủ lâm thời Quốc Gia Việt Nam lúc ấy (2*).

Cờ Việt **nền vàng** bắt nguồn từ truyền thống dân tộc Việt có từ thời Hai Bà Trưng, được cải tiến nhiều lần qua thời gian và cuối cùng có hình dạng nền vàng ba sọc đỏ như hiện nay. Đề biểu lộ lòng yêu dân tộc và trung thành với truyền thống dân tộc Việt thì **cờ của dân tộc Việt Nam phải có nền vàng**.

Như vậy, cờ vàng ba sọc đỏ – đã có từ 118 năm trước (tính đến năm nay, 2008) – không phải chỉ là cờ của một chế độ hay một thể chế chính trị nào, mà là quốc kỳ truyền thống của dân tộc Việt Nam. Khi Việt Nam bị chia đôi thành hai miền Nam Bắc, các Chính phủ Miền Nam dưới thời Đệ Nhất và Đệ Nhị Cộng Hòa, do trung thành với truyền thống dân tộc, đã dùng lá cờ vàng **của dân tộc** làm quốc kỳ. Dưới ngọn cờ biểu tượng cho chính nghĩa Tự Do này, tập thể dân quân miền Nam Việt Nam Cộng Hòa đã chiến đấu để tự vệ, chống lại cộng sản xâm lược từ miền Bắc vốn được Liên Xô và Trung Quốc đặc lực trợ giúp vũ khí và nhân sự.

Việt Sử là một lịch sử tranh đấu hào hùng, dai dẳng và kiên trì cho nền tự do, độc lập của toàn dân tộc khi bị giặc Hán cai trị hàng ngàn năm, bị giặc Tây đô hộ gần 100 năm, và hiện nay đang bị giặc nội xâm cộng sản toàn trị suốt mấy chục năm qua. Qua các cuộc tranh đấu cứu nước, cờ của dân tộc, dù thay đổi tùy thời đại, **luôn luôn có nền màu vàng**. Người Việt hải ngoại và các chiến sĩ tự do đang đấu tranh ở quốc nội coi **Cờ Vàng là biểu tượng cho cuộc tranh đấu giành lại tự do, dân chủ và độc lập cho dân tộc Việt Nam**. Vì

thế, cờ vàng ba sọc đỏ minh nhiên là cờ chung của cả dân tộc Việt Nam và của những người Việt Nam đang theo đuổi lý tưởng tranh đấu cho tự do dân chủ.

Năm 1975, cộng sản miền Bắc đã cưỡng chiếm được Miền Nam bằng bạo lực tàn ác và những thủ đoạn chính trị gian xảo, nước Việt Nam được thống nhất dưới chế độ cộng sản độc tài hà khắc. Đảng cộng sản đã áp đặt người dân hai miền phải dùng lá cờ nền đỏ sao vàng. Nền đỏ là nền cờ của Đảng Cộng Sản Việt Nam cũng như của Đảng Cộng Sản Quốc Tế (với hình búa liềm). Nó hoàn toàn không có tính dân tộc hay tinh tự dân tộc. Người Việt gọi là "**cờ máu**" rất đúng vì cờ này được xây dựng trên máu xương của hàng triệu người dân vô tội đã chết cách hết sức oan uổng. Thật vậy, dưới lá cờ này, người dân Việt Nam đã phải hy sinh quá nhiều xương máu một cách thể thảm, phí phạm và vô ích. Những lá cờ nền đỏ của các nước cộng sản đều có nhiều nét tương tự nhau: cờ Liên Xô có một sao đỏ và hình búa liềm, cờ Trung Cộng có 1 sao lớn 4 sao nhỏ màu vàng. Lá cờ CSVN có một sao lớn màu vàng y hệt như lá cờ của tỉnh Phúc Châu Trung Quốc. Nó chỉ có thể là cờ riêng của một chế độ CSVN, một chế độ độc tài tàn ác, đàn áp bóc lột nhân dân, tước đoạt mọi quyền của con người, kể cả quyền tự do tôn giáo và quyền căn bản nhất là quyền tự vệ trước sự đàn áp bóc lột của chế độ. Đó quả là một chế độ hoàn toàn ngược lại với ý chí và quyền lợi của dân chúng. Vì thế, cờ đỏ sao vàng của CSVN hoàn toàn không phải là cờ của dân tộc, trái lại, nó là lá cờ thù nghịch với dân tộc Việt Nam, thù nghịch với các tôn giáo, các tín đồ tôn giáo.

Không sống nổi dưới chế độ phi nhân này, trên 3 triệu người Việt đã phải vượt biên vượt biển tìm tự do, mang theo lá cờ vàng ba sọc đỏ thân yêu bắt nguồn từ truyền thống dân tộc. Kể từ đó, lá cờ này đã trở thành biểu tượng của Tự Do cho toàn thể khối người Việt tự do trên khắp thế giới.

Tóm lại, qua những trình bày trên, ta thấy cờ vàng là cờ truyền thống của dân tộc Việt Nam, vì dân tộc Việt Nam từ ngàn xưa đã chọn màu cờ vàng là cờ của quốc gia dân tộc. Trung thành với truyền thống đó, **cờ vàng ba sọc đỏ chính là cờ truyền thống của dân tộc Việt Nam, chứ không phải của riêng một thể chế nào.**

Tôi rất lấy làm lạ khi thấy nhiều người từ trong nước ra hải ngoại – kể cả những tu sĩ, những chức sắc cao cấp nhất, trí thức nhất trong các tôn giáo – lại tỏ thái độ tránh né lá cờ Tự Do, lá cờ truyền thống của dân tộc đã tồn tại từ 118 năm nay. Tại sao? Tại sao khi đến với đồng bào hải ngoại thân thương ruột thịt, họ lại tỏ ra e ngại, tránh né, thậm chí xúc phạm đến biểu tượng mà người Việt hải ngoại hết sức trân quý, yêu thương, cũng là biểu tượng cho Tự Do Dân Chủ, một nhu cầu tối yếu mà chính người trong nước đang khao khát nhưng chưa có? Phải chăng họ e sợ khi trở về nước sẽ bị công an trong nước bắt bẻ, hành tội một cách phi lý? Là người trí thức, có khả năng ăn nói mạnh mẽ và lý luận cao hơn người thường, lẽ nào họ lại không biết cách giải thích phân minh cho công an, cán bộ cộng sản hiểu rằng: **lá cờ vàng ba sọc đỏ không chỉ là cờ của chế độ Việt Nam Cộng Hòa mà còn là cờ truyền thống của dân tộc, của lý tưởng tự do dân chủ của người Việt?** Nếu CSVN đã công nhận người Việt hải ngoại là "khúc ruột ngàn dặm" của họ thì mặc nhiên họ đã công nhận biểu tượng hay lá cờ của "khúc ruột ngàn dặm" ấy rồi!

Các tu sĩ tôn giáo chắc chắn phải biết lá cờ nào là thù nghịch với tôn giáo, với niềm tin tôn giáo của họ. Họ phải biết lá cờ nào đã từng chủ trương tiêu diệt họ, hạn chế tự do tôn giáo của họ, và cờ nào là cờ đang tranh đấu cho chính họ để họ được tự do hành đạo chứ! Chẳng lẽ họ không phân biệt được cờ nào là bạn, cờ nào là thù?

Biết bao thường dân nhỏ bé, thậm chí là "liều yếu đào tơ", tiếng nói ít sức mạnh và ít ảnh hưởng hơn họ rất nhiều, thế mà vẫn dám đứng thẳng lưng trước bạo quyền... Gương của những Lê Thị Công Nhân, Phạm Thanh Nghiên, Nguyễn Tiến Nam... là những người mới chỉ khoảng 30 tuổi đầu, đã dám đối đáp với bạo quyền với tất cả khí phách của mình, gương đó đang sờ sờ trước mắt họ! Lẽ nào đường đường là những "đấng", những "ngài", những "bậc" với tiếng nói "có gang có thép" – lại chấp nhận khom lưng, run sợ bạo

quyền tới mức độ không dám hành xử theo lẽ phải, theo lương tâm mình? Lẽ nào lại sẵn sàng làm những điều trái với lương tâm, trái với chủ trương của đạo giáo mình, trái với những lời thề nguyện của mình trước những đấng thiêng liêng (3*) ...?

Tôi xin chấm dứt bài này bằng nhận định xác đáng của Gs Nguyễn Ngọc Huy: "*Hiện nay, quốc kỳ nền vàng ba sọc đỏ không còn được chánh thức dùng bên trong nước Việt Nam, nhưng mọi người Việt Nam ở quốc nội đều biết rằng nó là lá cờ tượng trưng cho nền độc lập và tự do của Tổ Quốc, chống lại chế độ cộng sản tàn ác, phi nhân và nô lệ ngoại bang. Bên ngoài Việt Nam, nó cũng được người ngoại quốc xem là biểu tượng của phía người Việt Nam chống lại chế độ cộng sản. Không biểu tượng nào khác có thể thay thế cờ vàng ba sọc đỏ về các mặt này. Vậy, việc tỏ lòng tôn trọng Quốc Kỳ nền vàng ba sọc đỏ và dùng nó một cách rộng rãi ở nơi nào có người quốc gia Việt Nam là một công cuộc đóng góp lớn vào việc giải phóng đất nước khỏi ách độc tài Cộng Sản" (4*).*

**Washington DC, ngày 21/7/2008
Nguyễn Chính Kết**

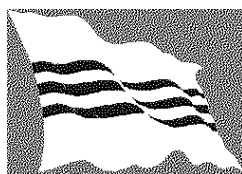
Chú Thích:

(1*) Tài liệu "Quốc Kỳ Việt Nam: Nguồn Gốc và Lễ Chính Thống" của KS Nguyễn Đình Sài (http://lichsviet.cjb.net/view_article.asp?id=301&cat=3) viết: "*Năm 1890, nhà vua [=Thành Thái] xuống chiếu thay đổi quốc kỳ chữ Hán [của thời Đồng Khánh] bằng quốc kỳ mới. Lá cờ nền Vàng Ba Sọc Đỏ lần đầu tiên được cấu tạo và được dùng làm quốc kỳ". (Note: những chữ trong ngoặc móc [...] là giải thích của người viết).*

(2*) Cũng theo tài liệu trên.

(3*) Trong số những kinh do các vị chức sắc Công giáo đặt ra, kinh "Suy tôn Nữ vương Gia đình" thường được giáo dân đọc trước 1975 có một lời thề nguyện: "*Gia đình con xin nguyện không theo thuyết Cộng Sản vô thần!*" Lẽ nào những người soạn ra, những người từng khuyến khích mọi người đọc kinh này lại chóng quên đến thế lời thề nguyện ấy?

(4*) Xem bài "Quốc Kỳ và Quốc Ca Việt Nam của Giáo Sư Nguyễn Ngọc Huy", phần D số 3 §2. (http://www.danviet.net/biensoan/print.asp?Article_ID=61),

Phụ lục

HÌNH CỜ VÀNG TRUYỀN THỐNG QUA CÁC TRIỀU ĐẠI

Long Tinh kỳ (1802-1885 – Từ thời Gia Long đến thời Đồng Khánh)

Đại Nam kỳ (1885-1890 – Từ thời Đồng Khánh đến thời Thành Thái)

Đại Nam Quốc kỳ (1890-1920 – Từ thời Thành Thái đến thời Khải Định)

Long Tinh kỳ (1920-1945 – Thời Thuộc địa Pháp tại Bắc & Trung kỳ)

Cờ Nam kỳ Thuộc địa (1923-1945 – Thời Thuộc địa Pháp tại Nam kỳ)

Long Tinh Đế Kỳ
(11/3-30/8/1945 – Thời Bảo Đại)

Cờ Quê Ly (11/3-5/9/1945
– Thời chính phủ Trần Trọng Kim)

Cờ Nam Kỳ Cộng Hoà Quốc
(1/6/1946-2/6/1948 – Thời Bảo Đại)

Quốc kỳ Việt Nam (1948-1954 – Thời Bảo Đại) Và Quốc kỳ VNCH (1954-1975 – Thời Đệ I và II Cộng Hòa)
Cờ của Người Việt hải ngoại trên khắp thế giới, là biểu tượng cho lý tưởng tự do dân chủ của người Việt Nam (từ 1975 về sau)

UNHCR Ở PHNOM PENH BỘ NỘI VỤ CAMBODIA lò sát sinh những người Việt Quốc gia tỵ nạn Cộng sản****

Cựu tử tù Nguyễn Phùng Phong 15-07-2008

Được sự ủy thác của Liên Hiệp Quốc, Cao Ủy Tỵ Nạn Của Liên Hiệp Quốc là cơ quan đảm nhiệm vai trò bảo vệ nạn nhân từ khắp nơi trên thế giới khi họ bị vi phạm các quyền cơ bản của con người, bị đàn áp và đe dọa mạng sống vì ý thức hệ, vì bày tỏ chính kiến, hoặc vì thực hành tín ngưỡng tôn giáo...

Tất nhiên nhiệm vụ thiêng liêng và cao cả của văn phòng UNHCR hay Cao Ủy Tỵ Nạn Của Liên Hiệp Quốc tại Phnom Penh cũng không phải là ngoại lệ. Chính vì lẽ này mà những nhà bất đồng chính kiến, những nhà hoạt động dân chủ Việt Nam, và cả những chức sắc tôn giáo Việt Nam khi bị nhà nước độc tài cộng sản Việt Nam đàn áp, khi bị chính quyền cộng sản Việt Nam tước đoạt quyền làm người và khi bị đe dọa đến mạng sống trong những năm gần đây, thường đào thoát đến Cambodia, tìm đến văn phòng đại diện của UNHCR tại Phnom Penh để xin được bảo vệ quốc tế.

Kể từ khi được thành lập vào những năm đầu của thập niên 1990 cho đến nay đã có hơn 3000 người Thượng từ các tỉnh Tây Nguyên Việt Nam tìm đến văn phòng này để xin che chở khi họ bị chính phủ của cộng sản Việt Nam cướp đoạt đất đai, nhà cửa, phá hủy nhà thờ, nhà nguyện và bắt bớ giam cầm, tra tấn khi họ dám tin Chúa dám thờ Trời. Và cũng đã có xấp xỉ 1000 người Việt sắc tộc Kinh, là những cựu sỹ quan của QLVNCH vượt thoát từ các trại cải tạo, là những nhà dân chủ, và những chức sắc của các tôn giáo bất cộng đái thiên với cộng sản Việt nam đến đây xin tỵ nạn.

Tuy nhiên việc bảo vệ của UNHCR tại Phnom Penh đối với những người tỵ nạn cũng không thực sự hữu hiệu bởi sự lũng đoạn

của Cộng sản Việt Nam và sự can thiệp quá sâu của chính phủ bù nhìn Cambodia vào các hoạt động của cơ quan của Liên Hiệp Quốc này.

Hệ lụy của sự lũng đoạn và sự can thiệp thô bạo này là hàng trăm người Thượng tỵ nạn đã bị bắt bớ ngay trên đất nước Chùa tháp bởi các mật vụ của CSVN, hàng trăm người Thượng khác đã bị từ chối quy chế tỵ nạn và trục xuất về nước, mặc dù họ đã từng bị tra tấn, bị giam cầm rất nhiều năm trong các nhà tù của CSVN và họ đã đào thoát sang Cambodia khi vẫn đang bị quản thúc tại gia, thậm chí là ngay khi họ vẫn đang thọ án trong các nhà tù. Hệ lụy của sự lũng đoạn và can thiệp thô bạo này là sự đào thoát của hàng chục người thượng trong các trại tỵ nạn ở Phnom Penh để tiếp tục đi tìm tự do ở Thái Lan mà hiện đã có nhiều người đang sống ngoài vòng pháp luật tại Bangkok, và nhiều người khác đang phải chịu cảnh tù đầy một lần nữa vì tội nhập cư bất hợp pháp. Hệ lụy của sự lũng đoạn này là một mục sư Mennonite người H'lang và vợ con đã bị bắt cóc tại đô thị Phnom Penh vào đầu tháng 6 vừa qua mà hiện một bản án tử hình đang treo lơ lửng trên đầu của vị mục sư ấy. Hệ lụy của sự lũng đoạn và can thiệp thô bạo, phi nhân tính ấy là một Đại Đức Thích Trí Lực, một Hồ Long Đức bị bắt cóc đưa về Việt Nam lãnh án tù sau khi đã được UNHCR cấp cho quy chế tỵ nạn, một Lê Trí Tuệ bị mất tích sau khi đã trình diện với UNHCR để xin quy chế tỵ nạn, mà cho đến nay không ai biết được hiện nhà dân chủ trẻ này đang ở đâu? Vẫn còn sống hay đã bị cắt cổ lột da cho chó béc-giê ăn thịt như lời của một tên cộng sản khát máu đã post lên mạng trong mấy tháng

**Kính mời vào xem
và ghi tên gia nhập
Khối 8406 ở trang
mạng của Khối:
<http://khoi8406vn.blogspot.com>**

gần đây??? Hệ lụy của sự lũng đoạn và can thiệp thô bạo và vô nhân đạo này là hàng trăm người Việt khác đã bị từ chối quy chế tỵ nạn một cách oan ức cho dù họ đang bị sự truy sát của các lực lượng an ninh cộng sản tại quê nhà.

Nhưng có lẽ sự man rợ hơn cả là việc chuyển giao chức năng và quyền hạn của UHCR tại Phnom Penh cho Bộ Nội Vụ Cambodia, là việc chuyển giao người tỵ nạn cho Bộ Nội Vụ Cambodia quản lý, là việc chuyển giao quyền tiếp nhận người đến xin tỵ nạn và quyền quyết định cấp quy chế tỵ nạn cho Bộ Nội Vụ Cambodia, được thực hiện vào ngày 01 tháng 7 năm 2008 vừa qua. Những người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản chúng tôi đang hết sức hoang mang khi UNHCR tại Phnom Penh đã từ chối gia hạn thẻ tỵ nạn cho chúng tôi, mà chuyển chúng tôi đến Bộ Nội Vụ Cambodia để làm việc này, bởi đối với Cambodia thì Việt Nam là "Mẫu Quốc", đối với Bộ Nội Vụ Cambodia thì Bộ Công An của Việt Nam là một cơ quan "Thượng cấp", vì vậy việc UNHCR tại Phnom Penh chuyển giao chúng tôi cho Bộ Nội Vụ của Cambodia quản lý cũng đồng nghĩa với việc họ chuyển giao chúng tôi cho cơ quan an ninh của cộng sản Việt Nam để bọn cộng sản khát máu tha hồ thẩm sát chúng tôi bởi họ đã được UNHCR ủy thác cho quyền hạn để làm tất cả những gì mà họ muốn đối với chúng tôi.

Việc chuyển giao quyền lực từ UNHCR cho Bộ Nội Vụ của Cambodia này khác nào họ đang xây dựng một lò sát sinh theo mô hình của Đức Quốc Xã xây dựng nhằm thẩm sát những người Do Thái trước đây, để tàn sát những người Việt Quốc Gia tỵ nạn cộng sản chúng tôi. Bởi chắc chắn rằng những tên cộng sản khát máu sẽ không đời nào bảo vệ những người chống cộng.

Chúng tôi thực sự không hiểu nổi rằng liệu có một áp lực nào đó của chính phủ Hoàng Gia Cambodia và của chính phủ thực dân cộng sản Việt Nam đối với UNHCR tại Phnom Penh trong việc thực hiện sự chuyển giao này không? Nhưng

chúng tôi tin chắc chắn rằng, những hội viên thuộc Chi hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo của chúng tôi tại Cambodia, những người Việt Quốc Gia đang tỵ nạn cộng sản tại Cambodia sẽ là những nạn nhân của lò sát sinh này, bởi một cuộc cải cách ruộng đất 1956, 1957 tại Bắc Việt, bởi một biến cố tết Mậu Thân 1968 với vụ thảm sát tại Khe Đá mài ở Huế là những bằng chứng hùng hồn về mức độ khát máu đồng loại đến mức man rợ của cộng sản Việt Nam. Chúng tôi tin chắc chắn rằng cộng sản sẽ không bao giờ dung thứ chúng tôi, những người đã đứng lên chống lại chúng và vẫn tiếp tục chống lại chúng với ước mong giành lại quyền sống, quyền làm người một cách đầy đủ và trọn vẹn cho dân tộc Việt Nam.

Biết đâu đây là những lời trời trăn, những tiếng kêu thương cuối cùng của chúng tôi trước khi chúng tôi bị đẩy vào cái lò sát sinh ấy. Xin cộng đồng người Việt tự do trên toàn thế giới hãy chuyển thông điệp của chúng tôi đến các cơ quan quốc tế nhân quyền ngõ hầu với lương tri của nhân loại, họ có thể giúp chúng tôi ngăn chặn một tội ác mới của cộng sản Việt Nam, bởi từ ngày 01 tháng 7 năm 2008 vừa qua, một lò sát sinh mới đã thực sự ra đời.

**Địa ngục trần gian Cambodia,
Ngày 15 tháng 7 năm 2008**

**Cựu tử tù Nguyễn Phùng
Phong, trại kiên giam A 20 Xuân
Phước, Đồng Xuân, Phú Khánh**

**Chi Hội trưởng Chi hội Ái hữu
Tù nhân Chính trị và Tôn giáo
Việt Nam tại Cambodia**

SỐ PHẬN ĐỚN ĐAU CỦA NGƯỜI THƯỢNG TỴ NẠN TẠI CAMBODIA

Để ngăn chặn làn sóng những người Thượng bị đàn áp, bị chà đạp công lý, bị xâm phạm nhân quyền ở quê nhà đào thoát đi tìm tự do tại văn phòng của Phủ Cao Ủy Tỵ Nạn Của Liên Hiệp Quốc tại Cambodia, trong vòng 3 năm trở lại đây, chính quyền cộng sản Việt Nam đã áp đặt lên chính phủ Hoàng Gia Cambodia

một số biện pháp chế tài, buộc họ phải có thái độ cứng rắn với Phủ Cao Ủy Tỵ Nạn Của Liên Hiệp Quốc tại Phnom Penh, giới hạn đến mức thấp nhất chức năng và quyền hạn của cơ quan này. Đặc biệt là việc xem xét để cấp quy chế tỵ nạn cho những người Việt Nam cả người Kinh lẫn người Thượng tại đây đều phụ thuộc chủ yếu vào quyết định của Bộ Nội Vụ thuộc chính phủ Hoàng Gia Cambodia.

Vì lẽ này mà từ tháng 5 năm 2007 đến nay không có thêm bất cứ một người Thượng nào được cấp quy chế tỵ nạn, mà hàng tháng, đều có nhiều chục người bị trục xuất về nước, mặc dù rất nhiều trong số những người bị trục xuất này đã từng bị bắt bớ, bị giam cầm, tra tấn, nhiều người vẫn còn chịu án quản thúc tại gia. Nhưng điều đáng quan ngại hơn cả là một số người Thượng, sau khi bị trục xuất về nước thì không ai biết được họ đang ở đâu, kể cả gia đình, thân nhân đều không có thông tin gì về họ.

Chính vì vậy, điều kinh hoàng nhất đối với những người Thượng trong các trại tỵ nạn tại Phnom Penh là nỗi lo sợ bị trục xuất. Ít nhất là mỗi tháng một lần, những người Thượng trong các trại lại phải nơm nớp lo sợ một khi nghe tiếng rầm rập của lực lượng cảnh sát Hoàng Gia, với súng ống, với roi điện, với dùi cui bao vây trại vào khoảng 3 giờ sáng, và tất nhiên những chuỗi ngày họ sống trong tâm trạng hoảng loạn triền miên, bởi không biết đến lúc nào thì chính bản thân mình bị lôi xềnh xệch ra khỏi phòng, giữa đêm khuya, khi mọi người đang còn say ngủ, rồi bị xô đẩy, bị trấn lột hết tư trang, rồi bị tống lên xe buýt bùng để đưa trở lại nhà tù lớn, nhà tù nhỏ ở quê nhà.

Tức nước ắt phải vỡ bờ... đây là quy luật muôn đời của tạo vật. Và quy luật này đã xảy ra tại khu trại tỵ nạn số 2 và số 3 ở Phnom Penh vào rạng sáng ngày 18 tháng 7 vừa qua, khi hơn 200 cảnh sát chống khủng bố của Hoàng Gia Cambodia triển khai khủng bố 2 trại 2 và 3 để thực hiện việc trục xuất 28 người Thượng về nước. Có lẽ sự ức chế

tâm lý đã hết ngưỡng chịu đựng của con người, có lẽ không còn có thể chịu được cảnh phải chứng kiến những đồng bào của mình, những người đồng cảnh ngộ với mình, hết lớp này đến lớp khác, bị đối xử một cách quá bạo tàn, bị đưa trở lại lao tù Việt Nam một cách quá oan ức, nên bất chấp những họng súng đen ngòm của bọn khủng bố mặt đen, tay sai của bọn khủng bố đỏ Việt Nam, bất chấp những roi điện, dùi cui quật liên tục trên đầu, trên cổ, hàng trăm người Thượng trong cả 2 trại tỵ nạn 2 và 3 đã đứng lên xô xát với lực lượng khủng bố đen và đỏ này, nhằm bảo vệ những đồng bào ruột thịt của mình.

Họ đã cầu nguyện, đã hò hét, đã gào thét, đã la ó đã đảo bọn khủng bố đen và đỏ suốt 4 tiếng đồng hồ, nhưng rồi “bạo lực cách mạng” đã đè bẹp được hoàn toàn sự phản kháng của những người thấp cổ bé họng, trong tay không một tác sất. Bọn khủng bố đen, bọn khủng bố đỏ lại thắng! 28 nạn nhân của chế độ bạo quyền cộng sản từng xuyên rừng bạt núi đi tìm tự do, đi đòi công lý cho dân tộc mình, đã bị xiềng chặt vào băng ghế trên những chiếc xe bịt bùng để đưa trở lại ngục tù của cộng sản Việt Nam.

Trong một không gian thật nhỏ hẹp trước công trại, ba hình ảnh đối lập nhau đã nói lên với chúng tôi quá nhiều điều, mà vốn liếng văn chương của tôi quá hạn hẹp, không thể nào diễn tả được bằng lời: Hình ảnh những cảnh sát đỏ, cảnh sát đen đàng đàng sát khí và mãn nguyện với “thắng lợi về vang”, hình ảnh những tù nhân đang “gặm một khối căm hờn trong củi sất” bởi họ đã hình dung được những gì đang chờ đón họ ở chốn lao lý tại quê nhà, và hình ảnh những người còn ở lại trong tâm trạng ngao ngán chán chường của những người thất trận, nhưng cũng không giấu được sự ngao ngễ, kiêu hùng của những người con Lạc Việt dám đứng lên chống lại bạo quyền, dám tay không, đối đầu với gươm súng...

Và tất nhiên họ cũng hình dung được hình ảnh của những người tù bị xiềng tay vào những băng ghế trên chiếc xe bịt bùng hôm nay sẽ là

tương lai không xa của chính họ. Và chúng tôi, những người chứng kiến cảnh này cũng chỉ biết trút những hơi thở dài cho sự tủi nhục, sự đau thương của người dân Việt. Khi đoàn xe áp giải nhóm 28 “tù nhân” này lao nhanh về hướng biên giới Việt Nam, lòng chúng tôi bỗng quặn đau, bởi chúng tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho những con người khốn khổ này, nếu chiếc xe bít bùng kia bị lao xuống vực, hay một tai nạn chìm phà Neak Loeng xảy ra khi những người tù khốn khổ này đang ở trong xe bít bùng mà tay chân đều bị xiềng khóa chặt?

Xin Thượng Đế xót thương cho những người tù khốn khổ này, mà chở che cho họ.

Xin cộng đồng quốc tế và cộng đồng người Việt ở mọi nơi trên thế giới cùng hiệp ý với chúng tôi ngày đêm nguyện cầu cho họ, cho quê hương và cho toàn dân Việt đang đón đau, đang cùng khổ và đang rên siết dưới gông xiềng của cộng sản.

Phnom Penh, ngày 19-7-2008

Cựu tù tù Ng. Phùng Phong

<http://tiengnoitudodanchu.org>

scale"). UBBV vận động với Đài Số 7, và phụ giúp họ để thực hiện bản tin phóng sự này. Trên trang mạng baovelaodong.com của UBBV, có đoạn phim của bản tin với phụ đề, và có thêm một số chi tiết.

Hôm sau 22/7, Đài Số 7 có bản tin nối tiếp, cho hay rằng sau khi nội vụ bị phanh phui thì công ty chủ (Nike) đã cho người bay qua Mã Lai để buộc công ty con, Hytex, phải cải thiện nơi ăn ở của công nhân.

Tiến trình cuộc lừa đảo và buôn người

Tiến trình cuộc lừa đảo và buôn người nói trên ra sao, xin tóm tắt như sau:

Nhà nước CSVN cấp giấy phép cho công ty môi giới. Công ty môi giới đến những khu dân nghèo chất phác, nói rằng đóng tiền thì sẽ được xuất khẩu lao động đi Mã Lai, hợp đồng có lương cao, nhiều giờ phụ trội, có bảo hiểm y tế. Người lao động vay mượn nợ khoảng 25 triệu đồng để nộp môi giới. Đến phi trường, môi giới lấy hộ chiếu để làm giấy tờ rồi giữ luôn, sau đó trao cho công ty chủ. Công ty chủ nói chưa từng thấy hợp đồng này bao giờ, phải ký hợp đồng khác. Người lao động gọi đến môi giới để hỏi, thì môi giới trốn tránh, đổi số điện thoại, đổi địa chỉ, hoặc nói huých toẹt rằng hợp đồng ký ở VN là

NHÀ NƯỚC BÁN DÂN

Ủy ban Bảo vệ Lao động Việt Nam

.....*Bài Quan điểm 07-2008*.....

Các công ty môi giới đã lừa gạt người lao động xuất khẩu, họ là những tư nhân gian manh, hay họ nằm trong cả một hệ thống buôn người của nhà nước CSN?

Một cuộc buôn người vĩ đại

Khi UBBV (Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động Việt Nam) đến Mã Lai gặp cả trăm người lao động Việt Nam từ Penang gần cực bắc xuống Pasir Gudang gần cực nam của Mã Lai, thì cả những lúc gặp chung mọi người đến những khi gặp riêng từng người, mọi người - không trừ một người nào - đều cho hay rằng họ đã bị các công ty môi giới VN lừa gạt.

Vào ngày 21-7-2008, Đài TH Số 7 ở nước Úc đã đưa tin trong chương trình tin tức buổi tối, rằng những công nhân này là nạn nhân của "một cuộc buôn người vĩ đại" (nguyên văn: "human trafficking on a massive

hợp đồng cuội. Người lao động bắt đầu với lương thấp cũng không về VN sớm được, vì hộ chiếu đã bị giữ, phải chờ hết 3 năm. Khi bị người lao động và thân nhân tìm đến nhiều quá, bắt đầu khó làm ăn, thì công ty môi giới đổi tên, được cấp giấy phép mới... và chu kỳ lừa gạt có hệ thống lại bắt đầu.

Trong ăn, ngoài chặn

Các viên chức thuộc các tỉnh và các bộ sở trong nước thì cấp giấy phép, còn các viên chức trong Bộ Ngoại Giao của nhà nước CSVN, thì sao? Tháng 3-2008, khi chúng tôi đến Kuala Lumpur gặp ông Rajasekaran, Tổng Thư Ký của Tổng Công Đoàn Mã Lai, ông nói: Ngay từ năm 2005, ông đã yêu cầu Toà Đại Sứ CSVN can thiệp, thì một viên chức tại đây nói với ông rằng họ không dám nói gì, vì e sợ Mã Lai sẽ ngưng nhận lao

động xuất khẩu từ VN. (Tại Penang tháng 6-08, chúng tôi gặp một luật sư chuyên về lao động, ông nói rằng năm trước ông có viết thư yêu cầu sứ quán CSVN cấp 1 tờ giấy mà ông cần để can thiệp cho một thân chủ bị đuổi việc bất công - cũng hoàn toàn không có hồi âm).

Thế là trong nước, các viên chức thuộc một số bộ thì ăn, còn ngoài nước các viên chức thuộc 1 bộ khác, bộ Ngoại Giao, thì chặn để tin tức lọt ra ngoài càng chậm càng tốt.

Kẻ buôn người : Đảng và nhà nước CS

Phải chăng kẻ lừa đảo, buôn người, chỉ là một số lẻ tẻ? Thừa không. Không phải 1 trăm, không phải 1 ngàn người, mà tất cả khoảng 130 ngàn người lao động Việt Nam đang ở Mã Lai, và có lẽ tổng cộng khoảng 300 ngàn người đã từng đến Malaysia trong nhiều năm qua, **đều đã bị lừa bởi nhiều công ty môi giới**. Các công ty môi giới đó, từ Bắc xuống Nam, không phải là một số kẻ gian lẻ tẻ.

Phải chăng kẻ lừa đảo, buôn người, là kẻ gian không liên quan đến các viên chức CS? Tháng 7-2008, chúng tôi hỏi nhiều công nhân. Tại Melaka, anh Phúc, từ Thanh Hoá, trả lời rằng: "Chúng em, ai cũng biết họ ăn chia với môi giới. Họ là môi giới, môi giới là họ, các anh ạ". Đúng vậy: Cuộc lừa đảo kéo dài nhiều năm nay, và to lớn như vậy, chẳng lẽ các viên chức không biết, hai tay thì cứ che mắt và miệng thì cứ ngâm cây viết để ký?

Phải chăng những viên chức này là những kẻ gian đơn lẻ, làm Đảng CS và nhà nước vô tội bị mang tiếng oan? Thừa không, họ ăn có hệ thống. **Hệ thống này bất thành văn, nhưng là một hệ thống lớn, nối kết nhiều bộ sờ, nhiều tỉnh, từ Bắc xuống Nam và ra cả nước ngoài.** Trong nước thì nhà nước ăn, ngoài nước thì nhà nước chặn - như dẫn chứng trên đây.

Rõ ràng, kẻ buôn bán công dân của mình, kẻ lừa đảo hàng trăm ngàn người nghèo, chính là hệ thống trong **Đảng và nhà nước CS.**

Ban Chấp Hành, UBBV (Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động Việt Nam)
<http://tiengnoitudodanchu.org/>

LIÊN MINH CAMSA LÀ GÌ ? Hà Tiến Nhất

CAMSA là chữ viết tắt của Coalition to Abolish Modern-Day Slavery in Asia tức Liên Minh Bài

Trừ Tệ Trạng Nô Lệ Hiện Nay Ở Á Châu. Liên Minh CAMSA được thành lập vào tháng 2 năm 2008. Các tổ chức thành viên gồm có: Ủy Ban Cứu Người Vượt Biển, Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động VN, Hội Nhân Quyền Quốc Tế (Đức) và Liên Hội Người Việt Canada. Liên Minh CAMSA chủ trương bài trừ tận gốc rễ tệ trạng buôn bán người lao động Việt Nam bằng cách:

- can thiệp trực tiếp để cứu giúp các công nhân gặp nạn
  - ảnh hưởng đến chính sách của Việt Nam và các quốc gia tiếp nhận công nhân
  - nâng cao ý thức của người dân trong nước để họ đề phòng và tự vệ
- Liên Minh CAMSA phối hợp với các tổ chức chuyên nghiệp để:
- mở văn phòng hoạt động thường trực ở các quốc gia có đông công nhân Việt Nam
  - huấn luyện về luật pháp và chính sách chống buôn người trong cộng đồng Việt Nam
  - tổ chức hội nghị quốc tế hàng năm về phòng chống buôn người.

Với phương châm "Người Việt Bảo Vệ Người Việt Bất Kỳ Nơi Nào Trên Thế Giới", Liên Minh CAMSA đối phó với nạn buôn người Việt Nam bằng một kế hoạch hành động toàn diện, gồm có:

- 1) giải cứu và bảo vệ nạn nhân
- 2) trừng trị thủ phạm qua kinh tế và luật pháp
- 3) áp lực quốc gia gốc và quốc gia tiếp nhận thực thi chính sách phòng chống tệ trạng buôn người.

Liên Minh CAMSA hợp tác với các tổ chức sở tại để thiết lập văn phòng thường trực ở các quốc gia đông người Việt có nguy cơ là nạn nhân của nạn buôn người. Mỗi văn phòng quy tụ và phát triển tài nguyên địa phương để thực hiện kế hoạch trên. Văn phòng đầu tiên được thành lập ở Mã Lai và bắt đầu hoạt động đầu tháng 4, 2008. Trong vòng 3 tháng, văn phòng này đã can thiệp cho trên 10 vụ lớn nhỏ, bao gồm gần 3 ngàn công nhân. Phí tổn trung bình cho mỗi văn phòng là 50 ngàn Mỹ kim một năm, nhằm trang trải cho nhân viên toàn thời, chi phí văn phòng, và các chi phí hoạt động. Mỗi văn phòng có thể can

thiệp cho nhiều ngàn đồng bào mỗi năm.

Một số thành quả cụ thể của CAMSA như:

- 176 nữ công nhân Việt ở Jordan được giải cứu khỏi cảnh bị bóc lột và đánh đập.
- 2.600 công nhân, trong đó có 1.300 người Việt, ở Mã Lai được bồi thường gần 1 triệu Mỹ kim.
- Văn phòng thường trực ở Mã Lai ở đường dây nóng toàn quốc trợ giúp cho công nhân Việt gặp khó khăn.
- Trang blog thông tin cho công nhân lao động ở Mã Lai.
- Thiện nguyện viên đến từ các quốc gia tổ chức lớp Anh văn, huấn luyện kỹ năng và mở rộng kiến thức đời sống cho công nhân ở Penang, Mã Lai.

• Chương trình thực tập sinh tạo cơ hội cho người trẻ ở Hoa Kỳ tham gia phòng chống buôn người.

Vợ của anh Chung ghi danh lao động ở Đài Loan nhưng bị bán sang Jordan. Tại đó chị phải làm việc 16 tiếng một ngày với đồng lương rất thấp. Vì tham gia đình công phản đối, chị và 175 nữ công nhân Việt đã bị cảnh sát Jordan hành hung. Ở Việt Nam, chồng và hai con nhỏ, 2 và 5 tuổi, gặp nguy cơ mất căn chòi ọp ẹp vì nó đã bị đem thế chấp cho ngân hàng. Tình trạng buôn người ở Việt Nam rất trầm trọng và ngày càng gia tăng, gồm:

- buôn bán phụ nữ và trẻ em trong kỹ nghệ mãi dâm;
- buôn bán người lao động.

Đường dây buôn người ăn thông từ trên xuống dưới, đến các thôn làng xa xôi, và có phối hợp trong và ngoài Việt Nam. Hàng chục ngàn phụ nữ bị bán sang Trung Quốc, Đại Hàn, Mã Lai, Thái Lan, Đài Loan... Hàng ngàn trẻ em bị bán cho kỹ nghệ mãi dâm ở Cam Bốt, Mã Lai, Thái lan... và kỹ nghệ bán con nuôi cho người ngoại quốc. Hiện nay có trên nửa triệu công nhân Việt đang lao động ở ngoại quốc; con số này có thể tăng lên một triệu vào cuối năm 2010.

thoát sự bóc lột lương gặt ở Jordan, về Việt Nam lại gặp cảnh khốn cùng

+++++Liên Minh Bài Tròn Nô Lệ Mới Tại Á Châu+++++

21-07-2008

Đó là chị Nguyễn Thị Lâm, 28 tuổi, quê ở Thanh Hoá, đang có 2 con nhỏ 8 tuổi và 5 tuổi, với một căn nhà sắp đổ. Chị đã được giải cứu khỏi sự bóc lột và lừa gạt của chủ nhân tại Jordan và công ty môi giới lao động tại Việt Nam nhờ sự can thiệp của CAMSA. Chị quyết định trở về Việt Nam với hai bàn tay trắng cộng thêm một số nợ lớn liên hệ đến lệ phí xuất khẩu lao động. Chị Lâm và gia đình đang lậm vào cảnh đói khổ cùng cực.

Đây là lần thứ ba chị bị lừa. Hai lần đầu chị mất tiền mà không được đi Đài Loan. Chúng tôi kêu gọi quý đồng hương hải ngoại tiếp tay với CAMSA và Ủy Ban Hoa Kỳ Bảo Vệ Người Lao Động Việt-Nam (CPVW-USA) để giúp đỡ gia đình công nhân Nguyễn Thị Lâm, nạn nhân của chính sách xuất khẩu lao động vô trách nhiệm của chính quyền Hà Nội.

Chị Lâm hiện cư ngụ tại Thanh Hóa. Quý vị cần biết thêm chi tiết, xin vui lòng liên lạc với chúng tôi ở địa chỉ cpvw.usa@gmail.com.

oo0oo

Do sự vận động và phối hợp của Liên Minh CAMSA, ngày 27 tháng 2, 2008 Bộ Lao Động Jordan giải cứu cho 176 nữ công nhân Việt đã bị bóc lột, hành hung và bỏ đói bởi hãng may mặc W&D Apparel. Do chính phủ Jordan yêu cầu, đầu tháng 3 chính phủ Việt Nam cử phái đoàn liên ngành đến Jordan. Phái đoàn này tìm cách áp lực công nhân ở lại làm việc. Hai mươi công nhân đồng ý ở lại; số còn lại nhất quyết hồi hương. Chính phủ Việt Nam cuối cùng đã phải đưa toàn bộ số công nhân này về nước.

Hiện nay họ tiếp tục gặp khó khăn. Một mặt công ty môi giới không chịu hoàn trả tiền phí và tiền ký quỹ mà còn đe dọa đòi thêm tiền của công nhân. Mặt khác các chủ nợ, trong đó có Ngân Hàng Nông

Nghiệp và Phát Triển Nông Thôn của nhà nước hăm he siết tài sản mà công nhân đã thế chấp để vay tiền trả cho môi giới. Nhiều người đứng trước nguy cơ sẽ mất nhà và ruộng vườn trong một, hai tháng tới đây vì không đủ sức trả tiền lãi, chưa nói đến tiền vốn. Vì không tiền trả nợ, nhiều nữ công nhân không dám về nhà mà sống lẩn quất ở các thành phố. Dưới đây là lá thư cầu cứu của chị Nguyễn Thị Lâm, 28 tuổi, quê ở Thanh Hoá, gửi đồng bào hải ngoại.

Ngày 2 tháng 7, 2008

Kính gửi các cha mẹ, anh chị.

Con cầu mong mọi người cứu con với. Con là người đã bị lừa đến Giooc-đa-ni nay đã được về nước. Những khi nghe các con của con nói, “mẹ ơi sao mẹ không xây nhà giống nhà họ; sao mẹ không mua quần áo đẹp, sách đẹp giống bạn mà cứ bắt con phải dùng đồ lai hả mẹ?”, nhìn 2 đứa con hỏi mẹ với ánh mắt khát khao thèm muốn, con chẳng biết nói gì hơn là chỉ biết ôm con mà khóc.

Hồi còn nhỏ, lên 10 tuổi con mới được theo học lớp 1. Con học rất giỏi nhưng mới hết lớp 2 vừa biết được mặt chữ, con đã phải nghỉ học để đi ở thuê vì bố mẹ con quá yếu mà nhà quá nghèo. Năm 18 tuổi có người đến hỏi cưới con. Thế là con đã lấy chồng. Chồng con cũng sinh ra trong một gia đình đông con, nghèo đói nên anh ấy cũng phải đi ở trong gia đình ông bà Vi. Không may ông bà đều mất sớm, để lại cho chồng con 1 căn nhà 2 gian dột nát, 1 gian để giường còn 1 gian để nấu cơm. Nhưng cho dù dột nát đến đâu con cũng xin cảm ơn những người đã khuất đã nuôi chồng con từ lúc lên 3.

Trước khi con đi nước ngoài, con của con đã dặn là mẹ đi làm có tiền mẹ mua sách mới cho con mẹ nhé. Trong thời gian con ở bên ấy, con gái ở nhà bị ốm. Con điện về

hỏi thăm thì nó luôn miệng gọi, “mẹ về với con, con chỉ cần mẹ thôi”. Trời ơi lúc ấy con chỉ biết gọi trời. Con phải làm sao đây, ở cũng chết về cũng chết. May lúc đó có các chị em cùng phòng, họ coi con như ruột thịt, động viên con, “hãy về nhà với các con, rồi tiền sẽ lấy được mà, chứ ở đây thì em thấy đấy, tính mạng cũng chẳng giữ nổi.” Con cảm ơn các chị em rất nhiều.

Bây giờ con đã được ở cùng các con, trong đói rách, đau khổ, bệnh tật, trong đầy ắp nợ nần. Về Việt Nam con đã xin được việc kéo gạch ở xí nghiệp gạch, mỗi tháng được 500 ngàn đồng. Con rất mừng vì như thế đã đủ trả lãi tiền nợ hàng tháng-vì phải nhờ người vay ngoài nên lãi suất cao. Nhưng chẳng may chưa làm được một tháng con bị đau ngực và đau lưng dữ dội, không có tiền đi khám thuốc thang. Con đã bị đau tim và cột sống. Sức khỏe của con bây giờ yếu đi rất nhiều. Còn tiền đặt cọc cho Công Ty Cổ Phần Da Giầy, con đã nói với anh em, với chồng là trước sau họ cũng trả lại. Đâu có ai tin con, ngày đêm chửi bới, đánh đập con, dẫn vật con đi điếu. Nhưng không thể trách chồng con được vì tài sản của gia đình con bán đi không nổi 200 ngàn, mà ngày nào cũng có người đến đòi nợ. Nợ gập mấy chục lần tài sản. Khi biết chắc sẽ không lấy được thì tính mạng con sẽ ra sao. Con sẽ chết mất. Các con của con sẽ không được đến trường.

Từ khi về đến nay, Công Ty Da Giầy gọi con đến để thanh lý hợp đồng mấy lần. Tiền đi về đã mất hơn 1 triệu mà không lấy được đồng nào. Họ còn bắt con ký vào tờ đơn, phải trả cho công ty 1900 USD.

Bây giờ nhà con gió to là sập. Con biết ở đâu bây giờ. Con ngàn lần cầu cha, cầu mẹ, cầu trời phật và các anh chị cứu con với, cho các con của con tia hy vọng được cấp sách đến trường.

Con ngàn lời cảm ơn.

Nguyễn Thị Lâm

Ngày 2-7-2008

<http://www.vietnamreview.com>

